

การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้
เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
The Development of English Grammar Lessons Employing
Task-Based Learning through Native Speakers' Social and
Cultural Authentic Materials

นางสาวสุพรรณิ อาศัยราช
ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทวดี วงษ์เสถียร

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
ประจำปี พ.ศ. 2557

Research Title	The Development of English Grammar Lessons Employing Task-Based Learning through Native Speakers' Social and Cultural Authentic Materials
Researcher	Miss Suphannee Arsairach Assist. Prof. Nunthawadee Wongsathian
Academic Year	2556-2557
Keywords	grammar lesson, tasked-based learning, authentic material native speaker's society and culture

ABSTRACT

The purposes of this research are 1) to develop and test the efficiency of the grammar lessons employing task – based learning; 2) to compare students' grammatical ability before and after learning by the lessons; and 3) to investigate students' opinion towards the developed lessons. Population comprised of 23 students majoring in English as an International Communication, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi. These students registered Basic Writing and Introduction to Writing courses at Huntra Campus. The duration of the experimental research covered 14 class sessions over a fourteen-week period. The instruments were the seven grammar lessons, pre-post grammatical ability tests and a questionnaire of the students' opinions towards the lessons developed. Percentage, average, Standard Deviation (S.D.) and the matched pairs t-test were used for analyzing the collected data.

The results of the research are as follows:

1. The average score of formative test of the seven grammar lessons is 79.01 percent and the average score of summative test is 77.54 percent (79.01/77.54), which is higher than the expected criterion (75/75).
2. The students' grammatical ability after learning the grammar lessons is significantly higher than that before studying the materials at the 0.05 level.
3. The students satisfy on the grammar lessons developed.

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
ผู้วิจัย	นางสาวสุพรรณิ อาศัยราช ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทวดี วงษ์เสถียร
ปีการศึกษา	2556-2557
คำสำคัญ	บทเรียนไวยากรณ์, ภาระงาน, เอกสารจริง, วัฒนธรรมสังคม เจ้าของภาษา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียน และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Basic Writing และ Introduction to Writing ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล ได้แก่ บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านไวยากรณ์ก่อนและหลังเรียน และแบบทดสอบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยทดลองใช้บทเรียนและเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นระยะเวลา 14 ครั้ง ภายใน 14 สัปดาห์ และวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์มีค่าเท่ากับ 79.01/77.54 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 75/75
2. ความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน

.....
(ลายมือชื่อผู้จัดทำโครงการ)
...../...../.....

.....
(ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา)
...../...../.....

.....
(ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา)
...../...../.....

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ซ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ปัญหาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ปัญหาการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
ความหมายของไวยากรณ์.....	7
หลักการสอนไวยากรณ์ทั่วไป.....	8
ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ทั่วไป.....	9
ความหมายของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร.....	13
องค์ประกอบของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร.....	13
หลักการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร.....	14
ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร.....	16
ลักษณะรูปแบบฝึกไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร.....	18
การวัดและประเมินผลไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร.....	24
ความหมายของเอกสารจริง.....	24
ความสำคัญของเอกสารจริง.....	25
การเลือกและการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอน.....	26
ความเป็นมาของการสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน.....	28
ความหมายของงาน.....	29
ประเภทของงาน.....	30
หลักการและองค์ประกอบของงาน.....	32

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
รูปแบบกิจกรรมเน้นงานและการออกแบบงาน.....	35
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน.....	36
ประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน	39
ความเป็นมาและความหมายของการสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก	39
หลักการสร้างแบบฝึก	40
ลักษณะของงานที่ใช้เป็นบทเรียนหรือแบบฝึกทางภาษา	43
ประโยชน์ของบทเรียนหรือแบบฝึก.....	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	46
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	51
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52
การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	59
การวิเคราะห์ข้อมูล	60
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา..	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น.....	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานจำนวน 7 บท	69
บทที่ 5 บทสรุป.....	73
ตัวแปรที่ศึกษา.....	73
ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง.....	73
ประโยชน์ที่ใช้ในการวิจัย	74
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	74
สรุปผลการวิจัย.....	75
การอภิปรายผล	76
ปัญหาที่พบในการวิจัย	80
ข้อเสนอแนะ	81

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม	83
ภาคผนวก	

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ตัวอย่างที่ 1 เป็นแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการใช้ ‘s ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงความเป็นเจ้าของ (Possession).....	20
2	ตัวอย่างที่ 2 เป็นแบบฝึกหัดเพื่อการใช้คำวิเศษณ์บอกจำนวนความถี่ (Adverb of Frequency).....	21
3	ปฏิทินการใช้ประโยค “to be going to”	23
4	ขั้นตอนการสร้างแบบฝึกของซีลส์ และ กลาสโกว์.....	42
5	องค์ประกอบของภาระงาน	43
6	การวิจัยแบบเชิงทดลอง (experimental design) แบบ One Group Pretest-Posttest.....	52

สาวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทของบทเรียนไวยากรณ์ จำนวน 7 บทและค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของ นักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 คน ในการทดลองรายบุคคล.....	56
2	ค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทของบทเรียนไวยากรณ์ จำนวน 7 บท และค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของ นักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ในการทดลองกลุ่มเล็ก.....	57
3	คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าร้อยละ (%) และจัดลำดับ คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบรายบทในแบบฝึกแต่ละบทของกลุ่ม ตัวอย่างจำนวน 23 คน.....	63
4	คะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทจำนวน 7 บท และคะแนนจากการทำ แบบทดสอบหลังเรียนในขั้นตอนทดลองภาคสนาม โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 23 คน.....	64
5	สรุปประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้ เอกสารจริง.....	65
6	คะแนนความสามารถด้านไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง ใช้บทเรียนไวยากรณ์ และผลต่าง (D) ของคะแนนทดสอบทั้ง 2 ครั้ง.....	66
7	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลต่างเฉลี่ย และค่าตัวสถิติทดสอบ t ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 23 คน.....	68
8	ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากความ คิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษรายข้อ จำนวน 8 บท.....	69

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความสำคัญ

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ ภาษากับไวยากรณ์มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรง เพราะภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้องอาศัยการจดจำและฝึกฝนเพื่อนำไปพูด หากไม่มีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ การสื่อสารย่อมไม่บรรลุผล ทั้งสองฝ่ายไม่อาจเข้าใจสารที่ต้องการสื่อได้ (สรรเสริญ สุวรรณประเทศ 2543 : บทนำ) ไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับวาทกรรม (discourse) ซึ่งสำคัญต่อการอ่านและการสนทนา นอกจากนี้ยังสัมพันธ์กับคำศัพท์จนยากจะแยกออกมาศึกษาเป็นส่วนได้ ผู้ใช้ภาษาที่ขาดทักษะการใช้ภาษาตามสถานการณ์หรือบริบทต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม จะไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากไวยากรณ์เป็นส่วนสำคัญของภาษา ดังนั้นหากเราค้นพบวิธีการเรียนรู้และใช้ไวยากรณ์ได้มากเท่าใด เราจะสามารถใช้ภาษาได้ดีมากขึ้นตามลำดับ สามารถช่วยให้ผู้ส่งสารใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเจตนาของตน และเหมาะสมกับความรู้ของผู้รับสาร (นววรรณพันธ์เมธา 2527 : 245 ; Batstone 2002 : ix; Scrivener 2003 : 1)

การเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจัดอยู่ในวิชาบังคับในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 แต่ปัจจุบันครูและนักเรียนยังประสบปัญหาการเรียนการสอนไวยากรณ์เป็นลำดับต้นๆ (ดวงพร หนูพงษ์ 2545) ทั้งนี้อาจเพราะโครงสร้างทางภาษาอังกฤษและไทยแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และนักเรียนไทยใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ทำให้ขาดการฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์หรือบริบท จึงไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์จริง (บุษราภรณ์ ทับทิมงาม 2542 : 22-24) นอกจากนี้การสอนไวยากรณ์แบบแยกส่วนอาจทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายและเรียนอย่างไร้จุดหมาย เพื่อขจัดปัญหาดังกล่าว ผู้สอนจำต้องทำรูปแบบการฝึกโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารในบริบทที่มีความหลากหลาย (กุสุมา ล่ามัญญ์ 2538 : 67 ; Pennington 1995 : IX)

การเรียนการสอนไวยากรณ์ในบริบทต่างๆ (grammar in context หรือ focus on form) เป็นวิธีการสอนแบบมุ่งเน้นความหมายของไวยากรณ์ โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งแตกต่างกับการสอนไวยากรณ์แบบดั้งเดิม ซึ่งมองไวยากรณ์แบบแยกส่วนจึงเป็นเพียงรูปแบบโครงสร้างของประโยคเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ด้านไวยากรณ์มาประยุกต์ใช้จริงได้ (Frodesen 2001 : 234 ; Kilikaya 2004 ; Tabor 2008) ดังนั้นนอกเหนือจากบทเรียนไวยากรณ์เชิงโครงสร้างประโยค ครูจึงจำเป็นต้องจัดบริบทกลยุทธ์และสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการสอนไวยากรณ์ อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น วิธีการหนึ่งของการสอนในบริบท

ต่างๆ คือ การใช้สื่อการสอนประเภทเอกสารจริง (authentic materials) เช่น บทอ่านจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร เพลง ฉลากลยา บทสนทนาในชีวิตจริง ภาพยนตร์ (Cheung 2001 : 56) สื่อการสอนประเภทนี้มีลักษณะภาษาเป็นธรรมชาติ เพราะไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อใช้ในวัตถุประสงค์การสอนภาษา ดังนั้นนักเรียนจะได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ผู้เรียนยังได้เรียนรู้ประเด็นทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสอดแทรกอยู่ในเอกสารจริง ซึ่งสามารถช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น (วิสาข์ จิตวิตร์ 2541 : 51; Borg 1999 : 95-126 ; McKay 2000 : 7; Nazari and Allahyar 2012 : 73-74)

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอนรายวิชา การเขียนเบื้องต้น (Introduction to Writing ในหลักสูตรปี พ.ศ. 2551 และ Basic Writing ในหลักสูตรปี พ.ศ. 2554) ซึ่งเป็นวิชาบังคับเอก พบว่าปัญหานักศึกษาด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิสอดคล้องกับปัญหาด้านความสามารถทางไวยากรณ์ อันสะท้อนออกมาในงานเขียนของผู้เรียน จากการทดสอบการเขียนเพื่อวัดระดับของผู้เรียน นอกเหนือจากความสามารถในการถ่ายทอดด้วยทักษะการเขียน ผู้วิจัยยังต้องการวัดระดับ ไวยากรณ์พื้นฐานที่นักศึกษาจำเป็นต้องใช้ได้อย่างถูกต้องด้วย ผลปรากฏว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ปานกลางค่อนข้างต่ำ โดยมีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 8-14 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ข้อผิดพลาดในการเขียนส่วนใหญ่เกิดจากสาเหตุการใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ผิดความ ไม่เหมาะสมกับบริบท ซึ่งข้อผิดพลาดนี้สอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาในวิชา English Structure 2 จำนวน 13 คน ที่มีผลการเรียนระดับ D จากนักเรียนทั้งหมดจำนวน 38 คน คิดเป็นค่าร้อยละ 34.21

รายวิชาดังกล่าวเป็นวิชาบังคับของหลักสูตร ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานสำหรับการเรียนในวิชาทักษะทางภาษาอังกฤษอื่นๆ ในหลักสูตร โดยเฉพาะวิชา การเขียนเบื้องต้น แต่เนื่องจากนักศึกษาไม่เข้าใจและไม่สามารถจดจำความหมายและความสำคัญไวยากรณ์แต่ละชนิดได้ ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับความหมายและสถานการณ์ นักศึกษาไม่สามารถผลิตภาษาและสื่อความไปยังผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะขาดความรู้และทักษะการเลือกใช้โครงสร้างทางภาษา เช่น นักศึกษาเปิดพจนานุกรม และเลือกใช้เพื่อเขียนสร้างประโยค แต่นักศึกษาไม่เข้าใจเรื่องหน้าที่ของคำ (parts of speech) จึงเรียงลำดับคำในประโยคภาษาอังกฤษแบบการเขียนประโยคภาษาไทย ทำให้ความหมายในประโยคนั้นผิดพลาด ไม่อาจสื่อความได้ (ดวงจันทร์ สินโพธิ์ 28 มิถุนายน 2556, สัมภาษณ์)

ปัญหาข้างต้นนับว่าเป็นปัญหาสำคัญ เพราะเมื่อนักศึกษาต้องเรียนรายวิชา การเขียนเบื้องต้น ที่มุ่งเน้นการสร้างหรือพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาไม่สามารถประยุกต์ใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับไวยากรณ์ร่วมบูรณาการกับความรู้ใหม่ใช้ได้ ในรายวิชา การเขียนเบื้องต้น ยิ่งกว่านั้นผู้เรียนยังต้องประสบปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เพราะอุปสรรคทางพื้นฐานไวยากรณ์

(สุมิตรา อังวัฒนกุล 2537 : 106-107) เนื่องจากผู้วิจัยตระหนักถึงดังที่กล่าวมา จึงต้องการแก้ไข ปัญหาข้างต้น ประกอบกับในยุคโลกาภิวัตน์นี้ ผู้คนติดต่อสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษมากขึ้น ทำให้มี เอกสารจริงที่เป็นภาษาอังกฤษหลากหลายประเภทที่ผู้เรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวันและสามารถนำมา ประยุกต์เป็นสื่อการเรียนการสอนได้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเลือกการสร้างบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ แบบเน้นภาระงาน

การเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานจะมีการจัดสภาพแวดล้อมอย่างมีความหมายเพื่อ สนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางความคิด กลวิธีการเรียนและภาษาทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกัน ผ่าน กิจกรรมหรือภาระงานที่ผู้เรียนต้องลงมือค้นคว้าหาคำตอบ และสื่อออกมาด้วยภาษาอังกฤษของ ผู้เรียนเอง (Willis, 1996 : 4) ในบทเรียนที่ผู้วิจัยต้องการสร้างและพัฒนานี้ นอกเหนือจากการ นำเสนอไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบริบทอย่างมีความหมาย ยังเน้นการจัดกิจกรรมการจัดการเรียน การรู้ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้พื้นฐานทางไวยากรณ์ของตนเองผ่านทาง การวิเคราะห์ สังเคราะห์ ลงมือปฏิบัติงานจริง และค้นพบคำตอบด้วยตนเองเป็นหลักอันเป็นแกนหลักของ การเรียน การสอนแบบเน้นภาระงาน โดยมีครูเป็นผู้แนะแนว (guide) และอำนวยความสะดวก (facilitator) ซึ่ง สอดคล้องกับแนวการเรียนการสอนในปัจจุบันที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ส่วนเอกสารจริงที่ใช้เป็น ส่วนหนึ่งของบทเรียนนั้น นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และใช้ภาษาตามแบบที่เจ้าของภาษาใช้ ผู้เรียนยังเรียนรู้เรื่องสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่สอดแทรกด้วย สิ่งเหล่านี้จะเป็นแนวทาง ให้ผู้เรียนในการช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นและมีประสบการณ์การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และสามารถบูรณาการกับเนื้อหาในรายวิชาการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดย ใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะ ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบ เน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ปัญหาการวิจัย

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 หรือไม่
2. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิมีความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหรือไม่
3. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิมีความคิดเห็นต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75
2. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิมีความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Basic Writing และ Introduction to Writing ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 23 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
 - 2.2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยทำการทดลองในการวิจัยครั้งนี้กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Basic Writing และ Introduction to Writing ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 เฉพาะศูนย์หันตราเท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ หมายถึง บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งภายในบทเรียนได้รวมกิจกรรมและแบบฝึกหัดเพื่อฝึกโครงสร้างและการใช้ไวยากรณ์ บทเรียนไวยากรณ์มีจำนวนทั้งหมด 7 บท ได้แก่ บทที่ 1 Verb to be บทที่ 2 There is/ there are/ there was/ there were บทที่ 3 Adjectives บทที่ 4 Present Continuous บทที่ 5 Present Simple บทที่ 6 Past Simple และ บทที่ 7 Future

2. แบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ หมายถึง แบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์แบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ เพื่อใช้วัดความสามารถทางด้านไวยากรณ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

3. ผู้เรียน หมายถึง นักศึกษานักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 1-2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Basic Writing และ Introduction to Writing ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 เฉพาะศูนย์หันตราเท่านั้น

4. แบบสอบถามความคิดเห็น หมายถึง แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งใช้มาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) (Best and Kahn 2006 : 334) โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ ด้านเนื้อหา ด้านการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรม และด้านประโยชน์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเสนอหัวข้อตามลำดับต่อไปนี้

1. ไวยากรณ์
 - 1.1 ความหมายของไวยากรณ์ทั่วไป
 - 1.2 หลักการสอนไวยากรณ์ทั่วไป
 - 1.3 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ทั่วไป
 - 1.4 ความหมายของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร
 - 1.5 องค์ประกอบของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร
 - 1.6 หลักการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร
 - 1.7 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร
 - 1.8 ลักษณะรูปแบบแบบฝึกไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร
 - 1.9 การวัดและประเมินผลไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร
2. เอกสารจริง
 - 2.1 ความหมายของเอกสารจริง
 - 2.2 ความสำคัญของเอกสารจริง
 - 2.3 การเลือกและการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
3. การจัดการเรียนการสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน
 - 3.1 ความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน
 - 3.2 ความหมายของงาน
 - 3.3 ประเภทของงาน
 - 3.4 หลักการและองค์ประกอบของงาน
 - 3.5 รูปแบบกิจกรรมเน้นงานและการออกแบบงาน
 - 3.6 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
 - 3.7 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน
4. การสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก
 - 4.1 ความเป็นมาและความหมายของบทเรียนหรือแบบฝึก
 - 4.2 หลักการสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก

4.3 ลักษณะของงานที่ใช้เป็นแบบฝึกทางภาษา

4.4 ประโยชน์ของบทเรียนหรือแบบฝึก

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ไวยากรณ์

1.1 ความหมายของไวยากรณ์

จินตนา สุจายนันท์ (2533) กล่าวว่า ไวยากรณ์ หมายถึง การใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาอย่างถูกต้อง ในขณะที่ สเตวิก (Stevick 1982 อ้างถึงใน อนุชิต ธรรมานิตย์ 2544) กล่าวว่า ไวยากรณ์นั้น หมายถึง การอธิบายอย่างถูกต้องและถูกต้องและชัดเจนที่สุดว่าในภาษาหนึ่งมีการจัดหน่วยเล็กๆ เช่น หน่วยคำที่เป็นแกน (Stem) หน่วยคำที่ใช้เติมหน้าและเติมท้าย และทำนองเสียง (Intonation) จำพวกนี้ให้อยู่ในหน่วยโครงสร้างที่ใหญ่กว่า เช่น เป็นคำ เป็นอนุประโยค และประโยคได้อย่างไร และข้อความที่ใช้อธิบายไวยากรณ์นั้นจะให้ความหมายของโครงสร้างไว้ด้วย

ครอส (Cross 1991 อ้างถึงใน อนุชิต ธรรมานิตย์ 2544) ได้กล่าวถึงไวยากรณ์ว่า เป็นกฎเกณฑ์ต่างๆ ซึ่งเป็นรากฐานของภาษา หมายรวมถึง โครงสร้างของคำและโครงสร้างของอนุประโยค และประโยค ซึ่งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา สรุปได้ว่า ไวยากรณ์คือ กฎเกณฑ์ของภาษาที่เกี่ยวกับคำและโครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง ส่วนมาร์แชลล์ (Marshall 1997) กล่าวว่า ไวยากรณ์ หมายถึง สิ่งที่ทำได้และสิ่งที่ไม่ได้ในภาษา การสะกดคำและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ต้อง การจัดโครงสร้างคำในลำดับที่ถูกต้อง การใช้ภาษาที่ถูกต้อง

เซล-เมอร์เซีย และฮิลส์ (Celce-Murcia and Hills (1998) ให้ความหมายของไวยากรณ์ว่าเป็นกฎเกณฑ์ส่วนย่อยที่ควบคุมลักษณะด้านเสียงและโครงสร้างประโยคของภาษา เป็นกฎเกณฑ์ที่เจ้าของภาษารู้ได้โดยอัตโนมัติ สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่าประโยคใดถูกต้องหรือประโยคใดผิดหลักไวยากรณ์ อีกทั้งยังเห็นว่าไวยากรณ์เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจไวยากรณ์ เพราะไวยากรณ์ให้คำอธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาได้ และเมื่อเข้าใจโครงสร้างของภาษาแล้วจะส่งผลให้สามารถจดจำและนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในสถานการณ์ใหม่ๆ จึงเป็นไปได้ที่จะเรียนภาษาโดยปราศจากการเรียนไวยากรณ์ ผู้เรียนที่มีโครงสร้างของภาษาหรือความรู้ไวยากรณ์ก็จะมีรูปแบบของภาษาอยู่ในสมองด้วยซึ่งทำให้การเรียนรู้อาสาง่ายขึ้น ในส่วนของผู้สอนก็จำเป็นต้องแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาให้แก่ผู้เรียนด้วย แม้ว่า จะไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ทางภาษาได้หมดทุกข้อ แต่ผู้สอนก็ควรกำหนดลำดับขั้นตอนในการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียน

ไวยากรณ์ทั่วไปมีแนวทางการใช้ภาษาความหมาย 2 แนวทาง คือ

1. ไวยากรณ์ตามแนวภาษาศาสตร์
2. ไวยากรณ์ตามแนวการสื่อสาร

ความหมายของไวยากรณ์ตามแนวภาษาศาสตร์มีผู้ให้ความหมายไว้ดังต่อไปนี้

ไวยากรณ์ตามแนวภาษาศาสตร์เป็นการศึกษาไวยากรณ์ในกลุ่มที่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มุ่งให้ความสำคัญกับระบบโครงสร้างภาษาและกฎเกณฑ์ สอดคล้องกับดิเรกชัย มหัทธนะสิน (2517 : 2) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาไวยากรณ์ คือ วิชาว่าด้วยระบบระเบียบทางภาษาที่เกี่ยวกับการนำหน่วยเสียงมาประกอบกันให้เป็นคำและนำคำมาเรียงเข้าเป็นประโยค เช่นเดียวกับอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์และคณะ (2524 : 3) กล่าวว่าไวยากรณ์ หมายถึง ตำราหลักภาษาที่เป็นหลักสำหรับให้คนอ้างอิงว่าภาษาที่พูดใช้อย่างไร และระบบหรือองค์ประกอบในภาษาหรือการวิเคราะห์ภาษาจินตนา สุจจาพันธ์ (2533 : 3) กล่าวว่าไวยากรณ์ หมายถึง การใช้กฎเกณฑ์ภาษาอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ วิไลวรรณ วัฒนพานิช (2528 : 1) อธิบายไวยากรณ์ว่า เป็นระบบที่ยังอยู่ในภาษาและเป็นระบบที่ผู้ใช้ภาษาทุกคนเรียนรู้ตั้งแต่เด็กโดยไม่รู้ว่าจะระบบของภาษาที่เรียนมีลักษณะอย่างไร และสามารถเรียนรู้ได้โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องมีผู้เขียนตำราเกี่ยวกับภาษานั้นหรือไม่ว่าอย่างไรก็ตามได้มีกลุ่มที่เน้นการนำไวยากรณ์ไปใช้ ดังนี้

โบลินเจอร์ (Bolinger 1977 : 4) ได้ให้ความหมายของไวยากรณ์ว่า ไวยากรณ์เป็นการนำคำหรือกลุ่มคำมาจัดเรียงเรียงให้เป็นประโยคตามโครงสร้างทางภาษาเพื่อให้ได้ข้อความที่สื่อความหมายตามต้องการ พร้อมกับการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ กรีนบลาน (Greenblam 1982 : 1) กล่าวว่าไวยากรณ์หมายถึง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับลีช (Leach 1983 : 152) ได้อธิบายถึงไวยากรณ์ด้านการนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริงว่า และเราสามารถวิเคราะห์ได้ใน 3 ระดับ คือ 1) ระดับโครงสร้างภาษา 2) ระดับความหมายของภาษา และ 3) ระดับการใช้ภาษาที่ใช้ได้ในชีวิตจริง และดิคกินส์ (Dickins 1991 : 113) ได้กล่าวว่าไวยากรณ์เป็นเรื่องของการอธิบายเกี่ยวกับภาษาที่ให้ความสำคัญในเรื่องการเชื่อมคำต่อกันในประโยค

สรุปได้ว่าไวยากรณ์ หมายถึง ทฤษฎีที่อธิบายการใช้กฎเกณฑ์ของภาษาที่ประกอบด้วยโครงสร้างภาษา ความหมายของภาษาและการใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง กฎเกณฑ์ของภาษาจึงมีส่วนสำคัญในการสื่อสารให้ถูกต้องและอย่างเป็นระบบ

1.2 หลักการสอนไวยากรณ์ทั่วไป

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งในการฟัง พูด อ่าน หรือเขียนล้วนอาศัยไวยากรณ์ ซึ่งการเรียนไวยากรณ์ต้องมีการฝึกฝนในการสอนไวยากรณ์ หลักในการสอนไวยากรณ์และขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ดังนี้ (สันทนา สุธาธารัตน์ 2531 : 95)

1. สำหรับนักเรียนในระดับต้น ควรจะสอนโครงสร้างใหม่เพียงโครงสร้างเดียวในแต่ละครั้งของการสอน และควรจะมีความสัมพันธ์กับสิ่งที่ได้สอนไปแล้ว
2. ทบทวนโครงสร้างเดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้วก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่เสมอ เพื่อจะได้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจเรื่องที่เรียนมาแล้วจริงๆ ในการเรียนเรื่องใหม่ที่ต่อเนื่องกันจะทำให้ได้ง่ายและรวดเร็ว
3. หลักไวยากรณ์ที่จะสอนต้องอยู่ในบทสนทนาหรือเรื่องที่ได้จะต้องอ่านในการเรียนวันนั้น และต้องฝึกทั้งการถามและการตอบ
4. ให้อตัวอย่างมากๆ และใกล้เคียงความเป็นจริง นอกจากนั้นจะต้องตรงกับเรื่องที่สอนสอดคล้องวัฒนธรรมตามความเหมาะสม
5. จัดหาอุปกรณ์การสอนหลายๆ อย่างที่จะทำให้การเรียนการสอนคล่องตัวขึ้นและประหยัดเวลาในการอธิบาย
6. จัดกิจกรรมหลายๆ อย่าง และที่ต่อเนื่องกันในการสอนแต่ละครั้ง เพราะจะทำให้ไม่น่าเบื่อ
7. คำนึงถึงข้อแตกต่างระหว่างภาษาต่างประเทศกับภาษาเดิมของเด็กตัวอย่าง เช่น สำหรับนักเรียนไทยควรเน้นการเติม -s ที่คำกริยาที่เป็นปัจจุบันกาล เมื่อประธานเป็นเอกพจน์และเติม -s ที่คำนามเมื่อเป็นพหูพจน์
8. การฝึกจะต้องเป็นทั้งแบบปากเปล่าและแบบให้เขียน การฝึกปากเปล่าควรทำในห้องเรียน ส่วนที่เป็นการเขียนควรให้เป็นการบ้าน
9. ครูต้องเตรียมคำถามที่จะใช้ถามในการสรุปกฎมาให้พร้อม ถ้านักเรียนได้ฝึกจนเข้าใจและครูใช้คำถามที่เป็นเหตุเป็นผล นักเรียนก็จะสามารถเข้าใจความเป็นมาของกฎได้ดี และสามารถนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง

ดังนั้น หลักการสอนไวยากรณ์ หมายถึง การสอนภาษาโดยคำนึงถึงหน้าที่และโครงสร้างทางภาษาที่สามารถจำแนกออกเป็นส่วนย่อยตามหลักของภาษาเพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงวิธีการใช้และทบทวนโครงสร้างเดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้วก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่ เพื่อจะได้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจเรื่องที่เรียนมาแล้วจริงๆ ในการเรียนเรื่องใหม่ที่ต่อเนื่องกันจะทำให้ได้ง่ายและรวดเร็ว

1.3 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ทั่วไป

ในการสอนไวยากรณ์มีการแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ การสอนไวยากรณ์แบบเดิมหรือทั่วไป (The grammar translation method) และการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร (The grammar communicative method) ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในขั้นตอนของการสอน ดังที่พอลตันและบรูเดอร์ (Paulston and Brunder 1979) ได้แบ่งขั้นตอนการสอนไวยากรณ์ไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ให้ตัวอย่างจากเนื้อหาในบทเรียน หลังจากได้สอนศัพท์ของเนื้อหาที่จะสอนในวันนั้นแล้ว ครูบอกนักเรียนต่อไปว่า เมื่อรู้คำศัพท์แล้วจะต้องรู้หลักไวยากรณ์ ที่เกี่ยวข้องด้วยจึงจะเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดี ครูเขียนตัวอย่างประโยคที่ดึงจากเนื้อหาบนกระดานดำ หรือถ้าเขียนมาแล้วในกระดานก็นำมาติดที่กระดานดำ แล้วให้นักเรียนอ่านตามครู เนื้อหาที่จะสอนอาจจะเป็นเรื่องสั้น บทสนทนา จดหมาย ข่าวจากหนังสือพิมพ์ บันทึกส่วนตัว การ์ตูน ข้อความ โฆษณา หรือบทกลอนสั้นๆ ก็ได้

2. ฝึกระดับกลไก (Mechanical drills) หมายถึงการฝึกที่มีการควบคุมคำตอบบนนั้นคือ คำตอบที่ถูกต้องจะมีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้น เหมาะสำหรับให้นักเรียนตอบพร้อมๆ กัน ตัวอย่างเช่น

Model : He's going to school.

Cue : She

Response : She's going to school.

Cue : We

Response : We're going to school.

3. สรุปกฎและการใช้ไวยากรณ์ (Generalization) เมื่อได้ฝึกรูปแบบประโยคจนนักเรียนพูดได้คล่องแคล่วแล้ว ครูทดสอบความเข้าใจของสิ่งที่ฝึกไปด้วยการถามนำการหลักทั่วไป ในการสรุปและการใช้ มีดังนี้

- 1) ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเสมอไป
- 2) ถ้าใช้ภาษาอังกฤษ พยายามหลีกเลี่ยงศัพท์ทางภาษาศาสตร์ เช่น structural pattern, suffix, prefix, structure
- 3) ใช้คำถามสั้นๆ แต่หลายๆ คำถามดีกว่าคำถามยาวๆ เพียงไม่กี่ประโยค
- 4) ครูจะต้องเตรียมคำถามและอุปกรณ์มาให้พร้อมก่อนเข้าสอน
- 5) ใช้ความรู้เดิมของนักเรียนให้เป็นประโยชน์ โยนำมาเป็นหลักในการเปรียบเทียบกับการใช้รูปประโยคใหม่
- 6) แนะนำให้นักเรียนสังเกตการณ์สะกด หรือการออกเสียงที่เกี่ยวข้องกับรูปประโยคใหม่

7) ขั้นตอนนี้ไม่ควรใช้เวลาเกินกว่า 5 นาทีของเวลาทั้งหมด

4. ฝึกระดับความหมาย (Meaningful drills) เป็นการฝึกที่มีการควบคุมคำตอบเช่นเดียวกับการฝึกในระดับกลไก แต่คำตอบที่ถูกต้องมีได้มีเพียงคำตอบเดียว เช่น การฝึกในระดับกลไกจึงไม่ควรที่จะให้นักเรียนตอบพร้อมๆ กันทั้งชั้น ใช้สำหรับการฝึกถามตอบระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกันเอง ตัวอย่างเช่น

T : When did you go home?

S 1 : In the afternoon.

T : When did you go to the park?

S 2 : On weekend.

Etc.

5. ฝึกระดับสื่อสาร (Communicative drills) แตกต่างกับการฝึกในระดับความหมายตรงที่การถามตอบจะต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริง คำถามส่วนใหญ่จะขึ้นต้นด้วย What และ Why ซึ่งเน้นการคิดปัญหา ส่วนคำถามที่ตอบด้วย Yes หรือ No ก็ใช้ได้ถ้าผู้ตอบมีความเป็นเพิ่มเติม เช่น Did you like your trip to Africa? No. It was very hot and dry.

6. ทำแบบฝึกหัดหลังจากได้ฝึกปากเปล่าแล้ว นักเรียนควรจะได้มีโอกาสฝึกเขียนสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว การทำแบบฝึกหัดนี้อาจจะทำให้ทำเป็นการบ้านหรือทำในเวลาตอนท้ายชั่วโมงตัวอย่างกิจกรรมในขั้นนี้ มีดังต่อไปนี้

1) ให้นักเรียนเขียนตามรูปภาพ รูปภาพอาจจะเป็นรูปภาพเดี่ยวๆหรือรูปภาพเป็นชุดที่มีความต่อเนื่องกัน

2) ให้นักเรียนตอบลงสมุดแทนที่จะตอบปากเปล่า

3) ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ควรจะเป็นข้อความที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อน แต่ต้องอยู่ในระดับความสามารถของนักเรียน

4) ให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์จากประโยคที่ให้ หรือจากเรื่องที่ได้อ่านไป ส่วนที่เว้นไว้ควรจะเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องใช้ความเข้าใจทางไวยากรณ์มากกว่าความเข้าใจเนื้อเรื่อง

การสอนโครงสร้างไวยากรณ์เป็นเรื่องที่ซับซ้อน และไม่มีวิธีการสอนวิธีไหนที่เหมาะสมกับทุกสถานการณ์ การตัดสินใจของผู้สอนว่าจะใช้วิธีการสอนแบบไหน ขึ้นอยู่กับอายุ ประสบการณ์การเรียน และรูปแบบการเรียนรู้ (Cognitive Style) ของผู้เรียน รวมทั้งชนิดของไวยากรณ์ที่จะสอนด้วย (จินตนา สุจางันท์ 2544 : 38) มีผู้เสนอขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกับข้างต้น ดังนี้

เซเล-เมอร์เซีย (Celce-Murcia 1988 : 27-28) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนไวยากรณ์ไว้ 4 ขั้น ด้วยกันคือ (อ้างถึงใน ัญญาภรณ์ เชื้อนมนี 2546 : 11-12)

1. ชี้นำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ (Presentation) จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์พบว่า มีวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ 2 วิธี คือ 1) Deductive Approach และ 2) Inductive Approach (Eisenstein, 1987, หน้า 282)

- Deductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ ผู้สอนเริ่มโดยการสอนกฎไวยากรณ์ ตามด้วยประโยคตัวอย่างการใช้กฎไวยากรณ์ แล้วจึงให้นักเรียนฝึกการใช้กฎไวยากรณ์

- Inductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ ผู้สอนเริ่มต้นสอนโดยการใช้ให้ประโยคตัวอย่างที่แสดงการใช้กฎไวยากรณ์ที่จะสอนอ่าน ต่อมาผู้สอนให้นักเรียนฝึกการใช้ไวยากรณ์ และสุดท้ายผู้สอนจะให้นักเรียนสรุปกฎการใช้ไวยากรณ์นั้นด้วยตนเอง

การนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ ทั้งแบบ Deductive Approach และ Inductive Approach มีทั้งข้อดีและข้อเสียทั้งสองวิธี ฉะนั้นการที่ผู้สอนจะเลือกใช้วิธีการไหนในการเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ ควรจะต้องพิจารณาถึงความถนัดของผู้เรียน ความชอบของผู้เรียน และชนิดของโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะสอน

2. ขั้นฝึกโครงสร้างใหม่ (Focused practice) จุดมุ่งหมายของขั้นนี้คือ ต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้างใหม่จนชำนาญ ก่อนไปฝึกขั้น Communicative Drill ต่อไป การฝึกขั้นนี้จึงเป็นแบบ Mechanical Drill และ Meaningful Drill

3. ขั้นฝึกการสื่อสาร (Communicative practice) เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกแบบโครงสร้างที่เรียนใหม่จนคล่องแล้ว นักเรียนควรได้มีการฝึกการใช้โครงสร้างใหม่ในกิจกรรมแบบ Communicative Activities ซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ถ่านโอนความรู้ใหม่ทางไวยากรณ์มาใช้จริงๆ ในการติดต่อสื่อสารกัน

4. ขั้นสะท้อนความคิด (Teacher feedback) ถึงแม้จะจัดการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนไว้ในขั้นตอนสุดท้าย แต่จริงๆ แล้ว ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนตลอดบทเรียน แต่ยุทธวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้สอนควรเปลี่ยนไปตามขั้นตอนของเรียน เช่น ในขั้นที่ 2 ที่เป็น Feedback Drill นั้น ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดโดยตรง และทันทีทันใด แต่เมื่อถึงขั้นที่ 3 ซึ่งเป็นการฝึกแบบ Communicative Drill ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะการฝึก โดยแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียน ผู้สอนควรจดบันทึกไว้ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนหลักการการฝึกแบบ Communicative Drill สิ้นสุดลง สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน เพื่อนักเรียนได้ทราบไปด้วยว่าทำไมถึงผิด

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์หมายถึงการสอนที่ให้ตัวอย่างจากเนื้อหาในบทเรียน หลังจากได้สอนศัพท์ของเนื้อหาที่จะสอนในวันนั้น แล้วฝึกรูปแบบที่มีการควบคุมคำตอบ เมื่อได้ฝึกรูปแบบประโยคจนนักเรียนพูดได้คล่องแคล่วแล้ว ก็สรุปกฎและการใช้ไวยากรณ์ หลังจากนั้นก็ฝึกระดับความหมาย ระดับสื่อสาร และขั้นตอนสุดท้าย ทำแบบฝึกหัด หลังจากได้ฝึกปากเปล่าแล้ว เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน

ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

1.4 ความหมายของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

การเรียนในปัจจุบันได้มุ่งเน้นการได้ใช้การพูดและสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งการเรียนการสอนควรเป็นการสอนโดยสื่อความหมายที่ยังคงให้ความสำคัญด้านไวยากรณ์อยู่เพราะไวยากรณ์ยังเป็นหน่วยความรู้พื้นฐานที่ช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ความหมายของไวยากรณ์สื่อสารมีดังนี้

ลีช (Leech 1983 : 152) กล่าวถึงไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารว่าแบ่งแนวทางที่ไวยากรณ์มีเป้าหมายในการเชื่อมโยงโครงสร้างเข้ากับความหมายของภาษาและการใช้ภาษาจริงในชีวิตจริง ดิกกินส์ (Dickins 1991 : 114) อธิบายว่าบุคคลที่สามารถใช้ไวยากรณ์ในการสื่อความหมายได้ เป็นการสร้างความหมายที่เกี่ยวข้องและเหมาะสมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ไม่ได้เกี่ยวข้องเฉพาะความถูกต้องด้านภาษาศาสตร์ ตามคำจำกัดความของไวยากรณ์ต่างๆ ในแบบโครงสร้าง ในการส่งสารและรับสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาและกฎการใช้ภาษา ลีช และสตาร์ทวิก (Leech and Startvik 1989 : 11-13) กล่าวว่า ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารเป็นไวยากรณ์ที่แยกมาจากไวยากรณ์แบบเก่า ซึ่งไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารจะมุ่งเน้นอยู่ที่การใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารมากกว่าเน้นที่ไวยากรณ์แบบโครงสร้าง

เฟอร์กูสัน (Ferguson 1991 : 62-63) กล่าวว่าไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารเป็นการใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่ผู้เรียนจะใช้ในการสร้างความหมายโดยมีองค์ประกอบทางด้านระเบียบวิธีในการเรียบเรียงข้อความให้ต่อเนื่อง การใช้ภาษาในชีวิตจริงและวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญที่ผู้เรียนตัดสินใจว่าจะเลือกใช้รูปแบบไวยากรณ์ใดในการสร้างความหมายโดยคำนึงถึงความเหมาะสมต่อบริบทที่กำลังอยู่ด้วย

โดยสรุป ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารเป็นการสอนไวยากรณ์ที่เอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนได้สามารถนำรูปแบบไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมทั้งด้านโครงสร้างภาษา ความหมาย และการใช้บริบทที่เป็นจริง โดยคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านสถานการณ์ วัฒนธรรม และสังคมในการสื่อสารด้วย

1.5 องค์ประกอบของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

การเรียนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารเป็นทักษะการเรียนภาษาอังกฤษที่ซับซ้อนและต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการร่วมกัน จึงจะช่วยให้การเรียนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารมีความถูกต้องและชัดเจน ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษา กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับลีชและสตาร์ทวิก (Leech and Startvik 1989 : 11-13) ที่มุ่งให้ความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารกับส่วนประกอบที่มีความเกี่ยวข้องกันดังนี้

1. รูปแบบของความหมายหรือการจัดการความหมาย (Type of meaning or meaning organization) อันได้แก่

- 1) มโนทัศน์ (Concepts)
- 2) ข้อมูลความเป็นจริง และความเชื่อ (Information reality and belief)
- 3) อารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติ (Mood, emotion and attitude)
- 4) ความหมายที่เชื่อมโยงต่อเนื่องกัน (Meaning in connected discourse)

2. รูปแบบของหน่วยปกติ (Type of format unit) ได้แก่

- 1) คำวลี หรืออนุประโยค (Words phrases or clauses)
- 2) ประโยค (Sentence)
- 3) ถ้อยคำที่เปล่งออกมา (Utterance)
- 4) ความต่อเนื่องของข้อความ (Discourse of text)

ดังนั้น องค์ประกอบของไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารต้องมีคำวลี ถ้อยคำ ประโยค หรือข้อความ ที่มีความเชื่อ ความคิดหรือความรู้สึกที่อยู่ในรูปแบบของความหมายเพื่อให้การสื่อสารถ่ายทอดไปยังผู้รับสารได้ถูกต้องและใช้ได้กับสถานการณ์ของสังคมอย่างเหมาะสมตามโอกาส

1.6 หลักการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

ลักษณะของการเรียนรู้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารควรเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนในการทำความเข้าใจว่าไวยากรณ์ทำงานอย่างไรในการสื่อสารและแปลความหมาย หมายถึง ช่วยผู้เรียนเลือกใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทในรูปแบบของการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร เอกรินทร์ สังข์ทอง (2541 : 14-15) ได้กล่าวถึง การสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารว่าลักษณะที่ครูควรจัดให้กับผู้เรียนในการสร้างหลักการสอนไวยากรณ์เพื่อสื่อสารดังนี้

1. บริบทและสถานการณ์ซึ่งแสดงการใช้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์
2. ข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวข้องกับระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
3. ความหลากหลายของเนื้อหาและการนำเสนอเพราะการใช้กฎไวยากรณ์ขึ้นอยู่กับประเภทของเนื้อหาที่จะช่วยพัฒนาความสามารถทางด้านไวยากรณ์ของนักเรียน
4. มีตัวเลือกทางไวยากรณ์ (Grammatical choice) เพื่อให้ให้นักเรียนเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบริบท

อมรา แสงจันทร์ (2524 : 15) กล่าวว่าหลักในการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. การเรียนการสอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนความรู้ด้านต่างๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของสมรรถวิสัยในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มเรียน ผู้สอนก็ควรแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่ารูปแบบ

ภาษาที่สอนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมายและสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปใช้ได้จริง ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น

2. ความสามารถในการสื่อสารซึ่งรวมทั้งกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และกฎของภาษาที่ใช้อยู่จริง ควรจะได้รับการจัดให้พอเหมาะที่ผู้เรียนจะสามารถนำภาษานั้นไปสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง

3. ผู้สอนควรมีการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ การฝึกฝน รวมทั้งได้รับประสบการณ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ผู้สอนอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ หน้าที่ของรูปแบบภาษาแต่ละแบบ ตลอดจนอธิบายถึงความเหมาะสมที่จะใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้ และควรจะอธิบายถึงวัฒนธรรมประเพณีของเจ้าของภาษาด้วย

4. ในการสอนผู้สอนต้องเน้นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถนำสมรรถวิสัยทางไวยากรณ์ (Grammatical competence) ไปใช้ในการสื่อสารความหมายได้อย่างถูกต้อง และต้องมีสมรรถวิสัยทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) ด้วย

5. ความต้องการของผู้เรียนจะต้องอยู่ในกรอบของสมรรถวิสัยทางไวยากรณ์และสมรรถวิสัยทางภาษาศาสตร์สังคม

อนึ่ง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นก็จำเป็นต้องสอนไวยากรณ์ควบคู่ไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิลกิน (Wilkin 1976) และคนอื่นๆ ที่ได้กล่าวถึงหลักสูตร การสอนภาษาอังกฤษแบบต่างๆ ว่า จะต้องมีการสอนไวยากรณ์อยู่ไม่ว่าจะนำวิธีการสอนแบบใดมาใช้ การสอนไวยากรณ์ก็ยังคงเป็นจุดประสงค์สำคัญอันหนึ่ง แต่การสอนไวยากรณ์ในปัจจุบัน อาจแตกต่างจากสมัยก่อนๆ ซึ่งเรามุ่งสอนไวยากรณ์ในลักษณะที่ให้นักเรียนจำกฎเกณฑ์ต่างๆ มากมาย และทำแบบฝึกหัด เพื่อให้เกิดความแม่นยำ การสอนไวยากรณ์ จึงควรอยู่ในรูปของหน้าที่ทางภาษากล่าวคือเป็นการสอนไวยากรณ์ที่มีจุดประสงค์ตามหน้าที่ของภาษา (กุสุมา ล่านุ้ย 2538) และการสอนไวยากรณ์นั้นก็ต้องสัมพันธ์กับการฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน

อย่างไรก็ตาม การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก็ยังคงจำเป็นต้องมีการฝึกพูดแบบปากเปล่า เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในการใช้รูปแบบของภาษา แต่ข้อสำคัญคือครูจะทำรูปแบบการฝึกโครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ไวยากรณ์ต่างๆ นั้นเป็นอย่างไร เพื่อให้สามารถเป็นแบบฝึกที่มีคุณค่าในลักษณะของการสื่อสารหรือที่เรียกว่าไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

จากแนวความคิดดังกล่าว สรุปได้ว่าหลักการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารไม่ควรเน้นที่รูปแบบ (Form) ของโครงสร้างไวยากรณ์ที่ต้องการสอนเพียงด้านเดียว แต่ควรนำโครงสร้างนั้นไปใช้ในเนื้อหาที่มีความหมายในบริบทจริง ดังนั้นสิ่งที่ครูควรคำนึงถึงในการสอนให้เป็นสื่อหรือวิธีในการสื่อสารอันอันเป็นเป้าหมายที่แท้จริง

1.7 ขั้นตอนการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีดังต่อไปนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ได้เสนอขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้เป็นขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation) การเสนอเนื้อหาจะเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา การเสนอเนื้อหาอาจดำเนินการได้โดยผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) โดยครูผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยใช้รูปภาพ เล่าเรื่อง ฯลฯ จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาแก่ผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่าน เนื้อหาที่เสนอมีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย อาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยวๆ ส่วนเนื้อหาในบทเรียน นอกเหนือจากคำศัพท์ รูปแบบทางภาษาที่ต่อการสอน ควรนำคำศัพท์หรือรูปแบบทางภาษาที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วรวมอยู่ด้วยกัน จากนั้นผู้สอนกระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนด้วยการถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้พูด ถ้าผู้เรียนตอบไม่ได้เลย ผู้สอนจะต้องอธิบายเนื้อหาทางภาษาเหล่านั้นให้ผู้เรียนฟัง และแสดงให้เห็นว่า เนื้อหาทางภาษานั้นมีรูปแบบ

2. ขั้นการฝึก (Practice / controlled practices) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้มาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม (Controlled practice) โดยผู้สอนเป็นผู้นำฝึก มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนจะจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบของภาษานั้นๆ ด้วยเช่นกัน จะใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical drill) หรือบางครั้งเรียกว่า การฝึกซ้ำๆ (Repetition drill) คือเป็นการให้นักเรียนฝึกซ้ำๆ ตามตัวอย่างจนสามารถจำและใช้รูปแบบนั้นได้ แต่ยังไม่เน้นด้านความหมาย เพราะฉะนั้น การฝึกในขั้นนี้ผู้เรียนจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบภาษาที่ใช้ในการฝึกก็ได้

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / free practice) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่งของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะการฝึกในขั้นนี้จะเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับการนำไปใช้นอกห้องเรียน การฝึกในขั้นนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง ครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำแนวทางเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถที่จะนำความรู้ที่เรียนมา ไปใช้ได้เต็มที่ สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างอิสระ ไม่จำเป็นต้องใช้ตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนขั้นการฝึกแบบควบคุมซึ่งจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี การฝึกจะทำในรูปแบบต่างๆ โดยมีครูเป็นผู้ริเริ่มในการจัดกิจกรรม เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัด

กลุ่มผู้เรียน และให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนคอยให้คำแนะนำ ช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมี ปัญหาในการทำกิจกรรม และเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือประเมินผลการทำกิจกรรมในภายหลัง

ศรีวิชัย วรณประเสริฐ (2525 : 110 - 111) ก็ได้เสนอลำดับขั้นการสอนตามวิธีสอน ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการใช้ประสบการณ์ทางด้านภาษาของผู้เรียนให้เป็นประโยชน์ในการชักนำความสนใจมาสู่เนื้อหาที่จะสอน และนำเสนอบทสนทนาให้ร่วมกันอภิปรายถึงหน้าที่ทาง ภาษาและสถานการณ์ในบทสนทนานั้นๆ

2. ครูให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนาตามครูพร้อมกันทั้งชั้น แบ่งเป็นกลุ่มบ้าง และทีละคนบ้าง

3. ครูถามคำถามเกี่ยวกับสนทนาและประสบการณ์ของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กัน

4. ศึกษาการใช้ภาษาในบทสนทนาว่า โครงสร้างภาษาเช่นนั้น ต้องการสื่อความหมาย อย่างไร ครูควรยกตัวอย่างประโยคชนิดเดียวกันเพิ่มเติม

5. ผู้เรียนและครูช่วยกันสรุปกฎเกณฑ์จากตัวอย่างใน 4 ประเด็นคือ

5.1 เมื่อต้องการสื่อความหมายเช่นนั้น จะใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างไร

5.2 ภาษาชนิดนั้นๆ ควรจะใช้เมื่อใด

5.3 เมื่อต้องการสื่อความหมายเช่นนั้นจะใช้ไวยากรณ์อย่างไร

5.4 ข้อความนั้นมีความหมายอย่างไร

6. ฝึกกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการพูดของผู้เรียน

7. หากบทสนทนานั้นไม่มีในหนังสือควรใช้เวลาผู้เรียนคัดลอกบทสนทนานั้น

8. ครูให้การบ้านถ้าจำเป็นโดยมีความตระหนักว่าผู้เรียนจะต้องเข้าใจสิ่งที่ทำอย่างดีเสียก่อน นอกจากนี้วิธีสอนเพื่อการสื่อสาร จะเน้นการสอนไวยากรณ์เฉพาะเนื้อหาที่จำเป็นต่อการ สื่อสารเท่านั้น (Brumfit and Johnson 1981 : 97) ซึ่งตรงกับที่ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (2525 : 157 - 157) ได้กล่าวถึงการสอนไวยากรณ์ตามวิธีสอนเพื่อการสื่อสารว่า ไม่ได้สอนโดยแบ่งตามเนื้อหา เช่น เรื่อง Verb to be, Present simple tense เพราะไม่ได้ประโยชน์สำหรับการเรียนการสอนเท่ากับการสอนตามความจำเป็นที่จะต้องใช้ในการสื่อความหมายด้วยภาษานั้นๆ การสอนไวยากรณ์ตามวิธี สอนเพื่อการสื่อสารนี้จะสอนเมื่อมีแนวคิด (Nation) ที่จะสอนมาให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนเห็นว่า แม้ประโยคทุกประโยคจะมีความหมายอย่างเดียวกัน แต่ลักษณะการพูดจะสื่อความหมายต่างกัน เช่น สุขภาพ และสถานภาพของคู่สนทนา

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ เกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา (Use) ตามหน้าที่ของภาษา (Functions) ใน สถานการณ์ต่างๆ ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน โดยมีการใช้ทักษะสัมพันธ์มากกว่าทักษะ เดียวซึ่งการจัดกิจกรรมต้องเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกและ

ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) โดยที่ตัวครูจะทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator)

1.8 ลักษณะรูปแบบฝึกไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

การสร้างรูปแบบฝึกไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารนั้น กุสุมา ล่ามัย (2538) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาที่มีความรู้ในเรื่องของหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก็จะสามารถคิดค้นด้วยตนเองหรือดัดแปลงแบบฝึกที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในลักษณะเดิม (Traditional Grammar) ให้อยู่ในลักษณะของการสื่อสารมากขึ้นได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาโดยไม่รู้สึกรู้สีก่อนหน้า เพราะนักเรียนทราบว่าสิ่งที่นักเรียนเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาโดยไม่รู้สึกรู้สีก่อนหน้า เพราะนักเรียนทราบว่าสิ่งที่นักเรียนพูดนั้น อาจเกิดขึ้นในสถานการณ์จริงๆ ได้ และการให้นักเรียนได้ฝึกใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่นักเรียนรู้สึกว่าจะมีความหมายต่อเขาก็จะเป็นการปูพื้นฐานความสามารถในการสื่อสารต่อไป ได้มีผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษหลายคน ได้เสนอวิธีการปรับปรุงวิธีการสอนไวยากรณ์แบบเดิมให้อยู่ในลักษณะที่มีการสอนไวยากรณ์ที่เน้นในเรื่องของความหมาย ลิทเทิลวูด (Littlewood 1981) กล่าวว่า การฝึกไวยากรณ์แบบเดิมในลักษณะที่ให้ให้นักเรียนฝึกพูดกระสวนประโยคซ้ำๆ จนสามารถพูดได้อัตโนมัตินั้นนักเรียนจะมุ่งสนใจเพราะส่วนที่เปลี่ยนแปลงของรูปโครงสร้างประโยคที่จะต้องทำขึ้น โดยไม่ได้คำนึงถึงในด้านของความหมาย แต่การสอนเพื่อการสื่อสารนั้นการฝึกพูดกระสวนประโยคก็ยังคงจำเป็นอยู่นั่นเอง ดังนั้นครูจึงควรปรับปรุงในเรื่องของภาษา ให้มีลักษณะการใช้ภาษาที่เน้นในเรื่องของความหมายและเป็นธรรมชาติมากขึ้น เช่น

แบบฝึกเดิม

A: John has written the letter.

B: He wrote it yesterday.

A: John has seen the film.

B: He saw it yesterday.

แบบฝึกใหม่

A: By the way, has John write that letter yet?

B: Yes, he wrote it yesterday.

A: Has he seen the film yet?

B: Yes, he saw it yesterday.

(กุสุมา ล่ามัย 2538 : 68)

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างแบบฝึกหัดที่มีลักษณะของการใช้ภาษาในแง่ของการสื่อสาร

ตัวอย่างที่ 1

แบบฝึกการใช้กริยาใน Past tense โดยมีหน้าที่ทางภาษา Asking information from someone.

A: Did **Henry** sleep well last night?

B: Yes, **he** did. **He** was very tired.

A: Why? What did he do yesterday?

B: He **cleaned his apartment** all day.

และจากแบบฝึกข้างต้นเมื่อมีตัวกระตุ้นอื่นๆ เช่น Irene, write, letter ก็จะได้ว่า

A: Did **Irene** sleep well last night?

B: Yes, **she** did. **She** was very tired.

A: Why? What did he do yesterday?

B: He **wrote letters** all day/

ตัวอย่างที่ 2

แบบฝึกการใช้ How much/ How many/ a few/ a little โดยมีหน้าที่ทางภาษา

Borrowing something

A: Could I possibly borrow **some paper clips**?

B: Sure. How many do you need?

A: Just a few.

B: Here! Take as **many** as you want.

A: Thank you very much.

B: You are welcome.

และจากแบบฝึกข้างต้นเมื่อครูให้ตัวกระตุ้นอื่นๆ เช่น eggs, ink, flower ก็จะได้ว่า

A: Could I possibly borrow **some ink**?

B: Sure. How much do you need?

A: Just a little.

B: Here! Take as **much** as you want.

A: You are welcome.

ดัดแปลงจากโมลินสกี (Molinsky 1983)

จากการดัดแปลงภาษาที่ใช้ในแบบฝึกเพื่อให้มีลักษณะของการใช้ภาษาที่เป็นจริงมากขึ้นนั้น หลังการสร้างแบบฝึกหรือการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการ 5 ข้อของจอห์นสัน (Johnson 1982) สอดคล้องกับแนวคิดของกุกุมา ล่านุ่ย (2538 : 68-69) ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle)
2. การหาข้อมูลที่ขาดหาย (The Information Gap Principle)

3. การให้ข้อมูลแบบตัวต่อของข้อมูลหรือจิ๊กซอว์ (The Jigsaw Principle)
4. การทำกิจกรรมผ่านงาน (The Task Dependency Principle)
5. การแก้ไขเนื้อหาที่ผิด (The Correction for Content Principle)

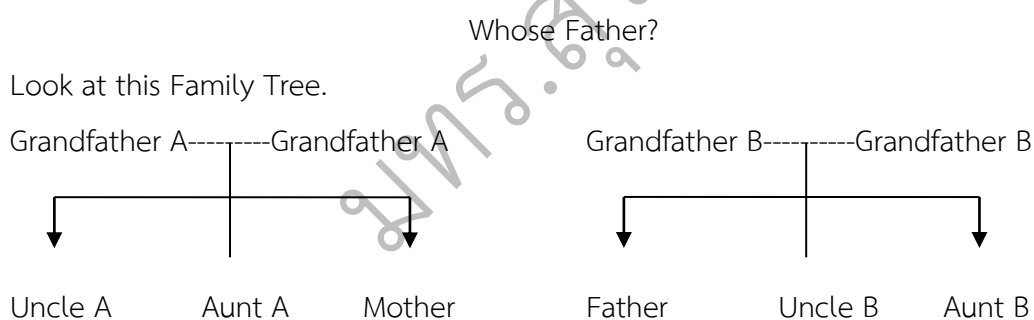
ซึ่งหลักการทั้ง 5 ข้อนี้ จะช่วยให้ครูผู้สอนสร้างแบบฝึกหรือกิจกรรมที่ฝึกการใช้ไวยากรณ์ให้อยู่ในลักษณะของการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน 2 หลักการแรกคือหลักการของการถ่ายโอนข้อมูลและการเติมข้อมูลที่ขาดหาย สามารถนำมาใช้ได้อย่างดี ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมสามารถสร้างแบบฝึกหัดโดยยึดหลักการ 2 หลักการนี้ได้โดยไม่ยากนัก ซึ่งจะขอยกตัวอย่างแบบฝึกใช้โครงสร้างไวยากรณ์โดยใช้หลักทั้งสองนี้

1. การฝึกไวยากรณ์โดยใช้หลักการถ่ายโอนข้อมูล แบบฝึกหัดจะมีลักษณะการถ่ายโอนข้อมูลจากรูปแบบหนึ่งไปยังอีกรูปแบบหนึ่ง เช่น ครูให้ตารางชีวิต (Life Chart) ของบุคคลสำคัญหรือใครสักคนหนึ่งแล้วให้นักเรียนเขียนเรื่องราวของคนนั้นๆ โดยใช้ Tense ให้ถูกต้องหรือให้ Family Tree มาแล้วให้นักเรียนนำข้อมูลจาก Family Tree มาเติมโดยใช้คำ 's ซึ่งแสดงความเป็นเจ้าของให้ถูกต้อง ซึ่งมีตัวอย่างแบบฝึกหัดไวยากรณ์ (Brumfit and Windeatt 1983) ดังนี้

แผนภาพที่ 1

ตัวอย่างที่ 1

เป็นแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการใช้ 's ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงความเป็นเจ้าของ (Possession) โดยการนำข้อมูล Family Tree มาเติมลงในช่องว่างที่กำหนด

Use words from the family tree, and brother and sister, to complete These sentence about your family.

1. Grandmother A is my mother's mother.
2. Uncle B is my father's brother.
3. Aunt A is my mother's sister.
4. Grandmother B is my father's mother.
5. Aunt B is my father's sister.

6. Grandfather is my mother's father.
7. Uncle A is my mother's brother.
8. Grandfather B is my father's father.
9. Uncle B's father is my father's father.
10. Aunt A is my mother's sister.

แผนภาพที่ 2

ตัวอย่างที่ 2

เป็นแบบฝึกหัดเพื่อการใช้คำวิเศษณ์บอกจำนวนความถี่ (Adverb of Frequency) โดยให้นักเรียนดูข้อมูลจาก Diary ของ Mansour's shop แล้วนำมาจัดกลุ่มเขียนลงในตารางเพื่อศึกษาความถี่ในการส่งของแต่ละชนิด

Mansour's shop

Mansour has a small shop. Here is his weekly diary.

It shows when arrive for him to sell in his shop.

Friday	Saturday	Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday
C	Milk	Milk	Milk	Milk	Milk	Milk
L	Bread	Bread	Bread	Bread	Bread	Bread
O	Bananas	Fish		Fish	Melon	Fish
S	Butter	Sugar		Tea	Butter	Coffee
E	Pepsi	Coffee		Pepsi		Dates
D	Dates			Dates		

How often does everything arrive in Mansour's shop?

Look at his diary to find out, and complete this lists:

Four things arrive	Four things arrive
<u>Once a week</u>	<u>twice a week</u>
These are : <u>Bananas</u>	These are : <u>Pepsi</u>
<u>Melons</u>	<u>Coffee</u>
<u>Sugar</u>	<u>Butter</u>
<u>Tea</u>	Two things arrive
Two things arrive	<u>Every day</u>
<u>Three times a week</u>	These are : <u>Milk</u>
These are : <u>Fish</u>	<u>Bread</u>
<u>Dates</u>	

Brumfit and Windeatt 1983)

2. การฝึกไวยากรณ์โดยใช้หลักการหาข้อมูลที่ขาดหาย แบบฝึกหัดจะมีลักษณะที่นักเรียนจะต้องหาข้อมูลที่ให้มาแล้วมาทำให้เป็นแบบฝึกหัดเสร็จสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 1

เป็นแบบฝึกหัดเพื่อฝึกหัดการใช้ประโยค “to be going to” นักเรียนจะต้องตรวจสอบว่าสิ่งที่เพื่อนของ Omar นอกนั้นสิ่งไหนถูกและไม่ถูก เกิดเป็นช่องว่างของข้อมูลที่นักเรียนต้องการทราบ นักเรียนจะทราบได้ก็ต้องพิจารณาจากข้อความที่เพื่อนของ Omar บอกพร้อมทั้งดูปฏิทินควบคู่กันไป

Omar's friends

Today is Monday, October 28th . Omar has six friends, Three of them are going to Europe soon, and he wants them to take some parcels for him. But he doesn't know which friends are going, or when they are going.

Omar spoke to all his friends. Each friend told him two things : one was right, and other was wrong. This is what Omar's friends said. Which sentences are right and which are wrong? Read all the sentences and look at the calendar to find out and tick the correct boxes.

แผนภาพที่ 3

Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

This is what Omar's friends said. Which sentences are right and which are wrong? Read all sentences and look at the calendar to find out, and then tick the correct boxes.

		Right	Wrong
Khalid :	I am going to London on November 5 th .	()	()
	Salwa is going to Paris in ten years.	()	()
Fatima :	Khalid is going to London in eight days	()	()
	Tariq is going to Bonn next month.	()	()
Tariq :	I am going to Bonn tomorrow.	()	()
	Salwa is going to Paris next week.	()	()
Salwa :	Tariq is going to Bonn on Sunday.	()	()
	I am going to Paris the day after tomorrow.	()	()
Nabila :	Khalid is going to London on Thursday.	()	()
	Salwa is going to Paris in November.	()	()
Rashid :	Khalid is going to London the day after tomorrow.	()	()
	Tariq is going to Bonn in two weeks.	()	()

(Brumfit and Windeatt 1983)

จากตัวอย่างของแบบฝึกหัดทำให้เห็นแนวทางของลักษณะการฝึกใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในลักษณะที่มีความหมายหรือเชื่อมโยงเข้ากับหน้าทางภาษาต่างๆ การสอนให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่มีความหมายย่อมดีกว่าการที่ให้นักเรียนฝึกใช้หรือทราบกฎเกณฑ์ต่างๆ โดยวิธีการท่องจำหรือฝึกพูด (Drill) ในลักษณะที่ไม่มีมีความหมาย (กุสุมา ล่านุ้ย 2538) และหลังจากที่ครูได้ฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในลักษณะดังกล่าวข้างต้นแล้ว ครูควรจะมีจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารให้กับ

นักเรียนโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมาในระดับที่ต้องใช้ข้อความมากขึ้น (longer-discourse) หรือลักษณะของการโต้ตอบกันซึ่งเป็นลักษณะของการสื่อสารจริงๆมากขึ้น

1.9 การวัดและประเมินผลไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร

การวัดผลประเมินไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารนั้น ไม่มีหลักเกณฑ์โดยตรง แต่ทั้งนี้ การวัดผลประเมินผลต้องเป็นไปตามความเหมาะสมของเนื้อหาที่สอนแล้วกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้สอน ซึ่งประเด็นตามที่กุสุมา ล่ามัย (2538 : 77-88) ได้ให้แนวทางไว้ดังนี้

1. ครูสังเกตนักเรียนสนใจในการทำกิจกรรมมากน้อยเท่าใด
2. ครูดูว่านักเรียนสามารถพูดซักถามรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนได้เรียนไปถูกต้องมากน้อยแค่ไหน
3. ครูดูจากงานที่นักเรียนทำว่านักเรียนสามารถทำได้ถูกต้องตามที่เฉลยไว้หรือไม่
4. ครูประเมินโดยดูจากกิจกรรมที่นักเรียนมาและจากการที่นักเรียนสนทนากันเป็นต้น
5. ครูประเมินจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางไวยากรณ์ที่สร้างขึ้น

จากประเด็นดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าการสอนไวยากรณ์ในปัจจุบันควรเป็นไปเพื่อให้ นักเรียนพูดและเขียนได้ถูกต้อง ฟังและอ่านแล้วมีความเข้าใจตรงกับการสื่อสาร เนื้อหาไวยากรณ์ที่นำมาสอนควรจะเป็นกระบวนโครงสร้าง กลุ่มคำและประโยคต่างๆ ที่จำเป็นต่อการสื่อความหมาย กล่าวคือ ครูควรสอนไวยากรณ์ในลักษณะที่นำไปเกี่ยวข้องกับริบทที่ทางภาษาซึ่งจะทำให้ นักเรียนรู้สึก ว่าเรียนแล้วมีประโยชน์และมีโอกาสที่ใช้ภาษาในการสื่อสารกับชาวต่างชาติได้

2. เอกสารจริง

2.1 ความหมายของเอกสารจริง

เอกสารจริง (Authentic Material) เป็นสื่อที่สร้างขึ้นสำหรับการสื่อสารที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งแตกต่างจากสื่อที่สร้างขึ้นสำหรับใช้ประกอบการเรียนการสอนทางภาษา ในส่วนของ ความหมายของเอกสารจริงมีผู้เสนอไว้ดังนี้

กิบสันและโคสท์ (Gillson และ Coste อ้างถึงใน กมลทิพย์ รัชชนะกุล 2548 : 10) ได้อธิบายความหมายของเอกสารจริงไว้ว่า เอกสารจริงเป็นเอกสารทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นเอกสารที่เป็นสิ่งพิมพ์หรือเอกสารที่เป็นเสียง ซึ่งมีได้สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษา แต่เป็นเอกสารของจริงที่ผลิตขึ้นเพื่อให้ข้อมูลข่าวสารโดยทั่วไป มีจุดประสงค์เพื่อความหมายในชีวิตจริงๆ เช่น บทสนทนาบางตอนที่บันทึกเสียงมา ข่าวในหนังสือพิมพ์ ประกาศโฆษณา นวนิยายในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร ป้ายโฆษณา รูปภาพ ฉลากยา

ริชาร์ด (Richards 1985) ได้ให้ความหมายเอกสารจริงว่า เอกสารจริง คือ เนื้อหาความรู้ที่จำมาจากหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร และสิ่งพิมพ์อื่นๆ ประเภทเสียง ได้แก่ แอบบันทิกเสียงการพูดที่อัดมาจากรายการต่างๆ ทางวิทยุโทรทัศน์

จอห์นสัน (Johnson อ้างถึงใน สายชล ตีประสิทธิ์ 2547 : 2) กล่าวถึงความหมายของเอกสารจริงว่าเอกสารจริง หมายถึง สื่อที่มีได้ผลิตขึ้นมาเพื่อจุดมุ่งหมายในการนำเสนอสอนและไม่ได้มาจากการรวบรวมเขียนขึ้นใหม่ เช่น ตำราเรียนทั่วไป แต่ผลิตขึ้นเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันมีจุดประสงค์เพื่อสื่อความหมายในชีวิตจริง

จากการให้ความหมายของผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ให้ความหมายไว้นั้นสามารถสรุปได้ว่าเอกสารจริง หมายถึง สื่อที่ไม่ได้ผลิตขึ้นเพื่อใช้สำหรับการสอนภาษา แต่ใช้สำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งปรากฏอยู่ในรูปของสื่อสิ่งพิมพ์ เสียง รูปภาพ และสัญลักษณ์ต่างๆ

2.2 ความสำคัญของเอกสารจริง

การนำเอกสารจริงมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษานั้น เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาของตนจากสื่อที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันตามที่มีนักรการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของเอกสารจริงไว้ดังนี้

วอลเตอร์ (Walter 1982 : 1) กล่าวถึงการใช้เอกสารจริงในการจัดการเรียนรู้ สรุปได้ว่าเอกสารจริงเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาได้ดียิ่งขึ้น

สวาฟฟาร์ (Swaffar 1985 : 18) กล่าวถึงการใช้เอกสารจริงในห้องเรียนไว้ว่า เมื่อนำเนื้อหาจากเอกสารจริงที่ชั้นเรียนสนใจเป็นพิเศษช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเพิ่มขึ้นในชั้นเรียน ช่วยให้มีหลากหลายและมีความเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดการขยายของคำศัพท์และโครงสร้างต่างๆ ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์จากความรู้เชิงแบบแผนและเชิงวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม เพื่อเปรียบเทียบสถานการณ์เป้าหมายและแบบแผนกับสถานการณ์ในวัฒนธรรมของตนเอง

วิลิน (Wilins 1976 : 79) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาว่า เป็นเรื่องจำเป็นเพราะเป็นโอกาสเดียวที่จะทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างภาษาที่สมบูรณ์แบบในชั้นเรียนและภาษาที่เจ้าของภาษาใช้อยู่จริง เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาในลักษณะต่างๆ ได้ แม้ว่าเขาเองจะไม่ใช้ภาษาในลักษณะนั้นเลยก็ตาม เอกสารจริงจึงเป็นตัวเชื่อมช่องว่างระหว่างความรู้ในชั้นเรียน และความสามารถที่จะสื่อภาษาในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ลี (Lee อ้างถึงใน กมลทิพย์ รัชชนะกุล 2548 : 13) กล่าวถึงเอกสารจริงว่า เอกสารจริงเป็นสิ่งจูงใจ น่าสนใจและเป็นประโยชน์ เนื่องจากมีความทันสมัยเหมาะสมกับเหตุการณ์หรือกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตจริง ถึงแม้ว่าจะใช้ภาษา โครงสร้างและคำศัพท์จะยากกว่าสื่อที่สร้างขึ้นเพื่อการสอน

จอห์นสัน (Johnson อ้างถึงใน สายชล ดีประสิทธิ์ 2547 : 24) กล่าวว่า เอกสารจริงเป็นเอกสารที่มีเนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันจริงๆ ในการนำเอกสารจริงมาสอนในชั้นเรียนภาษาสามารถจะแก้ปัญหาด้านความซับซ้อนของไวยากรณ์และความหมายได้

กิดานันท์ มลิทอง (2540 : 88 และ 94-97) กล่าวถึงคุณค่าของเอกสารจริงทั้งต่อผู้สอนและผู้เขียน สรุปได้ว่า มีคุณค่าต่อผู้สอน ได้แก่ ช่วยให้บรรยากาศในการเรียนการสอนน่าสนใจ ผู้สอนมีความสนุกสนานในการสอน และสร้างความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น แบ่งเบาภาระในการเตรียมเนื้อหา โดยอาจจัดค้นคิดเทคนิคการเรียนการสอนต่างๆ ให้การสอนน่าสนใจยิ่งขึ้น และสำหรับคุณค่าต่อผู้เรียน ได้แก่ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียนทำให้เกิดความสนุกสนานไม่เบื่อหน่ายการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันเกิดประสบการณ์ร่วมกันในเนื้อหาวิชาที่เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ช่วยเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดีในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้และเกิดความคิดสร้างสรรค์ และช่วยแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เช่น จัดให้ผู้เรียนได้เรียนกับสื่อสำเร็จรูปด้วยตนเอง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเอกสารจริงเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนที่ได้มาจากสื่อที่ใช้อยู่จริงในชีวิตประจำวัน มีความทันสมัย น่าสนใจ สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียนและเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งช่วยให้บรรยากาศในการสอนน่าสนใจและกระตุ้นให้ผู้สอนพัฒนาเทคนิคการสอนให้น่าสนใจยิ่งขึ้น

2.3 การเลือกและการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอน

การเลือกเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษานั้น ควรเลือกบทเรียนที่มีเนื้อหาสอดคล้องเหมาะสมต่อการฝึกฝนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ การเลือกและการเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอน มีแนวทางดังนี้

เกรลเลท (Grellet 1982) กล่าวว่า การนำบทความหรือข้อความมาใช้ในการสอนอ่านไม่ควรตัดแปลงหรือทำให้ง่ายลง เพราะการแก้ไขหรือตัดแปลงข้อความนั้นทำให้เกิดผลตรงข้ามคือ กลับทำให้บทความนั้นอ่านเข้าใจยากขึ้น เนื่องจากบทความที่ถูกแก้ไขตัดแปลงแล้ว ทำให้เนื้อความที่จะกล่าวถึงต่อไป ขาดการพูดซ้ำ ไม่มีคำที่ใช้เชื่อมความหมายของคำพูดหรือประโยคและขาดการย้ำของเนื้อความ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะของบทความที่ผู้เรียนจะได้พบในชีวิตจริงและช่วยให้ผู้เรียนอ่านบทความได้เข้าใจง่ายขึ้น

สายชล ดีประสิทธิ์ (2547 : 25) เสนอเกี่ยวกับการเลือกและการนำเอกสารจริงไปใช้ว่าควรเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กับความต้องการของผู้เรียน เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เป็นเรื่องที่ท้าทายและอยู่ในความสนใจของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในสถานการณ์การใช้ภาษาให้มากที่สุด และไม่ควรถัดแปลงข้อความจากต้นฉบับให้เสียใจความของเอกสาร

เคมพ์ (Kemp อ้างถึงใน สุกัญญา นิมานันท์ 2542 : 10) ยังได้กล่าวถึงข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนไว้ว่า ผู้สอนควรคำนึงปัจจัยเหล่านี้

1. วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนแต่ละประเภทแต่ชนิดไม่อาจใช้ได้กับทุกวัตถุประสงค์

2. ลักษณะวิธีการหรือรูปแบบการเรียนการสอน เช่น การเรียนการสอนสำหรับกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก กลุ่มเล็ก หรือรายบุคคล เป็นต้น

3. เนื้อหาของบทเรียน โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาก่อนทำการเลือกใช้

4. ลักษณะของผู้เรียน อาทิ เพศ พื้นฐานความรู้ ระดับความสามารถทางการเรียน วัฒนธรรม เป็นต้น

5. ประเภทและคุณสมบัติของสื่อการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนแต่ละประเภท แต่ละชนิดคุณสมบัติเฉพาะ อาจคล้ายหรือแตกต่างกับสื่อการเรียนการสอนประเภทและชนิดอื่นๆ จึงความต้องพิจารณาเลือกและใช้สื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ ลักษณะหรือรูปแบบของการเรียนการสอน เนื้อหาของบทเรียน และลักษณะของผู้เรียน

6. ควรคำนึงถึงหลักและวิธีการใช้สื่อการเรียนการสอน ไม่ควรเลือกและใช้สื่อ การเรียนการสอนตามความชอบ หรือความถนัดของผู้ใช้

7. ควรคำนึงถึงสภาพแวดล้อม หรือสถานที่ในการเรียนการสอน ซึ่งอาจเอื้ออำนวยหรือเป็นอุปสรรคต่อการใช้สื่อการเรียนการสอน

8. ควรคำนึงถึงคุณภาพและราคาของสื่อการเรียนการสอน สื่อบางชนิดอาจมีคุณภาพดีเยี่ยม ตราราคาแพงมาก หากมีงบประมาณพอเพียงในการจัดซื้อ ก็อาจคุ้มค่ากับการลงทุน บางชนิดแม้จะมีงบประมาณพอเพียงในการจัดซื้อ แต่คุณภาพไม่คุ้มค่าตามราคา เป็นต้น

รุจිර์ ภูสาระ (2545) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหาจากเอกสารจริงไว้ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) เนื้อหาที่มีความเที่ยงตรง หมายถึง เนื้อหาที่เลือกเป็นไปตามสภาพจริง และเนื้อหานั้นแสดงผลการเรียนรู้ ออกมาได้ตรงตามจุดประสงค์ เพราะว่าเป็นสิ่งแรกที่จะนำมาพิจารณาการเรียนการสอนตามหลักสูตร

2. ความสำคัญ (significance) หมายถึง ความจริงตามเนื้อหาวิชา ใจความสำคัญและความคิดรวบยอด ผลของการเรียนที่ดีที่สุด คือ การพิจารณาใจความสำคัญหรือความคิดรวบยอด โดยใช้ข้อเท็จจริงจากวิชาเป็นพื้นฐาน

3. ความสนใจ (Interest) ความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งที่ควรนำมาพิจารณาในการเลือกเนื้อหา ทั้งนี้เพราะถ้าเลือกเนื้อหาโดยละเลยความสนใจของผู้เรียนแล้ว จะทำให้การสอนเนื้อหานั้นเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายสำหรับผู้เรียน ผลการเรียนก็จะออกมาไม่ดีนัก

4. ความสามารถที่จะเรียนได้ (Learning ability) การเลือกเนื้อควรวิจารณาว่าผู้เรียนจะเรียนได้หรือไม่เป็นเกณฑ์สำคัญประการหนึ่งในการเลือกเนื้อหา เหตุผลในการกำหนดหลักสูตรและการสอนคือ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดและความรู้ในข้อเท็จจริง ดังนั้นเนื้อหาที่เลือก จึงควรวิจารณาความสามารถในการเข้าใจและสามารถเรียนรู้ได้เป็นเกณฑ์สำคัญในการเลือกด้วย

5. ความสอดคล้องกับความจริงในสังคม (Consistency with social reality) เกณฑ์ข้อนี้เป็นข้อเสนอจากนักการศึกษาบางคนว่า เนื้อหาที่เลือกควรจะทำให้เกิดประโยชน์กับโลกรบๆ ตัว ตัวเรา ซึ่งหมายความว่า ควรจะสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคม ได้แก่ พัฒนาเจตคติและค่านิยมที่เป็นสากล เข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติ การจัดการธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลง เข้าใจวัฒนธรรมกลุ่ม พัฒนาความคิดที่เป็นอิสระ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

6. การนำไปใช้ (Utility) การนำความรู้ไปใช้มีประโยชน์สำหรับผู้เรียนในการจัดการทั้งในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น และการประกอบอาชีพในปัจจุบันและอนาคต

ดังนั้นในการเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอน ควรเลือกเอกสารจริงที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน มีความทันสมัยเป็นที่น่าสนใจของผู้เรียนและมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถอายุและเพศของผู้เรียน นอกจากนี้ในการนำเอกสารจริงมาใช้นั้น ไม่ควรแก้ไขหรือดัดแปลงข้อความต่างๆ เพราะจะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษาในเอกสารจริง จะไม่ใช่ลักษณะภาษาที่ใช้ในชีวิตจริงอีกต่อไป

3. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

3.1 ความเป็นมาของการสอนภาษาแบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning)

การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานเป็นวิธีการสอนภาษาวิธีหนึ่งที่ใช้ “งาน” เป็นหลักในการวางแผนและการจัดการเรียนการสอนภาษา (Richards and Rodgers, 2003) ที่ได้รับอิทธิพลมาจากแนวการสอนที่มุ่งเน้นสถานการณ์ (Situational approach) ที่อาศัยองค์ความรู้และความสามารถของผู้เรียนที่นำมาใช้ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ โดยตัวผู้เรียนทำความเข้าใจกับตัวป้อนทางภาษา (input) (นันทิยา แสงสิน 2543) ทฤษฎีของการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานให้ความสำคัญกับทฤษฎีการเรียนรู้มากกว่าทฤษฎีทางภาษา เพราะเชื่อว่าภาษาเป็นเพียงวิธีการหนึ่งในการสื่อความหมาย ความหมายจึงมีความสำคัญกว่ารูปแบบภาษา การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานจึงประกอบไปด้วยรูปแบบภาษาที่หลากหลาย อันรวมถึงโครงสร้างทางภาษา หน้าที่ของภาษา และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และผู้เรียนกับผู้เรียน โดยใช้งานเป็นสื่อกลาง ทำให้ผู้เรียนเกิดการปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ งาน จึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน

3.2 ความหมายของงาน

นักภาษาศาสตร์นำเสนอความหมายของงาน ดังนี้

ลอง (Long 1985 อ้างถึงใน Ellis 2003:4) ได้ให้ความหมายของงานไว้ว่า คือ งานที่ได้รับมอบหมายให้ทำขึ้นเพื่อตนเองหรือผู้อื่น อาจได้รับหรือไม่ได้รับสิ่งตอบแทน ตัวอย่างของงานต่างๆ เช่น การทำสำเนา การแต่งตัวเด็ก การเติมแบบฟอร์ม การพิมพ์จดหมาย การจองที่พักโรงแรม การเขียนเช็ค หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง งาน หมายถึง งานต่างๆ ที่ทำในชีวิตประจำวัน

เสกียน (Skehan 1998 : 173) ได้ให้คำจำกัดความว่า งาน หมายถึง กิจกรรมที่มีความหมายเป็นสิ่งสำคัญที่สุด มีความสัมพันธ์กับโลกแห่งความเป็นจริง มีความสมบูรณ์ของงานที่ควรต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ และมีการประเมินผลการปฏิบัติงาน ซึ่งหมายถึงผลลัพธ์ที่ได้มาจากการปฏิบัติภาระงานนั้นๆ

วิลลิสและวิลลิส (Willis and Willis 2011 : 32-33) ได้ให้ความหมายของงานในทำนองเดียวกันว่า งานคือกิจกรรมที่สัมพันธ์กับชีวิตซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงานจนบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ เพื่อให้ได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์ โดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา พร้อมทั้งมีการประเมินผลของงานด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ เอลลิส (Ellis 2003 : 9-10) ได้ให้ความหมายของงาน จำนวน 6 ข้อ ดังนี้

1. งาน หมายถึง แผนการทำงาน ซึ่งเป็นเครื่องมือกำหนดการสอน หรือแผนสำหรับกิจกรรมในรายวิชาที่สอน

2. งานเกี่ยวข้องกับภาษาที่เน้นการสื่อความหมาย ซึ่งงานปฏิบัติต้องส่งเสริมผู้เรียนในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยวิธีการปฏิบัติจริง มุ่งเน้นการใช้ภาษาสื่อความหมายในการปฏิบัติงาน

3. งานเกี่ยวข้องกับกระบวนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยกระตุ้นหรือส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาสอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการสื่อสาร เช่น การขอข้อมูลการถามตอบ และการซักถาม เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

4. งานเกี่ยวข้องกับทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งงานสามารถเชื่อมโยงทักษะทั้ง 4 เข้าด้วยกัน เช่น ฟัง หรืออ่านข้อความแล้ว แสดงความเข้าใจ โดยการพูดหรือเขียน

5. งานต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กระบวนการคิด ความรู้ความเข้าใจ เช่น การคัดเลือก การเรียงลำดับ การให้เหตุผล และการประเมินผลข้อมูล เพื่อที่จะทำให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

6. งานต้องมีความชัดเจนตามเป้าหมายของงานปฏิบัติ โดยในแผนการทำงานนั้น ต้องกำหนดว่าภาษาที่ได้หลังจากทำงานปฏิบัติต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและเมื่อผู้เรียนปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้วจะได้เรียนรู้และฝึกภาษาที่ถูกต้องในงานชิ้นนั้น

จากความหมายของงานปฏิบัติข้างต้นสรุปได้ว่า งานปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนทางภาษา หมายถึง กิจกรรมหรือชิ้นงานที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงานผู้เรียนต้องใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับความจริงในการปฏิบัติงาน และเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษามีขั้นตอนที่ชัดเจนในงานปฏิบัติ มีการเชื่อมโยงทักษะทั้ง 4 ทักษะขณะปฏิบัติงานเข้าด้วยกัน เพื่อให้ได้ชิ้นงานออกมาอย่างสมบูรณ์ที่สุด ตลอดจนมีการประเมินผลการปฏิบัติงานซึ่งเป็นผลลัพธ์จากการปฏิบัติภาระงานนั้นๆ

3.3 ประเภทของงาน

Nunan (2001) ได้แบ่งงานออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่

1. งานในชีวิตจริง (Real-world or target task) เป็นการสื่อสารกันโดยใช้ภาษาที่พบนอกห้องเรียนหรือในชีวิตประจำวัน

2. งานในชั้นเรียน (Pedagogical tasks) เป็นงานที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่ให้ผู้เรียนได้เข้าใจ ได้ใช้ลักษณะและผลิตภาษาโดยเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภทได้แก่

1) งานที่เกิดจากการฝึกซ้อม (Rehearsal task) เป็นงานในชั้นเรียนที่ผู้เรียนฝึกซ้อมการสื่อสารที่จะต้องใช้ในนอกห้องเรียน

2) งานที่เกิดจากการกระตุ้น (Activation task) เป็นงานที่ทำในชั้นเรียนโดยมีการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียน เพื่อให้เกิดกระบวนการรู้ภาษาไม่ใช่เพื่อนำภาษาไปใช้ในนอกห้องเรียน

งานที่ใช้ในการฝึกทักษะคิดและฟัง พูด สามารถแบ่งออกเป็น 6 ประเภท (Willis, 1996) ได้แก่

1. งานลงรายการ (Listing) ช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้พูดเพื่ออภิปรายความคิดของตน ได้แก่

1) การระดมความคิด ผู้เรียนต้องแสดงความรู้และประสบการณ์ของตนต่อเพื่อในชั้นเรียน ในคู่หรือกลุ่มของตน

2) การเสาะหาความจริง ผู้เรียนต้องแสวงหาข้อมูลโดยการสอบถามเพื่อนบุคคลอื่น อ่างอิงหนังสือ ฯลฯ

2. งานจัดลำดับและแยกประเภท (Ordering and sorting) งานนี้มีกระบวนการหลักอยู่ 4 กระบวนการ ได้แก่

1) การจัดลำดับรายการ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำหรือเหตุการณ์ให้อยู่ในลำดับที่ถูกต้อง

2) การจัดตำแหน่งรายการตามค่านิยมส่วนตัวหรือเกณฑ์ที่กำหนด

3) การแยกประเภทรายการที่อยู่ในรูปแบบกลุ่ม หรือการจัดกลุ่มภายใต้หัวข้อที่กำหนด

4) การจำแนกรายการด้วยวิธีการต่างๆ โดยไม่มีการกำหนดประเภทให้

3. งานเปรียบเทียบ (Comparing) เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบข้อมูลที่คล้ายกันแต่ที่มาจากต่างกัน หรือการระบุสิ่งที่เหมือนหรือต่างกัน ได้แก่

- 1) การจับคู่เพื่อระบุลักษณะเฉพาะที่เชื่อมโยงสิ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน
- 2) การหาความเหมือนของสิ่งต่างๆ
- 3) การแยกประเภทรายการที่อยู่ในรูปแบบกลุ่ม หรือจัดกลุ่มภายใต้หัวข้อที่กำหนด

4. งานแก้ปัญหา (Problem solving) ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้สติปัญญา การให้เหตุผล ทำทนายให้ผู้เรียนหาวิธีการแก้ปัญหา กระบวนการทำงานและการกำหนดเวลาขึ้นอยู่กับชนิดและความซับซ้อนของปัญหา ส่วนปัญหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงจะทำให้ผู้เรียนได้มีการตั้งสมมติฐาน อธิบายประสบการณ์ เปรียบเทียบทางเลือก ประเมิน และได้ข้อสรุปในการแก้ปัญหา

5. งานแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัว (Sharing personal experiences) ช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเรียนพูดอย่างเป็นเป็นอิสระเกี่ยวกับตัวเองและได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้อื่น การปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจึงอยู่ในลักษณะที่เป็นบทสนทนาในสังคมทั่วไปที่ไม่เน้นการกำหนดเป้าหมายโดยตรงเหมือนงานประเภทอื่น ด้วยเหตุนี้งานแบบเปิดเช่นนี้อาจทำให้เกิดความยุ่งยากมากขึ้นเมื่อทำให้ชั้นเรียน แต่ก็ส่งเสริมการพูดเมื่ออยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี

6. งานสร้างสรรค์ (Creative tasks) บางครั้งเรียกว่า โครงงาน และต้องทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม มีขั้นตอนในการทำงานมากกว่าแบบอื่นและเชื่อมโยงเอางานประเภทอื่นเข้าด้วยกันได้ด้วยทักษะในการจัดการและการทำงานเป็นทีมซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญมากสำหรับการทำงานสำเร็จ นอกจากนี้ผลงานที่ได้จะได้รับการชื่นชมจากคนในวงกว้างกว่าด้วย

นอกจากนี้ งานของ พิก้า คานากี้และฟาโลดัน (Pica, Kanagy, and Falodun 1993 อ้างถึงใน Richards and Rodgers, 2003) ยังได้จำแนกงานตามประเภทของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในขณะปฏิบัติงานไว้ดังนี้

1. งานตัวต่อของข้อมูลหรือจิ๊กซอว์ (Jigsaw tasks) งานประเภทนี้จะให้ผู้เรียนได้ประติดประต่อส่วนต่างๆ ของข้อมูลเข้าด้วยกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลทั้งหมดที่สมบูรณ์ เช่น ผู้เรียนสามคนในกลุ่มได้รับส่วนหนึ่งของเรื่อง ซึ่งแตกต่างกัน ผู้เรียนต้องรวมเรื่องราวทั้งสามส่วนเข้าด้วยกันได้เป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่อง และมีความสมบูรณ์

2. งานค้นหาข้อมูลที่ขาดหาย (Information-gap tasks) ผู้เรียนหนึ่งคน หรือเป็นกลุ่ม มีข้อมูลอยู่ชุดหนึ่ง และนักเรียนคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งมีข้อมูลอีกชุดหนึ่งที่ใช้สำหรับเติมเต็มข้อมูลชุดแรก ผู้เรียนต้องเจรจาเพื่อหาข้อมูลส่วนที่ขาดหายไปของตนเองหรือกลุ่มเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

3. งานแก้ปัญหา (Problem-solving tasks) ผู้เรียนได้รับปัญหาและข้อมูลชุดหนึ่งและจะต้องหาวิธีแก้ปัญหาที่นั้น ซึ่งโดยปกติจะต้องการเพียงวิธีเดียว

4. งานตัดสินใจ (Decision-making tasks) ผู้เรียนได้รับปัญหาที่สามารถหาทางแก้ไขหลายวิธี แต่นักเรียนต้องทำการเจรจาและอภิปรายกันเพื่อเลือกวิธีการที่ดีที่สุด

5. งานแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion exchange tasks) ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยไม่จำเป็นต้องได้ข้อตกลงแต่อย่างใด จากการศึกษาประเภทของงานตามแนวคิดของนักวิจัยข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า งานมี 2 ชนิด คือ งานในชีวิตจริง และงานในชั้นเรียน ส่วนงานที่ส่งเสริมการคิดและการปฏิสัมพันธ์นั้น แบ่งได้หลายประเภท ผู้วิจัยจึงเลือกใช้งานในชีวิตจริง ที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการฟังพูดภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานทั้งหมด 7 ประเภท ได้แก่ งานตัวต่อของข้อมูลหรือจิ๊กซอว์ (Jigsaw tasks) งานค้นหาข้อมูลที่ขาดหาย (Information-gap tasks) งานตัดสินใจ (Decision-making tasks) และงานแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion exchange tasks) และงานของ Willis (1996) ได้แก่ งานเปรียบเทียบ (Comparing) งานแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัว (Sharing personal experience) และงานสร้างสรรค์ (Creative tasks)

3.4 หลักการและองค์ประกอบของงาน

งานที่จะนำไปใช้เพื่อส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ตามหลักการของ Willis (1996) มีดังต่อไปนี้

1. มีหัวข้องานที่จะมอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ หลังจากผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษา ไม่ได้จากผู้สอน โดยตรงหรือสื่อของจริงก็ตาม ผู้สอนจะมอบหมายงานให้ปฏิบัติโดยใช้วาจาหรือในงานก็ได้ โดยมีการระบุคำแนะนำในการทำกิจกรรมอย่างเป็นลำดับขั้นตอน เช่น ให้จับคู่ การรวมกลุ่มหรือทำงานเป็นรายบุคคล จากนั้นให้ผู้เรียนทำการศึกษาข้อมูลที่ทำให้มีจุดประสงค์อย่างไร จุดมุ่งเน้นของงานคืออะไร ผู้เรียนต้องรับผิดชอบในเรื่องใด และใช้เวลาในการทำงานเพียงใดจึงจะเหมาะสม

2. ให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญา เพื่อปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายโดยใช้สมองเป็นตัวปฏิบัติการ เช่น การคิดย้อนกลับ การหาเหตุผล การจัดระบบ การนำไปประยุกต์ใช้และการแก้ปัญหา เป็นต้น

3. ให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทั้งนี้การสร้างปฏิสัมพันธ์จะขึ้นอยู่กับประเภทของงาน และลักษณะของงาน คือ

1) การปฏิสัมพันธ์แบบทางเดียว คือ ปฏิสัมพันธ์ที่จากผู้เรียนคนหนึ่งไปยังผู้เรียนอีกคนหนึ่ง เช่น ผู้เรียนคนแรกจะบรรยายลักษณะบุคคลที่ปรากฏในรูปภาพของตนแล้วผู้เรียนคนที่สองจะวาดรูปให้ตรงกับคำบรรยายของผู้เรียนคนแรก เป็นต้น

2) การปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้เรียนทั้งสองฝ่าย เช่น ผู้เรียนคนแรกมีรูปภาพและชื่อของบุคคล แต่ไม่มีหมายเลขกำกับ ส่วนผู้เรียนคนที่สอง มีรูปภาพบุคคลชุดเดียวกัน พร้อมหมายเลขกำกับ แต่ไม่มีชื่อเรื่องของบุคคลเหล่านั้น

ดังนั้น ผู้เรียนคนแรกและคนที่สองจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน โดยใช้วิธีการซักถาม บรรยาย บอกใบ้ หรืออาจใช้เทคนิคเฉพาะบุคคลต่างๆ ประกอบ เพื่อใช้ข้อมูลของผู้เรียนทั้งสองฝ่ายสมบูรณ์

3) มีผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ หลังจากที่ได้ใช้กระบวนการคิดและการปฏิสัมพันธ์ แล้ว ผู้เรียนก็จะได้ผลลัพธ์หรือทางออก (Outcome) ของงานนั้น เช่น วิธีการแก้ปัญหา ข้อตกลงกัน ข้อมูลหรือเรื่องราวที่สมบูรณ์ เป็นต้น

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานไว้สอดคล้องกัน ซึ่งพอจะสรุปได้ ดังนี้

แคนดลิน (Candllin 1987:10-12) เอลลิส (Ellis 2003 : 21 และได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานสอดคล้องกันว่า งานประกอบด้วย

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) คือ การบอกจุดประสงค์ของงานนั้น ว่าต้องการให้ผู้เรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายใดของงานนั้น

2. ตัวป้อน (Input) คือ ข้อมูลที่ใช้ในการปฏิบัติงานซึ่งอาจจะเป็นข้อมูลทั่วไปจากสื่อต่างๆ หรืออาจเป็นข้อมูลที่เกิดจากประสบการณ์ของผู้เรียน

3. ขั้นตอนของการปฏิบัติงาน (Procedures) คือ การระบุวิธีการหรือขั้นตอนในการปฏิบัติงานนั้นเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ

4. บทบาท (Roles) คือ การกำหนดบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนว่า ควรจะมีบทบาทอย่างไรในการปฏิบัติงานนั้น

5. ผลลัพธ์ (Outcomes) คือ ผลที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้น หลังการปฏิบัติภาระงานเสร็จสิ้นสมบูรณ์แบบแล้ว ซึ่งอาจกล่าวได้ 2 ด้าน คือ ด้านผลผลิต (Product) หมายถึง ผลงานที่ได้จากการปฏิบัติงานนั้น ได้กระบวนการ (Process) หมายถึง ทักษะและกระบวนการที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังจากปฏิบัติงานนั้น

Nunan (1992) ได้กล่าวถึงงานเพื่อการสื่อสารไว้ว่า ประกอบด้วยรูปแบบของตัวป้อน ที่อาจเป็นคำพูด เช่น บทสนทนา บทอ่าน หรือที่ไม่เป็นคำพูดก็ได้ เช่น รูปภาพเหตุการณ์ที่เป็นลำดับกิจกรรมที่จัดขึ้นสำหรับต้องเกี่ยวข้องกับตัวป้อนดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ งานยังต้องมีเป้าหมาย บทบาทของผู้เรียน และบทบาทผู้สอนเป้าหมาย บทบาทของผู้เรียน และบทบาทของผู้สอนที่เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับ

แคนดลินและเมอร์ฟี (Candlin and Murphy 1987) กล่าวถึงว่างานมีองค์ประกอบ ได้แก่

1. ตัวป้อน (Input) คือข้อมูลใดก็ตามที่ได้รับการนำเสนอโดยผู้เรียนและผู้สอนเพื่อการทำงาน รวมทั้งสื่อ และประสบการณ์ของผู้ร่วมกิจกรรมด้วย

2. บทบาท (Roles) คือบทบาทของเข้าร่วมกิจกรรมที่สัมพันธ์กับการทำงานให้สำเร็จลุล่วง การให้ความเคารพกันและกัน หน้าที่ที่ต้องทำ วิธีร่วมมือกัน ใครเป็นผู้แสดง ใครเป็นผู้ตรวจสอบ ใครเป็นผู้สอนและใครเป็นผู้แนะนำ

3. การจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน (Settings) คือการจัดห้องเรียนตามรูปแบบของงาน ไม่ว่าจะป็นงานเดี่ยว งานคู่ หรืองานกลุ่ม ส่วนประกอบหรือลำดับของงานคืออะไร มีตัวเลือกในการทำงานสำหรับผู้เรียนหรือไม่ กิจกรรมในชั้นเรียนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมนอกห้องเรียนหรืออะไรบ้าง

4. การทำงาน (Actions) คือวิธีการที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ การปฏิบัติและการทำงานจนสำเร็จ มีการแบ่งงานอย่างไร พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้เรียนคืออะไร ใครต้องทำอะไรกับใครและอย่างไรบ้าง

5. การสำรวจตรวจสอบ (Monitoring) คือการพิจารณาว่าการเลือกตัวป้อนการเลือกบทบาท การเลือกรูปแบบการจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน และประสิทธิภาพของการทำงานที่ต้องสำรวจตรวจสอบเป็นอย่างไร ใครจะเป็นผู้ตรวจสอบ มีวิธีการตรวจสอบอย่างไร การเปลี่ยนทิศทางของตัวป้อน การจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน บทบาท หรือการทำงานที่ต้องสังเกตเป็นอย่างไร จุดประสงค์ของการตรวจสอบคืออะไร เช่น เพื่อการสื่อสาร เพื่อการเรียนรู้ หรือเพื่อพฤติกรรมทางสังคม

6. ผลลัพธ์ (Outcomes) คือเป้าหมายของงาน ที่ต้องพิจารณาว่าต้องมีการอธิบาย เป็นที่เข้าใจได้ดีแล้วหรือต้องกลับไปกำหนดใหม่ ผลลัพธ์ต่างๆ ที่กำหนดไว้เป็นไปได้หรือไม่ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกำหนดเกณฑ์การประเมินหรือไม่ สามารถนำไปเชื่อมโยงกับงานอื่นได้หรือไม่ และจะเรียกผลลัพธ์ที่ได้ว่าอะไร

7. ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือการประเมินผล “งาน” โดยการพิจารณาว่าใครจะเป็นผู้ประเมินและจะประเมินในขั้นใด แล้วข้อมูลย้อนกลับที่ผู้ประเมินให้นั้นพบในการทำงานอยู่แล้วหรือผู้ประเมินต้องยกขึ้นมาพูดอีก กระบวนการทำงานดังกล่าวต้องเป็นอย่างไร อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างงาน สังคม และสติปัญญาของผู้เรียน และข้อมูลย้อนกลับจะเกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนได้อย่างไร

จากการศึกษาหลักการและองค์ประกอบของงาน สรุปได้ว่า การปฏิสัมพันธ์มีทั้งแบบทางเดียวและแบบสองทาง แต่การปฏิสัมพันธ์แบบสองทางช่วยให้ผู้เรียนได้เป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งเป็นผลดีต่อการฝึกทักษะฟัง พูดภาษาอังกฤษมากกว่า นอกจากนี้ ลักษณะของงานที่ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ คือ มีหัวข้องานที่เหมาะสม ให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญาได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และมีผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ ส่วนองค์ประกอบที่สำคัญต่อการปฏิสัมพันธ์ คือ มีหัวข้องานที่เหมาะสม ให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญาได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และมีผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ ส่วนองค์ประกอบที่สำคัญต่อการปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมาย บทบาทผู้สอน ตัวป้อนทางภาษา งาน บทบาทผู้เรียน กิจกรรม และการจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน

3.5 รูปแบบกิจกรรมเน้นงานและการออกแบบงาน

วิลลิส (Willis 1996:26-27) ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมเน้นงาน ดังนี้

1. กิจกรรมประเภทการจัดทำรายการ (Listing)
2. กิจกรรมประเภทการจัดเรียงลำดับข้อมูลและการแยกประเภท (Ordering and Sorting)
3. กิจกรรมการเปรียบเทียบ (Comparing) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายกัน แต่แหล่งที่มาของข้อมูลแตกต่างกัน กิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ การจับคู่ การหาลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกัน

4. กิจกรรมการสร้างงาน (Creating) หรือที่รู้จักกันทั่วไป คือ โครงการ (Project) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เพื่อร่วมกันสร้างงาน โดยมีขั้นตอนการทำมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่นๆ และเป็นกิจกรรมที่สามารถรวมรูปแบบกิจกรรมต่างๆ เข้าไว้ด้วยกันในการทำกิจกรรมประเภทนี้ ผู้เรียนอาจจะต้องไปทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน และสิ่งที่สำคัญในการทำกิจกรรมคือ การเน้นทักษะกระบวนการ และการทำงานร่วมกันเป็นหมู่เป็นคณะ

แพททิสัน (Pattison 1987:7-8) ได้เสนอแนะรูปแบบของกิจกรรมไว้ 7 รูปแบบ คือ

1. การใช้คำถามและคำตอบ รวมถึงตั้งคำถามเพื่อนำไปสู่การอภิปรายและการตัดสินใจ
2. การสนทนาและบทบาทสมมติ
3. การใช้กิจกรรมจับคู่
4. การใช้กิจกรรมเพื่อเป็นกลยุทธ์เพื่อการสื่อสาร
5. การเล่าเรื่องจากรูปภาพ
6. การใช้กิจกรรมเป็นปริศนาและปัญหา
7. การใช้กิจกรรมอภิปรายและการตัดสินใจ

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมเน้นงาน เป็นกิจกรรมที่มีการแจ้งจุดมุ่งหมายของงานนั้น ว่าต้องให้ผู้เรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายใดของงานนั้น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับความรู้ประสบการณ์จากการปฏิบัติงาน ให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการในการทำงาน เพื่อร่วมกันสร้างภาระงาน/ชิ้นงาน ซึ่งสิ่งที่สำคัญในการทำกิจกรรมคือ การเน้นทักษะกระบวนการ และการทำงานร่วมกันเป็นหมู่เป็นคณะ รวมทั้งมีการแจ้งผลลัพธ์หลังจากการปฏิบัติงานด้วย

รูปแบบของกิจกรรมนำไปสู่การออกแบบงานในการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อผู้สอนในการที่จะเตรียมงานที่เหมาะสมในการนำไปใช้จริงในชั้นเรียน เอสเตอร์และซานอน (Estaire and Zanon 1994 อ้างถึงใน Eills 2004) ได้เสนอขั้นตอนการออกแบบงานไว้ดังนี้

1. กำหนดหัวข้องานของหน่วยการเรียนรู้ที่ต้องการ
2. ออกแบบงานสุดท้ายของแต่ละหน่วยการเรียนรู้
3. กำหนดจุดประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้

4. ระบุเนื้อหาที่ต้องทำหลังการปฏิบัติงาน
5. ออกแบบและจัดลำดับจุดประสงค์นำทาง
6. ออกแบบวิธีการประเมินงาน

ลี (Lee 2000 อ้างใน Eills 2004) เสนอขั้นตอนการออกแบบงานไว้ 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ระบุผลของงานที่ต้องการ
2. แยกหัวข้อใหญ่ออกเป็นหัวข้อย่อย
3. ออกแบบและจัดลำดับงานที่เป็นรูปธรรม เช่น ให้เติมแผนผัง ให้เขียนรายการ เป็นต้น
4. เสริมโครงสร้างภาษาหรือคำศัพท์ลงไปในงาน

3.6 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นการเรียนรู้ภาษาที่เกิดจากใช้งานเป็นสื่อ สิ่งที่สำคัญคือ ผู้เรียนต้องรู้เป้าหมายของงาน และทำความเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติให้ถูกต้องในแต่ละงานเพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้

วิลลิสและวิลลิส (Willis and Willis 2011 : 177-181) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมงาน (Pre-task) ขั้นตอนนี้คือ การแนะนำหัวข้อ และงานปฏิบัติโดย
 - 1) ผู้สอนจะช่วยผู้เรียนให้เข้าใจประเด็นสำคัญและจุดประสงค์ของงาน ตัวอย่างเช่น การระดมความคิด การใช้รูปภาพ ฯลฯ
 - 2) ผู้สอนอาจเน้นคำหรือวลีที่จำเป็นสำหรับงาน แต่ยังไม่ควรสอนโครงสร้างไวยากรณ์ใหม่
 - 3) ผู้เรียนลงมือปฏิบัติขั้นตอนนี้ ตัวอย่างกิจกรรมเช่น การคัดเลือกคำที่ไม่เข้ากลุ่มออก
 - 4) ผู้สอนควรให้เวลาเข้าเรียนในการคิดเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติงาน
 - 5) ถ้าวางงานเกี่ยวข้องข้อความ ให้เรียนอ่านข้อความเพื่อทำความเข้าใจเสียก่อน
2. ขั้นระหว่งการปฏิบัติงาน (Task cycle)
 - 1) งาน
 - ผู้เรียนสามารถทำงานปฏิบัติเป็นงานคู่ หรืองานกลุ่ม พร้อมทั้งให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อแสดงความคิดเห็น
 - ผู้สอนเดินรอบๆ ห้องและสังเกตพฤติกรรมผู้เรียน พร้อมทั้งกระตุ้นผู้เรียนให้พยายามใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร

- ผู้สอนช่วยผู้เรียนกรณีที่ต้องการความช่วยเหลือ เช่น ผู้เรียนต้องการพูดอะไร แต่จะไม่แทรกเพื่อแก้ไขรูปแบบภาษาที่ไม่ถูกต้อง
- ผู้สอนเน้นการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นกับเหตุการณ์ที่เฉพาะหน้า และสร้างความมั่นใจกับผู้เรียนโดยการทำงานเป็นกลุ่ม

2) การวางแผน

- การวางแผนเป็นการเตรียมการสำหรับการรายงานผล ซึ่งเป็นขั้นตอนต่อไปผู้เรียนจะรายงานให้เพื่อตั้งห้องรับทราบเรื่องการทำงานปฏิบัติว่าอย่างไร และได้ชิ้นงานหรือผลงานอะไร
- ผู้เรียนเขียนฉบับร่างพร้อมทั้งฝึกซ้อมว่าจะต้องเขียนหรือพูดอะไร
- ผู้สอนเดินไปรอบๆ ห้องเรียน เพื่อแนะนำผู้เรียนทางด้านภาษา
- ผู้เรียนสามารถถามคำถามกับผู้สอนเกี่ยวกับหัวข้อนั้น
- รายงานเป็นรูปการเขียน ผู้สอนสามารถส่งเสริมให้เพื่อนผู้เรียนแก้ไข
- ในขั้นวางแผน เน้นเรื่องความชัดเจน การเรียบเรียงและความถูกต้องของข้อมูลการรายงาน
- ผู้สอนสุ่มถามผู้เรียนบางคู่หรือบางกลุ่ม โดยให้รายงานสรุปแก่เพื่อนทั้งห้องเพื่อให้ทุกคนสามารถเปรียบเทียบผลที่ได้ วิธีการอาจเป็นรูปแบบการรายงานของผู้เรียน 1-2 กลุ่ม ให้กลุ่มอื่นเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นและเติมเต็มในส่วนต่างๆ พร้อมทั้งกำชับให้ผู้เรียนจดบันทึกในระหว่างที่เพื่อนรายงานด้วย
- ผู้สอนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องเนื้อหาที่ผู้เรียนรายงาน บางครั้งอาจปรับภาษาใหม่ในภายหลัง แต่ไม่ควรแก้ไขหน้าห้องเรียนขณะที่ผู้เรียนรายงาน

3. ขั้นตอนการปฏิบัติงาน (Language focus)

1) การวิเคราะห์ภาษา

- ผู้สอนเตรียมรูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่ไม่ถูกต้องในงานปฏิบัติให้ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษากับเพื่อนๆ
- ผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือขณะที่ผู้เรียนร่วมกันทำงาน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนถามคำถามได้
- ผู้สอนทบทวนการวิเคราะห์ของผู้เรียนอีกครั้งบนกระดาน จากนั้นให้ผู้เรียนคัดลอกลงในสมุด

2) การฝึกใช้ภาษา ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมฝึกใช้ภาษา และสรุปโครงสร้างทางภาษาให้ผู้เรียนเข้าใจชัดเจน ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่ได้วิเคราะห์แล้ว

วิลลิสยังได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า เมื่อผู้เรียนทำงานปฏิบัติแต่ละครั้งเสร็จสิ้นผู้สอนอาจเลิกทำตามผลดังนี้ ผู้เรียนควรฝึกใช้ภาษาที่เหมือนหรือคล้ายกับงานปฏิบัติทางการพูดซ้ำอีกครั้งหนึ่ง แต่ควรเปลี่ยนจากคู่เดิมหรือกลุ่มเดิม ผู้เรียนควรย้อนกลับไปดูสื่อหรือบทความของงานปฏิบัติ และเขียนคำ วลี หรือโครงสร้างที่สำคัญแล้ว จดบันทึก ผู้เรียนควรได้อภิปรายถึงความรู้สึกเกี่ยวกับงานปฏิบัติว่าเป็นอย่างไรบ้างและอะไรที่ผู้เรียนจะนำไปทำต่อไป หรือเขียนบันทึกประจำวัน เพื่อให้ผู้สอนอ่านทีหลัง

เอลลิส (Ellis 2003 : 244-262) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมงานปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่มุ่งเน้นการเตรียมผู้เรียนให้สามารถทำงานปฏิบัติได้โดยเป็นแนวทางการปฏิบัติที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้นั้นซึ่งต้องอาศัยวิธีการ 4 วิธีดังต่อไปนี้

- 1) สนับสนุนผู้เรียนให้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะเหมือนกับการปฏิบัติ
- 2) ให้ผู้เรียนสังเกตรูปแบบของการทำงานปฏิบัติ
- 3) กระตุ้นผู้เรียนให้ทำกิจกรรมที่ไม่ใช่งานปฏิบัติ แต่เป็นการส่งเสริมความพร้อม ที่ปฏิบัติงานในขั้นต่อไป
- 4) วางแผนอย่างเป็นระบบสำหรับงานปฏิบัติหลัก ได้แก่การวางแผนการปฏิบัติสำหรับผู้เรียน การวางแผนที่ชี้แนะรูปแบบภาษา และการวางแผนแบบเน้นเนื้อหา

2. ขั้นตอนระหว่างการปฏิบัติงาน มีวิธีการปฏิบัติงาน 2 วิธี ดังนี้

1) คุณลักษณะงานปฏิบัติ คือ คุณลักษณะต่างๆ ของงานปฏิบัติที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้สอนสามารถวางแผนการสอนล่วงหน้าได้ เช่น ประการแรกการกำหนดเวลาในการปฏิบัติงาน ถ้าผู้สอนเน้นการใช้ภาษาที่ถูกต้องในการปฏิบัติ ควรให้ผู้เรียนกำหนดระยะเวลาเอง แต่ถ้าผู้เรียนเน้นการใช้ภาษาอย่างดีควรกำหนดระยะเวลาให้ผู้เรียนเพื่อฝึกให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาโดยไม่คำนึงเรื่องความถูกต้องนักประการที่สอง การให้ข้อมูลบางส่วนกับผู้เรียนในขณะที่ผู้เรียนกำลังทำงานปฏิบัติ และประการที่สาม คือการให้คำแนะนำส่วนของงานปฏิบัติที่ผู้เรียนไม่คาดคิดคำตอบไว้ซึ่งเป็นการท้าทายผู้เรียน เช่น งานปฏิบัติที่ต้องการตัดสินใจเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและใช้ภาษาในงานปฏิบัติเพิ่มขึ้น

2) คุณลักษณะทางด้านกระบวนการ คือขั้นตอนของการปฏิบัติงานที่กำหนดให้ผู้เรียนทำตามงานปฏิบัติที่ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์

3. ขั้นหลังปฏิบัติงานเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนรายงานผลการปฏิบัติงานพร้อมทั้งประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนเอง ระบุสาเหตุของปัญหา และวิธีการแก้ปัญหาในการสื่อสารรวมทั้งภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติงาน หลังจากนั้นผู้สอนเลือกปัญหาทางภาษาที่ซึ่งผู้เรียนใช้ไม่ถูกต้อง ขณะปฏิบัติงานมาวิเคราะห์แก้ไขภาษาให้ถูกต้องร่วมกัน และท้ายสุดให้ผู้เรียนได้ทำงานปฏิบัติซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้

โอกาสผู้เรียนได้ปรับปรุงชิ้นงานของตนเอง และในการปฏิบัติงานซ้ำนั้นสามารถทำให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่คล้ายคลึงกับงานปฏิบัติเดิม แต่สถานการณ์หรือคำสั่งแตกต่าง

สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาโดยใช้งานปฏิบัติเป็นสื่อการเรียนรู้ ยังเป็นการสนองความต้องการของผู้เรียนโดยตรง อีกทั้งผู้เรียนยังสามารถวางแผนการทำงานเป็นขั้นตอน แก้ไขปัญหาที่เกิดจากการทำงานได้อย่างเป็นระบบ และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ จะเห็นได้ว่าแต่ละขั้นตอนของหลักการเรียนรู้ข้างต้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้โดยการปฏิบัติจริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระ โดยผู้สอนนั้นทำหน้าที่เพียงคอยอำนวยความสะดวกและให้คำแนะนำเท่านั้น

3.7 ประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

วิลลิส (Willis 1996 : 137) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูด และสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้น
2. ผู้เรียนสนุกสนาน มีแรงจูงใจ เกิดความท้าทายในการปฏิบัติงาน
3. ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ พร้อมทั้งฝึกการแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม
4. ผู้เรียนใช้ประสบการณ์เดิมมาสู่บทเรียนใหม่และพบว่า น่าสนใจ และเป็นการเพิ่มพูนความคิดเดิมอีกด้วย
5. ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง

สรุปประโยชน์ของการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานว่า เป็นการเพิ่มพูนความรู้ความคิดเดิมทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพิ่มขึ้น ฝึกการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดี เกิดความท้าทายและมีความสุขสนุกสนานในการปฏิบัติงาน

4. การสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก (Instructional Design)

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ค้นคว้าด้วยตนเองเพิ่มเติมจากบทเรียนไวยากรณ์ที่สร้างขึ้น ในบทเรียนจะประกอบด้วยเนื้อหาที่มาคำอธิบายและแบบฝึกหัด ดังนั้นการออกแบบแบบฝึกจึงเกี่ยวข้องและมีความสำคัญโดยตรงต่องานวิจัยชิ้นนี้

4.1 ความเป็นมาและความหมายของการสร้างบทเรียนหรือแบบฝึก

การสร้างแบบฝึก หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการออกแบบการสอน (Instructional Design) ได้เริ่มจัดทำเป็นระบบทางการสอนเพื่อใช้ในการฝึกอบรม โดยมุ่งเน้นการพัฒนาทางภาษาให้แก่ทหารในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยเกิดจากแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้ไม่ใช่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่จะเกิดได้โดยได้รับการพัฒนาตามกระบวนการที่เป็นที่ยอมรับ และสามารถวัดผลได้ (Seels and Glasgow 1990 : 3)

ริชชี (Ritchey 1986, อ้างว่า Seels and Glasgow 1990 : 4) ได้ให้ความหมายของการสร้างบทเรียนหรือแบบฝึกไว้ว่า การสร้างแบบฝึกเป็นศาสตร์ในการสร้างสรรค์รายละเอียดปลีกย่อยของโครงสร้างหรือขอบข่ายการสอนที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้ในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และประเมินผลตามจุดประสงค์และสถานการณ์ที่ต้องการ ซึ่งส่งผลให้การเรียนการสอนในแต่ละหน่วยของแต่ละวิชาง่ายขึ้น

กันเทอร์ (Gunter 1990 : 80) กล่าวว่า แบบฝึกมักใช้ในการฝึกเรียนด้วยตนเอง และแบบฝึกควรจะมีการให้คำแนะนำในการฝึกทำ การสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนอย่างง่าย ๆ ในการทำแบบฝึกคือ ให้ครูแสดงตัวอย่างให้กับนักเรียนก่อน เช่น ครูให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันตอบคำถามข้อแรกโดยครูคอยช่วยให้นักเรียนเข้าใจ จากนั้นให้นักเรียนทำด้วยตัวเอง และหลังจากที่นักเรียนทำแบบฝึกเสร็จ ครูและนักเรียนควรอภิปราย ตรวจสอบ และซักถามข้อสงสัยในคำถามและคำตอบของแบบฝึกร่วมกัน

สวัสดี สุวรรณอักษร (2531 : 107) กล่าวว่าแบบฝึกหมายถึง แบบฝึกเสริมทักษะเพิ่มเติมภาคปฏิบัติเมื่อครูได้อธิบายภาคทฤษฎีหรือให้ความรู้ด้านเนื้อหาไปแล้ว โดยมุ่งให้นักเรียนฝึกทำด้วยตนเองเพื่อจะได้มีทักษะหรือความชำนาญเพิ่มขึ้น

จากความหมายข้างต้นของการสร้างแบบฝึกพอสรุปได้ว่าการสร้างแบบฝึกหมายถึง การสร้างเครื่องมือเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยมุ่งให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยปฏิบัติตามขั้นตอนและคำแนะนำที่มีอยู่ในเครื่องมือ

4.2 หลักการสร้างแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกนั้นควรคำนึงถึงขั้นตอนและหลักในการสร้าง ซึ่งซีลล์และกลาสโกว์ (Seels and Glasgow 1990 : 4) ได้เสนอแนะไว้ว่า ในการจัดสถานการณ์ทางการเรียนการสอนนั้นสามารถกำหนดขอบเขตของเนื้อหาจากหลักสูตร โดยกำหนดจากหน่วยการเรียนรู้ย่อยๆ ไปสู่หน่วยใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามในการออกแบบการสอนหรือการสร้างแบบฝึกนั้นควรคำนึงถึงองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่คัดเลือกมาสร้างแบบฝึกต้องอิงจุดประสงค์รายวิชา
2. กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลการวิจัยที่มีผู้ทำให้แล้ว
3. การวัดผลต้องอิงพฤติกรรมการเรียนรู้
4. รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบเพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

ริชาร์ดส และ โรเจอร์ส (Richards and Rogers 1991 : 20) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการสร้างแบบฝึกไว้ว่าควรคำนึงถึงสิ่งต่อไป

1. วัตถุประสงค์ของการสอน
2. การเลือกเนื้อหาที่จะนำมาสอน

3. การจัดเตรียมรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร
4. ลักษณะภาระงานและกิจกรรมที่ใช้ต้องสอดคล้องกับรูปแบบการสอน
5. บทบาทของผู้เรียน ผู้สอนและสื่อการสอน

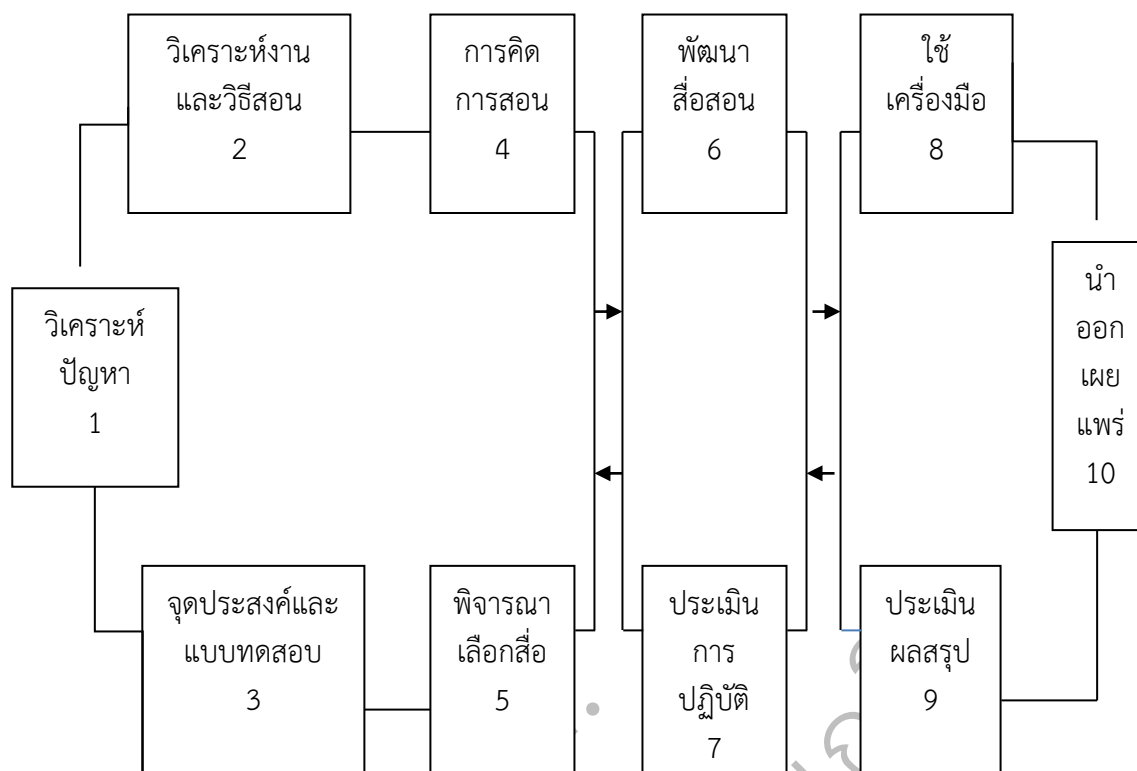
ในขณะที่ บอค (Bock 1993 : 3) ได้ให้พิจารณาในการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบถึงจุดมุ่งหมายของแบบฝึก
2. ให้รายละเอียดต่างๆ เช่น คำแนะนำในการทำแบบฝึก หรือขั้นตอนในการทำอย่างละเอียด
3. สร้างแบบฝึกให้มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนมากที่สุด เช่น แบบฝึกอาจใช้รูปแบบที่ง่ายๆ โดยเริ่มจากการให้นักเรียนตอบคำถามในลักษณะถูกผิด จนถึงการให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
4. แบบฝึกสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียน เช่น การให้นักเรียนเขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นลงในตารางหรือแผนภูมิที่กำหนดให้

ในขณะเดียวกัน บัทส์ (Butts อ้างถึงใน อภิรักษ์ หลายสิบ 2533 : 20) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกไว้เช่นกัน ดังนี้

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกจะต้องกำหนดโครงร่างคร่าวๆ ก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไร
2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำ
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน
4. แจงจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแก่เป็นกิจกรรมย่อยโดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียน และเรียงกิจกรรมหรืองานที่นักเรียนต้องปฏิบัติจากง่ายไปหายาก
5. กำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสม
6. กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม
7. ควรประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน

ซีลส์ และกลาสโกว์ (Seels and Glasgow 1990 : 3) ได้ให้แผนภาพประกอบในการสร้างแบบฝึกไว้ดังนี้

แผนภาพที่ 4 ขั้นตอนการสร้างแบบฝึกของซีลส์ และ กลาสโกว์

ที่มา : Seels, B., and Z. Glasgow, Exercise in Instructional Design (U.S.A. : Merrill Publishing Company, 1990, 50.

จากแผนภาพของซีลส์ และ กลาสโกว์ สามารถสรุปขั้นตอนได้ดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหา กำหนดปัญหาการเรียนการสอนโดยรวบรวมปัญหาจากการประเมินความต้องการของผู้เรียน
2. วิเคราะห์งาน โดยการรวบรวมข้อมูลจากพฤติกรรมทางการเรียน และทักษะต่างๆ จากนั้นวิเคราะห์วิธีการสอนเพื่อกำหนดวิธีที่ต้องการ
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเกณฑ์การทดสอบเพื่อให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์
4. กำหนดวิธีการสอนหรือส่วนประกอบทางการสอน เช่น ขั้นตอนเสนอเนื้อหา หรือขั้นฝึกปฏิบัติ
5. เลือกรูปแบบการสอนและสื่อจะนำมาสร้างแบบฝึก
6. วางแผนการผลิต การพัฒนาสื่อ ตรวจสอบขั้นสอนในการพัฒนาสื่อเพื่อให้สอดคล้องกับโครงการสอน

7. วางแผน และกำหนดกลวิธีที่จะใช้ในการประเมินผลขั้นปฏิบัติการ และรวบรวมข้อมูลจากคะแนนของนักเรียนในแต่ละจุดประสงค์ เพื่อพิจารณาปรับปรุงและเพื่อการประเมินผลใหม่

8. วางแผนขั้นตอนในการใช้เครื่องมือ

9. ดำเนินการประเมินผลขั้นสรุป

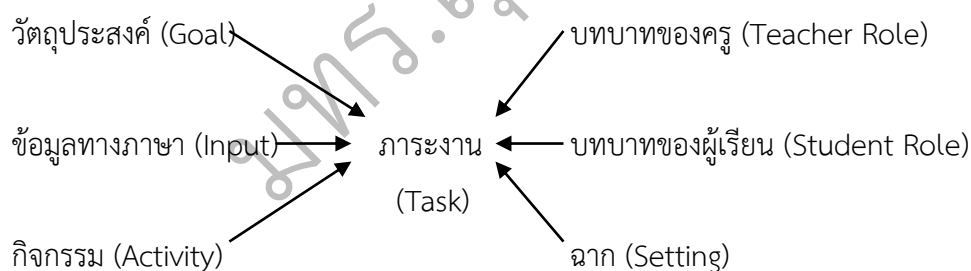
10. นำบทฝึกที่ผลิตออกเผยแพร่

จะเห็นได้ว่าในการสร้างแบบฝึกนั้น ต้องคำนึงถึงหลักสูตร และจุดประสงค์รายวิชาจากนั้นจึงคัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อนำมาสร้างแบบฝึกให้มีรูปแบบที่หลากหลาย และสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียน โดยรูปแบบการสอนของแบบฝึกต้องสอดคล้องกับหลักสูตร ในขณะที่ลักษณะงานและกิจกรรมที่เลือกใช้ในแบบฝึกต้องสอดคล้องกับรูปแบบการสอน

4.3 ลักษณะของงานที่ใช้เป็นบทเรียนหรือแบบฝึกทางภาษา

มีผู้ให้คำแนะนำของลักษณะภาระงานที่ใช้เป็นแบบฝึกทักษะทางภาษาไว้ดังนี้

นูแนน (Nunan 1995 : 10) ได้ให้ความหมายของภาระงานว่า เป็นภาระงานที่ใช้เพื่อการสื่อสารในห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจภาษา ปฏิบัติการทางภาษาได้ ผลิตภาษาหรือมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาได้ตามเป้าหมาย โดยเน้นที่ความหมายมากกว่ารูปแบบทางภาษา และงานทุกชิ้นต้องมีความสมบูรณ์และสามารถสื่อสารได้ตามต้องการ ภาระงานของนูแนนมีองค์ประกอบดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภาพที่ 5 องค์ประกอบของภาระงาน

ที่มา : Nunan, David, Designing Task for the Communication Classroom, 7th ed. (Great Britain; Bell & Bain Ltd. Glasgow, 1995), 10.

1. วัตถุประสงค์ หมายถึง จุดมุ่งหมายของภาระงานแต่ละชิ้น วัตถุประสงค์สัมพันธ์กับผลของงาน เช่น ด้านการสื่อสาร จิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย หรืออาจบรรยายพฤติกรรมของครูหรือผู้เรียนโดยตรง

2. ข้อมูลทางภาษา หมายถึง ข้อมูลหรือสื่อที่นำไปสู่กิจกรรมการใช้ภาษา อาจเป็นลายลักษณ์อักษร เช่น บทสนทนาหรือบทอ่าน หรือไม่เป็นลายลักษณ์อักษร เช่น รูปภาพ ซึ่งสื่อเหล่านี้ควรเป็นเอกสารจริง

3. กิจกรรม หมายถึง สิ่งที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติจากข้อมูลทางภาษาที่สัมพันธ์กับภาระงาน ลักษณะของกิจกรรมมี 3 ประเภท คือ

1) การฝึกสำหรับใช้ในชีวิตรจริง หมายถึง กิจกรรมที่ใช้ในภาระงานควรใกล้เคียงหรือเป็นรูปแบบเดียวกันกับการในภาษาในชีวิตรจริง

2) การเรียนรู้ทักษะและการใช้ทักษะต่างๆ หมายถึง การออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะ และใช้ทักษะเพื่อการสื่อสาร

3) ความแม่นยำและความคล่อง หมายถึง กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความถูกต้อง แม่นยำ และใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว

4. บทบาทของครู หมายถึง หน้าที่ของครูที่ดำเนินการต่อภาระงานโดยครูทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือให้คำแนะนำ

5. บทบาทของผู้เรียน หมายถึง หน้าที่ของผู้เรียนที่มีต่อภาระงาน

6. ฉาก หมายถึง การจัดห้องเรียนให้เป็นสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งเพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามภาระงานที่ระบุไว้ รวมทั้งพิจารณาว่าจะปฏิบัติภาระงานนั้นๆ นอกห้องเรียนทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน

ริชาร์ดส์ แพลท และเวเบอร์ (Richards, Platt and Weber 1986, อ้างถึงใน Nunan 1995 : 6) กล่าวว่า ภาระงานเป็นกิจกรรมหรือการกระทำใดๆ ที่นำไปสู่การเข้าใจภาษา เช่น ฟังเทป แล้ววาดแผนที่ ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตาม ภาระงานอาจเกี่ยวเนื่องหรือไม่เกี่ยวเนื่องกับการผลิตภาษาก็ได้ ครูผู้สอนต้องสร้างภาระงานให้ชัดเจน โดยบอกเป็นขั้นตอนว่าต้องปฏิบัติอย่างไรตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จสิ้นกิจกรรม และควรสร้างภาระงานให้หลากหลายเพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารยิ่งขึ้น

ชาเวลสัน และสเติร์น (Shavelson and Stern 1981 อ้างถึง Nunan 1995 : 47) ได้ให้คำแนะนำว่าในการสร้างภาระงานควรมีองค์ประกอบดังนี้

1. เนื้อหา (Content) หมายถึง เนื้อหาวิชาที่ต้องสอน

2. สื่อ (Materials) หมายถึง สิ่งที่ผู้เรียนได้ดู ได้สังเกตหรือลงมือปฏิบัติ

3. กิจกรรม (Activity) หมายถึง สิ่งที่ครูและนักเรียนจะทำร่วมกันในระหว่างการเรียนการสอน

4. วัตถุประสงค์ (Goals) หมายถึง เป้าหมายที่ครูกำหนดไว้สำหรับการทำภาระงานนั้นๆ

5. ผู้เรียน (Student) หมายถึง การให้ความสำคัญกับความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน

6. กลุ่มสังคม (Social Community) หมายถึง การทำงานร่วมกันทั้งชั้นเรียนหรือเป็นกลุ่มไซเบอร์สไตน์ (Siberstein 1994 :111) ได้เสนอแนะการสร้างและพัฒนาสื่อการสอนไว้ดังนี้

1. กิจกรรมการอ่านควรมีลักษณะเป็นจริง สอดคล้องกับความสามารถ และวัตถุประสงค์ของผู้เรียน และเป็นลักษณะที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ในการอ่านได้จริง

2. เนื้อหา หรือข้อความที่นำมาให้อ่านควรเป็นเอกสารจริง

3. เนื้อหา ที่ให้อ่านจะเป็นสิ่งที่บอกว่าจะทำอะไรบ้าง

4. วิธีการอ่านเหมาะกับวิธีการอ่านแบบทักษะสัมพันธ์

5. อธิบายให้เข้าใจก่อนจะให้ผู้เรียนปฏิบัติ

หว่อง (Wong 1995 : 322) กล่าวว่าในการสร้างงานควรพิจารณาดังต่อไปนี้

1. พิจารณาถึงความเหมาะสมและความสามารถของผู้เรียน

2. ภาระงานจะประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะทางอารมณ์ และความต้องการของผู้เรียน ฉะนั้นครูควรปล่อยโอกาสให้ผู้เรียนอภิปรายร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ตลอดจนทำงานร่วมกันในกลุ่มเล็ก

3. แบบฝึกหัดที่ให้ทำในภาระงานควรเหมาะสมและเอื้อกับระดับความสามารถ เช่น เด็กที่เรียนช้าควรได้รับความช่วยเหลือ

จะเห็นได้ว่าการสร้างงานนั้น ควรพิจารณาถึงความสามารถของผู้เรียน วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ความต้องการของผู้เรียน ระดับความยากง่ายและความน่าสนใจของสื่อที่นำมาใช้โดยเน้นว่าต้องเป็นเอกสารจริง และจัดกิจกรรมในห้องเรียนให้เหมือนอยู่ในสถานการณ์จริงเพื่อผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ได้จริงในการอ่านและการปฏิบัติจริงนอกห้องเรียน

4.4 ประโยชน์ของบทเรียนหรือแบบฝึก

การฝึกทักษะทางภาษามีความจำเป็นต่ออาศัยแบบฝึกเนื่องจากผู้เรียนสามารถฝึกหัดซ้ำไปซ้ำมาได้จนเกิดความชำนาญและกับการเรียนรู้ในที่สุด

วนิดา สุขวนิช (2538 : 30) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. แบบฝึกสามารถช่วยลดภาระของครูได้มากเนื่องจากเป็นสื่อการสอนที่จัดทำไว้อย่างเป็นระเบียบ
2. แบบฝึกช่วยฝึกช่วยในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาต่างกัน ควรให้ผู้เรียนทำแบบฝึกที่เหมาะสมกับความสามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางด้านจิตใจมากขึ้น
3. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนเนื่องจากการฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง
4. แบบฝึกเป็นเครื่องช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น
5. แบบฝึกเป็นเครื่องวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง
7. ครูสามารถมองเห็นปัญหาต่างๆ ของผู้เรียนได้ชัดเจนจากการที่ให้ผู้เรียนทำแบบฝึก ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงและแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันที่
8. แบบฝึกที่ทำขึ้นนอกเหนือจากหนังสือในห้องเรียนช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนได้เต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วช่วยให้ครูประหยัดเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกหัดอยู่ตลอดเวลา สำหรับผู้เรียนแล้วไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนหรือจากบนกระดานดำ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกทักษะต่างๆ มากขึ้น และสามารถทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าของตนเอง

จากความเห็นข้างต้นสามารถกล่าวได้ว่า แบบฝึกมีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน และทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดีเพราะผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะและทบทวนด้วยตนเองได้ตลอดเวลา อีกทั้งยังช่วยลดภาระของครูในการเตรียมแบบฝึกหัดที่จะใช้ในการเรียนการสอน แะทราบถึงปัญหาของผู้เรียนที่ครูจะสามารถหาทางแก้ไขต่อไปได้

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ลม่อม ศรีเจริญ (2544) ได้พัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลปรากฏว่าหลังจากการใช้บทเรียน นักเรียนมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับค่อนข้างดี และนักเรียนมีความพึงพอใจกับบรรยากาศในชั้นเรียนที่ประกอบไปด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน พฤติกรรมครูที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานตามแนวคิดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีความเป็นกันเอง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดอย่างอิสระ ตลอดจนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียนที่ทำให้ได้รับการช่วยเหลือจากครู และมีการพึงพาระหว่างนักเรียนอ่อนกับนักเรียนที่เก่งกว่า เป็นการสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร ทำให้นักเรียนคลายความวิตกกังวลในการเรียน

อรวรรณ เลาหะมณี (2546) ได้ใช้การสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี พบว่าการสอนภาษาแบบมุ่งปฏิบัติงานทำให้นักเรียนได้ใช้ความรู้แบบตรงคือความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาและความรู้แบบอ้อมคือการนำเอาความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ไปใช้อย่างอัตโนมัติอย่างสัมพันธ์กัน และยังกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด พิจารณา สร้างความรวบยอดเกี่ยวกับโครงสร้างภาษาจนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ ทางภาษาเพื่อการสื่อสารในงานของตนเอง และเนื้อหาที่ใช้ในการสอนที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนยังช่วยดึงดูดความสนใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เชื่อมโยงความคิดระหว่างบทเรียน สามารถถ่ายทอดข้อมูล ความคิด ความเข้าใจ โดยการพูดออกมาได้

นิลุบล จิตต์มัน (2547 : 76) ได้วิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและทักษะชีวิตของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาโดยการเรียนรูปแบบเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ ทักษะชีวิตด้านความคิดสร้างสรรค์ และทักษะชีวิตด้านทักษะการแก้ปัญหาหลังการเรียนแบบเน้นภาระงานที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น พร้อมทั้งเปรียบเทียบทักษะชีวิตด้านทักษะทางสังคมของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนแบบเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น มีกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้ ขั้นตอนแรก คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน ซึ่งนักเรียนจะทบทวนรูปแบบภาษาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนนั้นๆ และศึกษาวิธีการพูดนำเสนอ รวมทั้งศึกษาตัวอย่างงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น ขั้นตอนที่สอง คือ ขั้นปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนที่นักเรียนเตรียมภาษาเพื่อการพูดนำเสนอผลงาน จากนั้นจึงฝึกซ้อมการพูดนำเสนอก่อนการพูดนำเสนอจริง ขั้นตอนที่สาม คือ ขั้นฝึกรูปแบบภาษา เป็นขั้นตอนที่นักเรียนทบทวนการใช้รูปแบบภาษาของตน กิจกรรมในการเรียนการสอนจะเป็นภาระงานต่างๆ เกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น บรรจุภัณฑ์ และฉลากภัณฑ์ รวมทั้งการเตรียมภาษาเพื่อการพูดนำเสนอผลงาน โดยนักเรียนจะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการเรียนรู้อย่างเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และประเมินทักษะชีวิตด้านความคิดสร้างสรรค์ แบบประเมินทักษะชีวิตด้านทักษะการแก้ปัญหา และแบบประเมินทักษะชีวิตด้านทักษะทางสังคม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. นักเรียนมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 หลังการเรียนรู้อย่างเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น 2. นักเรียนมีทักษะชีวิตด้านความคิดสร้างสรรค์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 หลังการเรียนรู้อย่างเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น 3. นักเรียนมีทักษะชีวิตด้านทักษะการแก้ปัญหาผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 หลังการเรียนรู้อย่างเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น 4. นักเรียนมีทักษะชีวิตด้านทักษะทางสังคมสูงขึ้นหลังการเรียนรู้อย่างเน้นภาระงานเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

ปิยธิดา วงศ์ไช (2547 : 54) ได้วิจัย เรื่อง การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมมุ่งเน้นปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ และการบวนการทำงานที่ขึ้นกับผู้เรียนมากที่สุด เพื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนการปฏิบัติ ที่ผู้สอนเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนทางด้านภาษา อธิบายคำสั่งในการ

ทำงานและเกณฑ์การประเมินผลงาน ชั้นปฏิบัติประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอน คือ ชั้นทำงานที่ผู้เรียนเลือกเองอย่างอิสระ โดยผู้สอนคอยสังเกตและชี้แนะอยู่ห่างๆ จากนั้นเป็นวางแผนเพื่อนำเสนองาน และชั้นนำเสนอผลงานที่ผู้เรียนต้องเสนองานของตนต่อชั้นเรียน เพื่อให้ผู้ฟังและผู้สอนร่วมประเมินผลงานที่นำเสนอ สุดท้ายเป็นชั้นมุ่งเน้นภาษา ซึ่งผู้เรียนได้วิเคราะห์ผลที่ได้จากการประเมินงานคนอื่นและตนเอง ทบทวน และฝึกฝนข้อผิดพลาด มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. พัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่ และ 2. เปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ประเภทคือ ประเภทที่ 1 เครื่องมือสำหรับการสร้างและใช้บทเรียนได้แก่ แบบสำรวจความต้องการผู้เรียนผู้ใหญ่โดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน ประเภทที่ 2 เครื่องมือประเมินผลเพื่อพัฒนาบทเรียน ได้แก่ แบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียน และแบบประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการปฏิบัติงานหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในแต่ละแผน ประเภทที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน จากนั้นจึงได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. บทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากที่สุด 2. ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่สูงขึ้นหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน

วัชรีย์ ร่วมคิด (2551 : 1-196) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการออกแบบย้อนกลับและการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์เพื่อเสริมสร้างความสามารถของครูอนุบาลในการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการออกแบบย้อนกลับ และการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์เพื่อเสริมสร้างความสามารถของครูอนุบาลในการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ 2. เพื่อหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการออกแบบย้อนกลับและการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์เพื่อเสริมสร้างความสามารถของครูอนุบาลในการออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการออกแบบย้อนกลับและการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ 2. การนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปใช้ในและปรับปรุงรูปแบบให้มีความสมบูรณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นครูชั้นอนุบาลในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 จำนวน 10 คน ใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบประเมินความสามารถในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการทดลองค่า (t-test) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย กระบวนการเรียนการสอนหลัก 4 ขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้รายหน่วย ประกอบด้วย การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การกำหนดหลักฐานการเรียนรู้ และการวางแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นที่ 2 การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้รายคาบ ประกอบด้วย การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การกำหนดหลักฐานการเรียนรู้ และการวางแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ขั้นที่ 3 การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง ประกอบด้วย การลงมือปฏิบัติกิจกรรม การสะท้อนความรู้จากการปฏิบัติและการสร้างความคิดรวบยอด ขั้นที่ 4 การปฏิบัติการใช้ความรู้ประกอบด้วย การนำความรู้ไป

ใช้ในการปฏิบัติงาน และการสะท้อนความรู้จากการปฏิบัติงาน 2. ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน พบว่า 2.1 กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการออกแบบการสอนสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไชยยนต์ โตเทศ (2551 : 57) ได้วิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาวิชาการ โรงแรมและการท่องเที่ยว มีขั้นตอนการสอนหลักอยู่ 4 ขั้นตอน โดยขั้นแรกคือ ขั้นมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งประกอบไปด้วย ขั้นก่อนปฏิบัติงานและขั้นปฏิบัติงานเป็นการให้ตัวป้อนทางภาษาแก่ผู้เรียน มีการให้ผู้เรียนปฏิบัติงานในชั้นเรียนที่เป็นงานเดี่ยว งานคู่ และงานกลุ่มจากตัวป้อนที่ผู้สอนได้กำหนดให้ในการสื่อสาร ขั้นที่สองคือ ขั้นหลังปฏิบัติงานและคิดใคร่ครวญ โดยผู้เรียนและผู้สอนจะคอยเลือกเฟ้นสรุปเนื้อหาที่มีความสำคัญนำมาไตร่ตรองออกมาในรูปภาษาพูดและภาษาเขียน โดยผู้เรียนจะต้องนำสิ่งที่เรียนในชั้นเรียนออกมาใช้เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้เพิ่มเติมที่ได้รับมาไปแสวงหาข้อมูล ขั้นที่สามคือ ขั้นประสบการณ์จริง ผู้เรียนจะต้องค้นคว้าหาข้อมูลจากสถานที่จริงจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น การสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ การจดบันทึก แล้วมาทำการสรุปและนำเสนอหน้าชั้นเรียน และขั้นตอนที่สี่คือ ขั้นคิดใคร่ครวญ ผู้เรียนจะสรุปองค์ความรู้ทั้งหมดว่า ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนมาใช้จริงในชีวิตประจำวันได้อย่างไร โดยผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องและสร้างองค์ความรู้ใหม่ได้อย่างเหมาะสม มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถทางการพูด และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของนักศึกษาก่อนและหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ พบว่า นักศึกษามีความสามารถทางการพูดเพิ่มขึ้นหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง 2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาก่อนและหลังจากการใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานที่เน้นประสบการณ์ พบว่า นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง

พะนอ สงวนแก้ว (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการอ่านเน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษพึงพอใจต่อการอ่านภาษาอังกฤษแบบเพิ่มขยายและความคงทนในการเรียน การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาผลการใช้รูปแบบการอ่านเน้นภาระงานต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 2. ศึกษาผลการใช้รูปแบบการอ่านเน้นภาระงานต่อความคงทนในการเรียน และ 4. ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการใช้รูปแบบกิจกรรมการอ่านเน้นภาระงาน มีกิจกรรมการอ่านเน้นภาระงานดังนี้ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน เป็นการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติภาระงาน ขั้นปฏิบัติงาน เป็นการวิเคราะห์งาน/วางแผน ปฏิบัติแก้ปัญหา ปรับปรุง ขั้นความรู้ความจำ เป็นการทบทวน ปรับความรู้ และขั้นผลผลิต ดูจากชิ้นงาน/การทดสอบย่อย/บันทึกการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมการอ่านเน้นภาระงานแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการใช้กิจกรรม แบบทดสอบความพึงพอใจต่อการอ่านแบบเพิ่มขยาย และ

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกิจกรรมการอ่านเน้นภาระงาน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ Paired-sample t-test แบบจับคู่เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการใช้กิจกรรม รวมทั้งเปรียบเทียบผลการเรียนรู้หลังการใช้กิจกรรมและการสอซ้้าเพื่อประเมินความคงทนในการเรียนรู้และการหาค่าขนาดอิทธิพลตรวจสอบขนาดผลต่างที่เกิดขึ้นก่อนและหลังการใช้กิจกรรม ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์ค่าระดับความพึงพอใจต่อการอ่านแบบเพิ่มขยายความคิดเห็นของนักเรียนกิจกรรมการอ่านเน้นภาระงาน และใช้ One-Sample t-test เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจกับเกณฑ์ 3.50 ที่กำหนด ผลการวิจัยพบว่า 1. รูปแบบการอ่านเน้นภาระงานที่พัฒนาขึ้นมีชื่อว่า PANO MODEL มีองค์ประกอบคือ หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน สารความรู้และทักษะในการปฏิบัติงาน ระบบสังคม หลักการตอบสนอง และสิ่งสนับสนุน มีประสิทธิภาพ 73.67/74.92 อยู่ในระดับดี และคะแนนความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขนาดผลเท่ากับ 3.17 หมายถึงระดับใหญ่มาก 2. ความพึงพอใจต่อการอ่านแบบเพิ่มขยายอยู่ในระดับมาก 3. คะแนนหลังเรียนและสอซ้้าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายถึงนักเรียนมีความคงทนในการเรียน และ 4. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อรูปแบบ (PANO MODEL) เป็นทางบวก

จากข้างต้น จะเห็นได้ว่า งานวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานมีส่วนในการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียน นอกเหนือจากบทเรียนและกิจกรรมที่มุ่งเน้นภาระงานแล้ว ผู้วิจัยยังให้ความสำคัญกับการใช้เอกสารจริงในฐานะงานให้แก่ผู้เรียนด้วย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริง ด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นการวิจัยแบบเชิงทดลอง (experimental design) แบบ One Group Pretest-Posttest Design โดยวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ได้แก่ 1. เพื่อสร้าง และหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้าน สังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และสุดา สีนสกุล 2520 : 135-136) 2. เพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และ 3. เพื่อ ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

ประชากร

ประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Basic Writing และ Introduction to Writing ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 23 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้

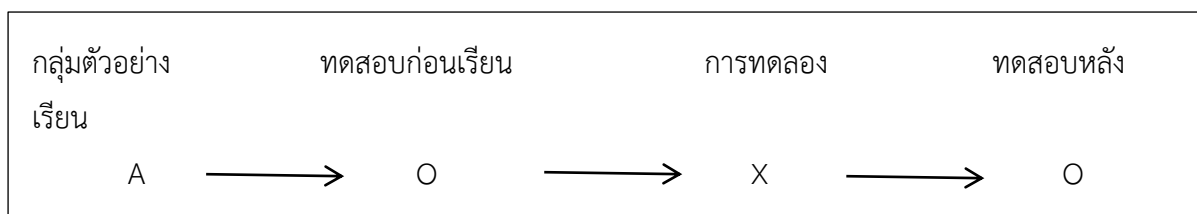
1.1 ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ก่อนและหลังการใช้บทเรียนที่สร้างขึ้น

1.2 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดย ใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

รูปแบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบเชิงทดลอง (experimental design) แบบ Single Group Pretest-Posttest Design โดยมีกลุ่มที่ศึกษาเพียงกลุ่มเดียว (McMillan 2004 : 217) โดยผู้วิจัยให้

นักศึกษาทดสอบก่อนเรียน จากนั้นจึงใช้บทเรียนไวยากรณ์ที่สร้างขึ้น และให้นักศึกษาทดสอบหลังเรียนเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล รูปแบบการทดลองสามารถแสดงได้ดังแผนภาพที่ 6

แผนภาพที่ 6 การวิจัยแบบเชิงทดลอง (experimental design) แบบ One Group Pretest-Posttest Design โดยมีกลุ่มที่ศึกษาเพียงกลุ่มเดียว

ที่มา : J. H. McMillan, Educational Research : Fundamentals for the Consumer. Fourth Edition (Boston : Pearson Education, 2004). 217.

โดยกำหนดให้

A หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง

O หมายถึง การทดสอบก่อนเรียนหรือหลังเรียน

X หมายถึง การเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. แบบทดสอบความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังต่อไปนี้

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

1.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ (Lesson construction) (Willis 1998 ; Elaine 1997; Carter, Hughes and McCarthy 1998 : 67-86; Jolly and Bolitho 1998 : 90-115; Dubin and Otshtain 2000 : 122-179)

1.2 วิเคราะห์ภาระงานตามแนวการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน (Task-based learning) และศึกษาการสร้างสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เอกสารจริง เพื่อนำมาใช้ในกิจกรรมบทเรียนไวยากรณ์ (Willis and Willis 2011 : 21-30, 121-135)

1.3 ศึกษาคำอธิบายและจุดประสงค์การเรียนรู้ในรายวิชา การเขียนเบื้องต้น Introduction to Writing และ Basic Writing ในหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ พ.ศ. 2551 และ 2554 ตามลำดับ พร้อมทั้งศึกษาหัวข้อต่างๆ ของหนังสือเรียนหลักที่ใช้ในรายวิชา คือ Paragraph Writing (Zemach and Islam 2008) เพื่อสรุปจุดเน้นทางไวยากรณ์ (Grammar Focus) ในแต่ละบท และศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมของ บู โลเลส (Liles 1979 : 199-209) ซินคลเลอร์ (Sinclair, ed. 1997 : 62-102) เซลเซ-เมอร์เซีย และ ลาร์เซน-ฟรีแมน (Celce-Murcia and Larsen-Freeman 1999 : 381-400) เซมิ นิโคไลและสตักกาลา (Buseemi, Nicolai and Stugala 2000 : 265-302) คอลลินส์ และ โฮโล (Collins and Hollo 2000 : 80-84) สวอน และวอลเทอร์ (Swan and Walter 2001 : 199-216) เมอร์ฟี (Murphy 2003 : 194-223) และเนทเทิล และ ฮอปกินส์ (Nettle and Hopkins 2003 : 206-232) หลังจากนั้นนำรายละเอียดดังกล่าวมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ หาความเชื่อมโยงระหว่างไวยากรณ์พื้นฐานที่นักศึกษาจำเป็นต้องมีผลสัมฤทธิ์ที่ดี อันจะช่วยให้การเขียนประสบความสำเร็จสามารถบรรลุเป้าหมายในการสื่อสารได้

1.4 หลังจากกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหาทางไวยากรณ์ ผู้วิจัยได้สำรวจเนื้อหาและบทความต่างๆ จากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร เอกสารจากอินเทอร์เน็ต และคัดเลือกเอกสารที่สอดคล้องกับไวยากรณ์ในแต่ละบทที่นักศึกษาควรเรียน และเหมาะสมกับระยะเวลาการเรียน 40-45 นาที (เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการเขียนเบื้องต้น ซึ่งใช้เวลาเรียน 3 ชั่วโมงต่อหนึ่งสัปดาห์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงแบ่งเวลาการเรียนไวยากรณ์เป็นเวลา 40-45 นาที และเรียนเกี่ยวกับกระบวนการเขียน 2 -2.15 ชั่วโมง) จากนั้นจึงสร้างตารางกำหนดเนื้อหาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผู้วิจัยแบ่งบทเรียนไวยากรณ์ออกเป็น 7 บท ได้แก่ บทที่ 1 Verb to be บทที่ 2 There is/ there are/ there was/ there were บทที่ 3 Adjectives บทที่ 4 Present Continuous บทที่ 5 Present Simple บทที่ 6 Past Simple และบทที่ 7 Future

1.5 สร้างบทเรียนไวยากรณ์ และนำบทเรียนที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจ และปรับปรุงแก้ไขโดยพิจารณาจากความถูกต้องของภาษา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ของโครงสร้างเนื้อหาเป็นไปตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (Rovinell and Hambleton, 1997 อ้างถึงใน มาเรียม นิลพันธุ์ 2547 : 177)

ให้คะแนน +1 หากผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้คะแนน 0 หากผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้คะแนน -1 หากผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

โดยนำคะแนนที่ได้มาคำนวณในสูตร ดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับบทเรียนหรือแบบทดสอบ

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าค่า IOC มีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าข้อคำถามนั้นใช้ได้ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือลักษณะพฤติกรรม และถ้าต่ำกว่า 0.5 หมายถึง แสดงว่าข้อคำถามนั้นยังไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์หรือลักษณะพฤติกรรม ต้องปรับปรุงแก้ไข

1.6 นำบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้เชี่ยวชาญแก้ไข มาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาที่คล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่ตัวอย่างจำนวน 1 คน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 และทำการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

1.7 นำบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้เชี่ยวชาญแก้ไข มาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาที่คล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่ตัวอย่างจำนวน 5 คน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 และทำการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม

1.8 นำบทเรียนไวยากรณ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วมาใช้จริงกับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา จำนวน 23 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจริง

2. แบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ก่อนและหลังเรียน

การวัดความสามารถทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกทำการประเมินโดยใช้แบบวัดความสามารถทางการเรียน โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบของ อัจฉรา วงศ์โสธร (1544 : 188-215) ฮีตัน (Heaton 1975 : 21-39) เวียร์ (Weir 1990 : 36-41) และ อัลเดอร์สัน คลาปแฮม และวอลล์ Alderson, Clapham and Wall 1995 : 40-71)

2.2 นำจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ได้กำหนดขึ้นในขั้นตอนการสร้างบทเรียนไวยากรณ์มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ โดยสร้างตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ (table of test specification) และกำหนดให้แบบทดสอบวัดระดับพฤติกรรมทางภาษา (level of language behaviors) ตามแนวคิดของ วาเล็ท และดีสิค (Valetle and Disick 1972 : 33-37) อันประกอบไปด้วย (1) ระดับกลไก (mechanical) (2) ระดับความรู้ (knowledge) (3) ระดับถ่ายโอน (transfer) (4) ระดับสื่อสาร (communication) และ (5) ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (criticism)

2.3 สร้างแบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ คะแนนเต็ม 50 คะแนน โดยกำหนดค่าคะแนนคือ หากตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน เวลาในการทำแบบทดสอบ 90 นาที ผู้วิจัยใช้ตารางกำหนดเนื้อหาข้อสอบ (table of test specification) เป็นตัวกำหนดข้อคำถามในแบบทดสอบ

2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ รวม 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของแบบทดสอบ จากนั้นจึงคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้เกณฑ์ดังข้างต้นที่กล่าวมาข้างต้น พร้อมปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลอง (tryout) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพแบบทดสอบ

2.6 ตรวจสอบแบบทดสอบและนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบกับนักศึกษาข้างต้น มาทำการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel หลังจากนั้นทำการคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.20 - 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปถือว่าใช้ได้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543 : 129-130) ซึ่งแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.25 ถึง 0.75 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.25 ขึ้นไป

2.7 วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัก (Cronbach's Alpha 1974 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์เท่ากับ 0.87

2.8 จากผลการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบรายข้อ พบว่ามีข้อสอบจำนวน 45 ข้อที่อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ แต่ผู้วิจัยคัดข้อสอบที่มีความเหมาะสมที่สุดเหลือเพียง 30 ข้อเท่านั้น

2.9 นำแบบทดสอบไปใช้ในการทดลองรายบุคคล (One-to-one tryout) และการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-group tryout) ได้ผลดังตารางที่ 1 และตารางที่ 2 หลังจากนั้นจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงเพื่อนำผลคะแนนที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ผลหาประสิทธิภาพพบทเรียนไวยากรณ์ที่สร้างขึ้น

ตารางที่ 1 ค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทของบทเรียนไวยากรณ์จำนวน 7 บทและค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาที่ไม่ใช่ประชากรจำนวน 1 คน ในการทดลองรายบุคคล (One-to-one tryout)

คนที่ / คะแนน	คะแนนสอบรายบทเรียน							รวม	ร้อยละ	คะแนน สอบหลัง เรียน	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7				
	10	10	10	10	10	10	10				
1	7	9	9	7	8	10	8	58	82.86	27	90.00
ร้อยละ	70	90	90	70	80	100	80				

จากตารางที่ 1 พบว่า ในขั้นตอนทดลองรายบุคคล สำหรับการพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน นักศึกษาทำแบบทดสอบรายบทเรียนทั้ง 7 บท ได้คะแนนรวม 58 คะแนน จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.86 และได้ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 27 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90 ส่งผลให้ประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ในขั้นการทดลองรายบุคคล มีค่าเท่ากับ 82.86/90

บทเรียนที่นักเรียนทำคะแนนได้สูงสุดได้แก่ บทที่ 6 ซึ่งได้คะแนน 10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 100 ในขณะที่บทเรียนที่ได้คะแนนต่ำที่สุดได้แก่ บทที่ 1 ซึ่งได้คะแนน 7 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 70

ตารางที่ 2 ค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทของบทเรียนไวยากรณ์จำนวน 7 บท และค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาที่ไม่ใช่ประชากรจำนวน 5 คน ในการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-group tryout)

คนที่ / คะแนน	คะแนนสอบรายบทเรียน							รวม	ร้อยละ	คะแนน สอบ หลัง เรียน	ร้อยละ
	1	2	3	4	5	6	7				
	10	10	10	10	10	10	10				
1	8	7	9	9	9	9	7	58	82.86	25	83.33
2	8	7	10	9	8	7	10	59	84.29	24	80.00
3	9	9	9	7	8	10	8	60	85.71	25	83.33
4	10	9	9	10	9	10	9	66	94.29	27	90.00
5	8	7	9	8	7	9	7	55	78.57	24	80.00
รวม	43	39	46	43	41	45	41	298		125	
ร้อยละ	86	78	92	86	82	90	82		85.14		83.33

จากตารางที่ 2 พบว่า ในขั้นตอนทดลองกลุ่มเล็ก สำหรับการพัฒนามาตรวัดเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่ไม่ใช่ประชากรจำนวน 5 คน นักศึกษาทำแบบทดสอบรายบทเรียนจำนวน 7 บท ได้คะแนนรวม 298 คะแนน จากคะแนนเต็ม 350 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.14 และได้ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 125 จากคะแนนเต็ม 150 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.33 ส่งผลให้ประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ในขั้นการทดลองรายบุคคล มีค่าเท่ากับ 85.14/83.33

บทเรียนที่นักเรียนทำคะแนนได้สูงสุดได้แก่ บทที่ 3 ซึ่งได้คะแนน 46 คะแนน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 92 ในขณะที่บทเรียนที่นักเรียนได้คะแนนต่ำที่สุดได้แก่ บทที่ 5 และ 7 ซึ่งได้คะแนน 41 คะแนนจากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82

3. แบบสอบถามความคิดเห็นนักศึกษามีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาศาษาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักตามแนวคิดทฤษฎีดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษากรอบการประเมินสื่อตามวิธีการของเบสท์ (Best 1986 : 181)

3.2 ศึกษาแนวคิดและหลักเกณฑ์การสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นตามแนวคิดของสุภาเพ็ญ จริยะเศรษฐ์ (2542 : 89-90) และแมคมิลแลน (McMillan 2004 : 157-164)

3.3 สร้างข้อคำถามสำหรับแบบสอบถามความคิดเห็นโดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ ด้านเนื้อหา ด้านการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรม และด้านประโยชน์ ให้มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่าตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert 1986 : 181) ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ดีมาก	มีค่าระดับเท่ากับ 5
ดี	มีค่าระดับเท่ากับ 4
ปานกลาง	มีค่าระดับเท่ากับ 3
พอใช้	มีค่าระดับเท่ากับ 2
ต้องปรับปรุง	มีค่าระดับเท่ากับ 1

3.4 นำแบบสอบถามที่ได้ดำเนินการสร้างขึ้นเสนอแก่ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) รูปแบบภาษา ความเหมาะสม และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้หลักเกณฑ์การให้คะแนนของโรเวนเนลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinelli and Hambleton, 1977 อ้างถึงในมาเรียม นิลพันธุ์ 2547 : 177) หลังจากนั้นทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขจากขั้นตอนที่แล้ว ไปทำการทดลองใช้กับนักเรียนในชั้นทดลองรายบุคคล (one-to-one tryout) และชั้นทดลองกลุ่มเล็ก (small group tryout) หลังจากการเรียนรู้ด้วยบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น หลังจากนั้นนำข้อเสนอแนะที่ได้จากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไข

3.6 นำผลของแบบสอบถามความคิดเห็นในชั้นทดลองรายบุคคล (one-to-one tryout) และชั้นทดลองกลุ่มเล็ก (small-group tryout) มาจากการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach 1974 : 161) ซึ่งควรได้ค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (สุภาเพ็ญ จริยะเศรษฐ์ 2542 : 115) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เท่ากับ 0.70

3.7 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ได้หาความเชื่อมั่นและแก้ไขปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดลองภาคสนาม จำนวน 23 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามหลังจากการเรียนรู้บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแล้ว เพื่อนำผลที่ได้ไปประเมินบทเรียนดังกล่าวและเพื่อพัฒนาในอนาคตต่อไป

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาและพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาซึ่งผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทเรียน

ไวยากรณ์ร่วมกับวิชา Basic Writing และ Introduction to Writing ขั้นตอนในการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

1. วัดความสามารถด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาก่อนการเรียนด้วยแบบทดสอบที่วิจัยสร้างขึ้น (pretest) จำนวน 30 ข้อ เวลา 60 นาที จากนั้นตรวจให้คะแนนและบันทึกคะแนนของนักศึกษาแต่ละคน

2. ดำเนินการสอนด้วยบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานจำนวน 7 บท บทละ 3 ชั่วโมง โดยแบ่งเวลาสำหรับการเรียนบทเรียนไวยากรณ์ประมาณ 40-45 นาทีต่อสัปดาห์ (1 บทเรียนไวยากรณ์ ใช้เวลาเรียน 2 สัปดาห์) ซึ่งเป็นช่วงครึ่งแรกของชั่วโมงการเขียน หลังจากเรียนไวยากรณ์แล้ว จึงเข้าสู่บทเรียนการเขียนโดยเฉพาะ ผู้วิจัยดำเนินการสอนบทเรียนไวยากรณ์ออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่

2.1 ขั้นก่อนเข้าสู่บทเรียนไวยากรณ์ ผู้วิจัยแจ้งจุดประสงค์ให้แก่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำกิจกรรมกระตุ้นความรู้เดิม เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับเอกสารจริงที่ผู้วิจัยเลือกใช้

2.2 ขั้นเข้าสู่บทเรียน ผู้เรียนได้เรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ใหม่ที่ผู้วิจัยนำเสนอ เรียนรู้ความหมายและการใช้ไวยากรณ์ที่ได้เรียนมา

2.3 ขั้นหลังเรียน ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหลังเรียน กิจกรรมเป็นประเภทเน้นภาระงาน เช่น การเขียนแผนผังความคิด เติมข้อมูลให้สมบูรณ์ แยกประเภทคำ เปรียบเทียบ วิเคราะห์ความหมาย การใช้ไวยากรณ์ชนิดนั้นๆ เป็นต้น แบบฝึกหัดหรือกิจกรรมประจำบทเรียนต้องประกอบด้วยแบบฝึกหัดที่สร้างมาจากเอกสารจริงที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างน้อย 1 ข้อ บางกิจกรรมจะเกี่ยวเนื่องกับหัวข้อการเขียนเรื่อง que ผู้เรียนได้รับมอบหมายด้วย เช่น การเขียนแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน

2.4 ขั้นประเมินผล กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบท้ายบทเรียนจากเรื่องที่ได้เรียน ซึ่งมีทั้งเป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือกและแบบอัตนัย จำนวน 20 ข้อ 10 คะแนน จากนั้นตรวจให้คะแนนจากการทำแบบทดสอบท้ายบทและบันทึกคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน

3. วัดความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียน (post-test) ด้วยแบบทดสอบชุดเดิม แต่สลับลำดับข้อ ใช้เวลาในการทำข้อสอบ 60 นาที จากนั้นตรวจให้คะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนและบันทึกคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อนำคะแนนไปหาประสิทธิภาพของสื่อ และเปรียบเทียบความหมายด้านไวยากรณ์ก่อนและหลังการใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ในการหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานตามเกณฑ์ 75/75 ซึ่งพิจารณาจากร้อยละของผลเฉลี่ยของคะแนนรายบทเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (E_1) ต่อร้อยละของผลเฉลี่ยของคะแนนการสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (E_2) (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และสุดา สิ้นสกุล 2520 : 135-136) ซึ่งมีรายละเอียดของสูตรทางสถิติดังนี้

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\sum Xi}{\frac{N}{A} \times 100}$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 X_i แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบประจำบททุกบทของกลุ่มตัวอย่างคนที่ i
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบทุกบทรวมกัน
 N แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\sum Yi}{\frac{N}{B} \times 100}$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
 Y_i แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบประจำบททุกบทของกลุ่มตัวอย่างคนที่ i
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบทุกบทรวมกัน
 N แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

2. ในการเปรียบเทียบความสามารถทางไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test แบบจับคู่ (matched pair t-test)

3. ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น ผู้วิจัยได้ใช้สูตรสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งได้แก่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ขึ้นตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) (Best and Kahn 2006 : 330-334) ดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย	$1.00 \leq \bar{X} < 1.50$	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
คะแนนเฉลี่ย	$1.50 \leq \bar{X} < 2.50$	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย	$2.50 \leq \bar{X} < 3.50$	หมายถึง	ปานกลาง/ไม่แน่ใจ
คะแนนเฉลี่ย	$3.50 \leq \bar{X} < 4.50$	หมายถึง	เห็นด้วย
คะแนนเฉลี่ย	$4.50 \leq \bar{X} < 5.00$	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริง ด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และสุดา สีนสกุล 2520 : 135-136) จากกลุ่มตัวอย่าง 23 คน

ตอนที่ 2 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตอนที่ 3 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานจำนวน 7 บท

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

เพื่อตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

1. หลังจากเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์แต่ละบทแล้ว กลุ่มตัวอย่างจำนวน 23 คน ทำแบบทดสอบรายบทซึ่งมีคะแนนเต็มบทละ 10 คะแนน ทำเช่นนี้จนครบทั้ง 7 บท จากนั้นจึงวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าร้อยละ (%) และจัดลำดับคะแนนเฉลี่ยของบทเรียนแต่ละบท ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าร้อยละ (%) และจัดลำดับคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบรายบทในแบบฝึกแต่ละบทของประชากรจำนวน 23 คน

บทที่	เรื่อง	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	อันดับ
1	Verb to be	10	8.00	1.31	80	4
2	There is/there are/ there was/ there were	10	8.29	1.17	83	2
3	Adjective	10	7.79	1.18	78	5
4	Present Continuous	10	8.21	1.06	82	3
5	Present Simple	10	7.63	1.34	76	6
6	Past Simple	10	7.58	1.20	76	7
7	Future	10	8.42	0.93	84	1

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้เรียนสามารถทำคะแนนทดสอบประจำบทในบทเรียนทั้ง 7 บท โดยภาพรวมสูงกว่าร้อยละ 75 ซึ่งบทเรียนแต่ละบทมีคะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยแบบทดสอบรายที่ ผู้เรียนทำคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ บทที่ 7 Future โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 84 รองลงมาคือ บทที่ 2 There is/there are/ there was/ there were โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 และบทที่ 4 Present Continuous โดยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82 ตามลำดับ ส่วนบทที่ 6 Past Simple เป็นบทเรียนที่ผู้เรียนทำแบบทดสอบรายบทได้น้อยที่สุด ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ผู้วิจัยหาค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทในบทเรียนจำนวน 7 บท และค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของประชากรจำนวน 23 คน ซึ่งได้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 คะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทจำนวน 7 บท และคะแนนจากการทำแบบทดสอบ

หลังเรียนในชั้นตอนทดลองภาคสนาม โดยทดลองกับประชากรกลุ่ม 23 คน

บทที่	คะแนนทดสอบรายบท							รวม	คะแนน หลังเรียน
	1	2	3	4	5	6	7		
คะแนน เต็ม	10	10	10	10	10	10	10	70	30
1	9	9	8	8	8	8	9	59	25
2	10	9	8	8	8	9	9	61	24
3	8	7	6	7	6	6	8	48	22
4	8	8	7	9	8	8	9	57	24
5	7	8	8	8	6	6	7	50	23
6	9	10	9	9	8	8	8	61	25
7	8	9	8	8	8	7	8	56	25
8	5	5	4	6	5	5	6	36	17
9	10	10	8	9	9	10	9	65	26
10	7	7	8	8	7	6	9	52	23
11	8	9	7	8	8	7	8	55	25
12	10	10	9	10	8	9	10	66	27
13	7	8	8	9	8	7	9	56	24
14	8	9	8	9	8	8	8	58	26
15	7	8	7	8	7	7	9	53	21
16	9	8	9	9	8	8	9	60	23
17	9	8	8	9	10	8	9	61	25
18	6	7	6	6	5	6	7	43	19
19	8	8	9	8	9	9	9	60	24
20	7	8	8	8	7	8	9	55	20
21	8	8	9	8	8	7	8	56	23
22	8	9	8	9	9	8	8	59	25
23	6	7	7	6	5	7	7	45	19
เฉลี่ย	7.91	8.22	7.70	8.13	7.52	7.48	8.35	55.30	23.26
ร้อยละ	79.13	82.17	76.96	81.30	75.22	74.78	83.48	79.01	77.54

จากตารางที่ 4 พบว่า ประชากรคือ นักศึกษาจำนวน 23 คน ทำคะแนนจากแบบทดสอบรายบทได้คะแนนเฉลี่ย 55.30 คะแนน จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 79.01 และคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) ได้คะแนนเฉลี่ย 23.26 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 77.54 ดังนั้นประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในชั้นทดลองภาคสนาม E1/E2 เท่ากับ 79.01/77.54

ตารางที่ 5 สรุปประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จำนวนนักเรียน		คะแนนแบบทดสอบ รายบท (E1)	คะแนนแบบทดสอบ หลังเรียน (E2)
1 คน	คะแนนเต็ม	$10 \times 7 \times 1 = 70$	$30 \times 1 = 30$
	คะแนนรวม	58 (82.86%)	27 (90%)
5 คน	คะแนนเต็ม	$10 \times 7 \times 5 = 350$	$30 \times 5 = 150$
	คะแนนรวม	298 (85.14%)	125 (83.33%)
23 คน	คะแนนเต็ม	$10 \times 7 \times 23 = 1610$	$30 \times 23 = 690$
	คะแนนรวม	1272 (79.01%)	535 (77.54)

จากตารางที่ 5 ประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานที่ทดลองใช้กับนักศึกษาในชั้นทดลองซึ่งทดลองกับผู้เรียนจำนวน 1 คน ผลปรากฏว่า ผู้เรียนทำคะแนนแบบทดสอบรายบทได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.86 และทำคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 90 ในการทดลองกลุ่มย่อยจำนวน 5 คน ผลปรากฏว่า ผู้เรียนทำคะแนนแบบทดสอบทุกบทได้คะแนนเฉลี่ย 85.14 คะแนน และทำคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 83.33 ในการทดลองภาคสนาม ซึ่งทดลองกับนักศึกษาจำนวน 23 คน ผลปรากฏว่า หลังจากนักศึกษาทำแบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ทุกบทได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 79.01 และคะแนนจากแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยคิดร้อยละ 77.54 สำหรับค่าประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างคือ 79.01/77.54 ดังนั้นบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจึงมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์ดี เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของบทเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งสมมติฐานข้อที่ 1

**ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์
ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น**

เพื่อตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 23 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางไวยากรณ์ก่อนและหลังการทดลองใช้บทเรียนไวยากรณ์ ซึ่งมีเนื้อหาเหมือนกัน แต่สลับลำดับข้อ มีคะแนนเต็ม 30 คะแนน จากนั้นจึงหาผลต่างของคะแนน (D) จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้บทเรียนไวยากรณ์ และนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์ของประชากรที่ต้องการศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 คะแนนความสามารถด้านไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองใช้บทเรียนไวยากรณ์ และผลต่าง (D) ของคะแนนทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

คนที่	คะแนนเต็ม (30)		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
1	16	25	9
2	15	24	9
3	13	22	9
4	13	24	11
5	13	23	10
6	12	25	13
7	15	25	10
8	6	17	11
9	16	26	10
10	12	23	11
11	14	25	11
12	16	27	11
13	12	24	12
14	14	26	12
15	11	21	10
16	11	23	12
17	13	25	12
18	9	19	10
19	11	24	13

ตารางที่ 6 (ต่อ)

คนที่	คะแนนเต็ม (30)		ผลต่าง (D)
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	
20	10	20	10
21	12	23	11
22	15	25	10
23	8	19	11

จากตารางที่ 6 พบว่า คะแนนความสามารถด้านไวยากรณ์ของประชากรทุกคนสูงขึ้น หลังจากการเรียนบทเรียนไวยากรณ์ทั้ง 7 บท โดยค่าต่ำสุดของผลต่างคือ 9 ส่วนค่าสูงสุดของผลต่างคือ 13 และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนได้แสดงไว้ในตารางที่ 7 ดังนี้

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลต่างเฉลี่ยและค่าตัวสถิติทดสอบ t ของประชากรจำนวน 23 คน

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	t	df	sig
ก่อนเรียน	30	12.48	2.60				
				10.78	44.347*	22	.000
หลังเรียน	30	23.26	2.54				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า หลังทดลองคะแนนเฉลี่ยด้านความสามารถทางไวยากรณ์ของประชากรสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองใช้สื่อเท่ากับ 23.26 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองที่มีค่าเท่ากับ 12.48 คะแนนผลต่างเฉลี่ย (\bar{D}) ระหว่างก่อนและหลังใช้บทเรียนเท่ากับ 10.78 ค่าสถิติ t เท่ากับ 44.347 ดังนั้นแสดงว่า ความสามารถทางไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์สูงกว่าความสามารถทางไวยากรณ์ก่อนการเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นของ
ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานจำนวน 7 บท

เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 หลังจากเรียนในแต่ละบท ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 23 คน ทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในด้านเนื้อหา ด้านการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรม และด้านประโยชน์ จำนวน 15 ข้อ จากนั้นนำค่าระดับคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ ผลการวิเคราะห์แสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าระดับคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากความคิดเห็นของ
ผู้เรียนที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษรายข้อ จำนวน 7 บท

ข้อความ	\bar{X} S.D.	แบบสอบถามความคิดเห็นบทที่							ค่าเฉลี่ย รวม	ลำดับ ที่
		1	2	3	4	5	6	7		
ด้านเนื้อหา										
1.บทเรียนไวยากรณ์ นำเสนอจุดประสงค์การ เรียนรู้ได้อย่างชัดเจน	\bar{X}	4.38	4.30	4.27	4.38	4.27	4.35	4.38	4.33	6
	S.D.	0.70	0.74	0.72	0.64	0.78	0.69	0.75	0.72	
2.เนื้อหามีความ เหมาะสมกับระดับ ผู้เรียน	\bar{X}	4.35	4.28	4.32	4.36	4.25	3.93	4.50	4.28	12
	S.D.	0.78	0.67	0.66	0.66	0.67	0.54	0.51	0.64	
3.เนื้อหา มีคำศัพท์ใหม่ ให้ได้เรียนรู้	\bar{X}	4.12	4.15	4.23	4.05	4.07	4.26	4.01	4.13	14
	S.D.	0.71	0.78	0.76	0.87	0.79	0.70	0.83	0.78	
4.เนื้อหาไวยากรณ์ใน บทเรียนสามารถ นำไปใช้จริงได้	\bar{X}	4.23	4.23	4.42	4.23	4.42	4.38	4.15	4.29	9
	S.D.	0.76	0.71	0.50	0.71	0.50	0.75	0.61	0.65	

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	แบบสอบถามความคิดเห็นบทที่								ค่าเฉลี่ยรวม	ลำดับที่
	S.D.										
5. คำอธิบายเกี่ยวกับ ไวยากรณ์ชัดเจน เข้าใจ ง่าย	\bar{X}	3.93	4.23	4.20	3.96	4.00	3.96	4.25	4.00	15	
	S.D.	0.58	0.73	0.85	0.66	0.66	0.80	0.85	0.73		
6. เนื้อหาในเอกสารจริง ด้านสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษาน่าสนใจ	\bar{X}	4.47	4.24	4.35	4.46	4.38	4.34	4.16	4.36	5	
	S.D.	0.56	0.69	0.66	0.60	0.68	0.67	0.71	0.65		
ค่าเฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา	\bar{X}	4.16	4.42	4.35	4.24	4.23	4.22	4.24	4.23		
	S.D.	0.68	0.72	0.69	0.69	0.68	0.69	0.71	0.70		
ด้านการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรม											
7. บทเรียนมี ความสัมพันธ์กับ ชีวิตประจำวัน	\bar{X}	4.29	4.24	4.37	4.25	4.38	4.46	4.34	4.33	7	
	S.D.	0.72	0.69	0.66	0.92	0.68	0.62	0.87	0.74		
8. ภาพประกอบมีความ เหมาะสมและสอดคล้อง กับเนื้อหาของบทเรียน	\bar{X}	4.25	4.39	4.36	4.25	4.32	3.93	4.50	4.29	10	
	S.D.	0.65	0.69	0.73	0.59	0.67	0.54	0.51	0.63		
9. ปริมาณของ แบบฝึกหัดใน แต่ละ บทเรียนมีความ เหมาะสม	\bar{X}	4.23	4.26	4.28	4.27	4.32	4.28	4.36	4.29	11	
	S.D.	0.71	0.82	0.68	0.75	0.66	0.67	0.66	0.71		
10. แบบฝึกหัดมีความ เหมาะสมกับระดับของ ผู้เรียน	\bar{X}	4.27	4.36	4.16	4.18	4.19	4.17	4.42	4.26	13	
	S.D.	0.86	0.66	0.75	0.70	0.72	0.75	0.62	0.72		

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	แบบสอบถามความคิดเห็นบทที่								ค่าเฉลี่ยรวม	ลำดับที่
	S.D.										
11. คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจน เข้าใจได้ง่าย	\bar{X}	4.53	4.59	4.65	4.41	4.35	4.10	4.24	4.41	1	
	S.D.	0.62	0.62	0.61	0.62	0.79	0.62	0.75	0.66		
ค่าเฉลี่ยรวมด้านการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรม	\bar{X}	4.31	4.37	4.38	4.27	4.31	4.19	4.37	4.32		
	S.D.	0.71	0.70	0.69	0.72	0.70	0.64	0.68	0.69		
ด้านประโยชน์											
12. บทเรียนไวยากรณ์มีความสนุกสนานและท้าทายความสามารถของผู้เรียน	\bar{X}	4.37	4.33	4.37	4.34	4.47	4.43	4.39	4.39	2	
	S.D.	0.63	0.76	0.66	0.64	0.57	0.64	0.56	0.64		
13. บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียนได้สูงขึ้น	\bar{X}	4.43	4.49	4.33	4.39	4.17	4.25	4.24	4.33	8	
	S.D.	0.64	0.58	0.62	0.57	0.75	0.65	0.64	0.64		
14. ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากบทเรียนไวยากรณ์ไปประยุกต์ใช้ในการเขียนได้	\bar{X}	4.22	4.26	4.38	4.20	4.21	4.29	4.40	4.38	3	
	S.D.	0.64	0.65	0.66	0.70	0.64	0.27	0.57	0.59		
15. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานนี้	\bar{X}	4.35	4.48	4.47	4.41	4.24	4.21	4.50	4.38	4	
	S.D.	0.66	0.56	0.56	0.70	0.69	0.69	0.69	0.65		
ค่าเฉลี่ยรวมด้านประโยชน์	\bar{X}	4.34	4.39	4.39	4.34	4.27	4.30	4.38	4.34		
	S.D.	0.64	0.64	0.63	0.65	0.66	0.56	0.62	0.63		
ค่าเฉลี่ยรวมแต่ละบท	\bar{X}	4.27	4.39	4.37	4.28	4.27	4.24	4.33	4.30		
	S.D.	0.68	0.69	0.67	0.69	0.68	0.63	0.67	0.67		

หมายเหตุ : บทที่ 1 Verb to be บทที่ 2 There is/ there are/ there was/ there were
 บทที่ 3 Adjectives บทที่ 4 Present Continuous
 บทที่ 5 Present Simple บทที่ 6 Past Simple
 บทที่ 7 Future

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า ประชากรมีความคิดเห็นต่อบทเรียนไวยากรณ์ทั้ง 7 บท โดยเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.67) จึงสรุปได้ว่า นักศึกษามีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานนี้ เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่นักเรียนมีความคิดเห็นสูงที่สุดคือ ด้านประโยชน์ของบทเรียนไวยากรณ์ โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.63) รองลงมาคือ ด้านด้านการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรม โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.69) และด้านที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ ด้านเนื้อหา โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.70)

เมื่อพิจารณาเป็นรายบทพบว่า บทที่มีค่าระดับความคิดเห็นโดยเฉลี่ยสูงที่สุดคือ บทที่ 2 โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.69) รองลงมาคือ บทที่ 3 โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.67) และบทที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ บทที่ 6 โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.67)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าระดับความคิดเห็นโดยเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ข้อที่ 12 บทเรียนไวยากรณ์มีความสนุกสนานและท้าทายความสามารถของผู้เรียน โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.64) รองลงมาคือ ข้อที่ 11 คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจน เข้าใจได้ง่าย โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.66) และข้อที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ ข้อที่ 5 คำอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์ชัดเจน เข้าใจง่าย โดยมีค่าระดับความคิดเห็นเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.73)

โดยสรุป ค่าระดับความคิดเห็นโดยเฉลี่ยที่นักศึกษามีต่อบทเรียนไวยากรณ์ฉบับนี้เท่ากับ ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระดับสูง หมายความว่า นักศึกษามีความคิดเห็นที่ดีต่อการใช้บทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 5

สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริง ด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นการวิจัยแบบเชิงทดลอง (experimental design) แบบ One Group Pretest-Posttest Design โดยวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ก่อนและหลังการใช้บทเรียนที่สร้างขึ้น
2. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ใช้เวลาในการทดลอง 14 สัปดาห์ๆ ละ 1 วันๆ ละ 40-45 นาที รวมทั้งสิ้น 14 คาบเรียน (บทเรียนทั้งหมด 7 บทเรียน ดำเนินการทดลองบทเรียนละ 2 คาบเรียน) โดยได้ทำการทดลองช่วงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2556 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา Basic Writing และ Introduction to Writing ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 23 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 1 และ 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา จำนวน 7 บท ซึ่งได้นำไปทดลองรายบุคคล (One-to-one tryout) กับนักเรียน 1 คน ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 82.86/90 ชั้นทดลองกลุ่มเล็ก (Small-group tryout) กับนักเรียน 5 คน ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.14/83.33 และในชั้นทดลองภาคสนาม (Field tryout) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 23 คน ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 79.01/77.54 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้คือ 75/75

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านไวยากรณ์ก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (post-test) จำนวน 30 ข้อ โดยเป็นข้อสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน ตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 60 นาที ซึ่งแบบสอบมีค่าความความยากง่ายตั้งแต่ 0.25 ถึง 0.75 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.25 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่น (reliability) เท่ากับ 0.87 (ภาคผนวก จ หน้า 275)

3. แบบทดสอบความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์หันตรา ที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) ของลิเคอร์ท (Likert) (Best and Kahn 2006 : 300-334) มีระดับความคิดเห็น 5 ระดับความคิดเห็น คือ เห็นด้วยอย่างมาก เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งได้นำไปทดลองใช้ในชั้นทดลองรายบุคคล (One-to-one tryout) และชั้นทดลองกลุ่มเล็ก (Small-group tryout) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.70 (ภาคผนวก ก หน้า 311) ทั้งนี้กรอบแนวคิดของแบบสอบถามความคิดเห็นได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรม และด้านประโยชน์ของบทเรียนไวยากรณ์

4. แบบประเมินคุณภาพบทเรียนไวยากรณ์แบบเน้นภาระงาน ซึ่งแบ่งระดับการประเมินออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีเลิศ ดีมาก ดี พอใช้ และ ต้องปรับปรุง เพื่อให้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณา

องค์ประกอบ 5 องค์ประกอบของบทเรียนไวยากรณ์ ซึ่งประกอบด้วย ส่วนนำของบทเรียน เนื้อหาของบทเรียน การใช้ภาษา การออกแบบแบบฝึกและกิจกรรม และภาพประกอบ (ภาคผนวก ข หน้า 293) ทั้งนี้ ระดับค่าเฉลี่ยของการประเมินโดยรวม (\bar{X}) ทุกด้านมีค่าเท่ากับ 4.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.71 (ภาคผนวก ฉ หน้า 302) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้รับการประเมินในระดับดีมาก

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.01/77.54 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐและสุดา สีนสกุล 2520 : 135-136; วุฒิชัย ประสารสอย 2543 : 45)

2. นักศึกษาที่เป็นประชากรมีความสามารถทางด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3. นักศึกษามีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนไวยากรณ์ ความคิดเห็นของนักศึกษาโดยรวมที่มีต่อบทเรียนมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.30 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.67 ซึ่งสามารถแยกออกเป็นรายละเอียดได้ดังนี้

3.1 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อเนื้อหาในบทเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับดี (\bar{X} = 4.23, S.D. = 0.63) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อที่ 6 เนื้อหาในเอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาน่าสนใจ (\bar{X} = 4.36, S.D. = 0.65) ขณะที่ข้อที่ 5 คำอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์ชัดเจนเข้าใจง่ายมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (\bar{X} = 4.00, S.D. = 0.73)

3.2 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรมของบทเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับดี (\bar{X} = 4.32, S.D. = 0.69) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อที่ 11 คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจน เข้าใจได้ง่าย (\bar{X} = 4.41, S.D. = 0.66) ส่วนข้อที่ 10 แบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (\bar{X} = 4.26, S.D. = 0.72)

3.3 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อประโยชน์ของบทเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับดี (\bar{X} = 4.34, S.D. = 0.63) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อที่ 12 บทเรียนไวยากรณ์มีความสนุกสนานและทำท่าย

ความสามารถของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.64) แต่ข้อที่ 13 บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียนได้สูงขึ้นมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.64)

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริง ด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสามารถนำไปสู่การอภิปรายผลดังนี้

1. บทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.01/77.54 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และ สุดา ลินสกุล 2520 : 135-136; วุฒิชัย ประสานสอย 2543 : 45) ทั้งนี้คาดว่ามาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1.1 บทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากที่ผู้วิจัยได้ทำการสร้างบทเรียนโดยทำการศึกษานแนวคิดและทฤษฎีการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ (Lesson construction) (Willis 1998 ; Elaine 1997; Carter, Hughes and McCarthy 1998 : 67-86; Jolly and Bolitho 1998 : 90-115; Dubin and Otshtain 2000 : 122-179) พร้อมทั้งวิเคราะห์ภาระงานตามแนวการเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน (Task-based learning) และศึกษาการสร้างสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เอกสารจริงเพื่อนำมาใช้ในกิจกรรมบทเรียนไวยากรณ์ (Willis and Willis 2011 : 21-30, 121-135) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้กำหนดจุดประสงค์ในการเรียนไวยากรณ์ ตามหลักสูตรของสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ พ.ศ. 2551 และ 2554 ตามลำดับ และจากหนังสือเรียนหลักในรายวิชา คือ Paragraph Writing (Zemach and Islam 2008) ทั้งยังดีทำการศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับไวยากรณ์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนเพิ่มเติมจากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องของนักการศึกษาต่างๆ ได้แก่ บู ไลเลส (Liles 1979 : 199-209) ซินคแลร์ (Sinclair, ed. 1997 : 62-102) เซลเซ-เมอร์เซีย และ ลาร์เซน-ฟรีแมน (Celce-Murcia and Larsen-Freeman 1999 : 381-400) เชมี่ นิโคไลและสตักกาลา (Buseemi, Nicolai and Stugala 2000 : 265-302) คอลลินส์ และ โฮโล (Collins and Hollo 2000 : 80-84) สวอน และวอลท์เทอร์ (Swan and Walter 2001 : 199-216) เมอร์ฟี (Murphy 2003 : 194-223) และเนทเทิล และ ฮอปกินส์ (Nettle and Hopkins 2003 : 206-232) ซึ่งอาจส่งผลให้บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบเน้นภาระงานและการใช้เอกสารจริงของ

ลม่อม ศรีเจริญ (2544) อรวรรณ เลาหะมณี (2546) นิลุบล จิตต์มัน (2547) ปิยธิดา วงศ์ไข่ (2547) ไชยยันต์ โตเทศ (2551) และพะนอ สงวนแก้ว (2553) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า บทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานและเอกสารจริงเป็นสื่อที่เหมาะสมกับการสอนทักษะภาษาทั้งสี่ รวมถึงการสอนไวยากรณ์อย่างมีความหมายในบริบทต่างๆ ขณะที่เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทำให้การเรียนรู้ไวยากรณ์นั้นมีความน่าสนใจมากขึ้น เพราะผู้เรียนสามารถสัมผัสและเข้าใจเหตุผลในการเลือกใช้ไวยากรณ์ชนิดนั้นๆ เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือเนื้อเรื่อง โดยผู้เรียนต้องวิเคราะห์ สังเคราะห์ รวมทั้งวิพากษ์วิจารณ์ความหมายและการใช้ ผู้เรียนยังเพลิดเพลินกับการเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตนเอง พวกเขาสามารถเรียนรู้ ซึมซับและตระหนักการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง นอกเหนือจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ในขั้นตอนการพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ ผู้วิจัยนำบทเรียนเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและการสอนจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของบทเรียนไวยากรณ์ และเพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามแนวคิดของ เอสพิช และวิลเลียมส์ (Espich and Willams 1967 : 75-79) ซึ่งแบ่งขั้นการทดลองออกเป็น 3 ขั้น คือ 1) ขั้นการทดลองรายบุคคล (One-to-one tryout) ซึ่งค่าประสิทธิภาพของบทเรียนมีค่าเท่ากับ 82.86/90) ขั้นการทดลองกลุ่มเล็ก (Small-group tryout) ซึ่งได้ค่าประสิทธิภาพของบทเรียนเท่ากับ 85.14/83.33 และ 3) ขั้นการทดลองภาคสนาม (Field tryout) ซึ่งได้ค่าประสิทธิภาพของบทเรียนเท่ากับ 79.01/77.54

1.2 ค่าประสิทธิภาพของบทเรียนไวยากรณ์แบบเน้นภาระงานตัวแรก (คะแนนการทำแบบสอบถามรายบทเรียนของกลุ่มตัวอย่าง) ซึ่งมีค่ากลุ่มเท่ากับ 79.01 สูงกว่าประสิทธิภาพตัวหลัง (คะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 77.54 ทั้งนี้อาจมีสาเหตุเนื่องมาจาก ในแต่ละบทเรียนนั้น กลุ่มตัวอย่างได้เรียนรู้จากการฝึกซ้ำๆ จนเกิดความชำนาญ จนกระทั่งผู้เรียนจะต้องมีความคิดรวบยอด (concept) เกี่ยวกับเนื้อหาในแต่ละบท นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบทดสอบรายบทเรียนทันทีหลังได้เรียนบทเรียนไวยากรณ์ในแต่ละบทเสร็จแล้ว และแบบทดสอบรายบทแต่ละบทนั้นมีปริมาณเนื้อหาน้อยกว่าแบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน ทั้งนี้อาจส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนแบบทดสอบรายบทเรียนสูงกว่าคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของลม่อม ศรีเจริญ (2544) นิลุบล จิตต์มัน (2547) ปิยธิดา วงศ์ไข่ (2547) ซึ่งพบว่าค่าประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานสูงกว่าตัวหลัง

2. กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลม่อม ศรีเจริญ (2544 : บทคัดย่อ) อรวรรณ เลาหะมณี (2546 : บทคัดย่อ) นิลุบล จิตต์มัน (2547 : 76) ปิยธิดา วงศ์ไข่ (2547: 54) ไชยยันต์ โตเทศ (2551 : 57)

และพะนอน สงวนแก้ว (2553 : บทคัดย่อ) ซึ่งประกอบไปด้วย 1) การวิเคราะห์เนื้อหาบทเรียนแบบเน้นภาระงาน 2) การสร้างและออกแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้เอกสารจริง 3) การนำบทเรียนดังกล่าวไปทดลองใช้และปรับปรุงข้อบกพร่อง และ 5) การประเมินบทเรียนเพื่อหาประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจส่งผลให้บทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิดีและกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สูงขึ้นหลังจากเรียนบทเรียนไวยากรณ์แบบเน้นภาระงาน

2.1 เนื่องจากบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมุ่งเน้นการนำเสนอการใช้ไวยากรณ์อย่างมีความหมาย อีกทั้งกิจกรรมและแบบฝึกหัดให้ความสำคัญกับงานเพื่อพัฒนาทักษะทางไวยากรณ์ของผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเพิ่มเอกสารจริง เช่น เรื่องเล่า ตำนาน เพลง บทความที่น่าสนใจ อันสามารถสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ เอกสารจริงเหล่านี้ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน พร้อมทั้งมีภาพประกอบเพื่อสื่อความทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายขึ้นด้วย ข้อเด่นของการใช้เอกสารจริงคือ ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในชีวิตจริง มิใช่เพียงภาษาที่ใช้ในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้นจึงถือได้ว่าเอกสารจริงเป็นตัวเชื่อมช่องว่างระหว่างความรู้ในชั้นเรียน และความสามารถที่จะสื่อภาษาในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เกรลเลท (Grellet 1982) สายชล ดีประสิทธิ์ (2547 : 25) วิลิน (Wilins 1976 : 79) ลี (Lee อ้างถึงใน กมลทิพย์ รัชชนะกุล 2548 : 13) จอห์นสัน (Johnson อ้างถึงใน สายชล ดีประสิทธิ์ 2547 : 24) กิดานันท์ มลิทอง (2540 : 88 และ 94-97) จากคุณค่าของเอกสารจริง การเรียนและฝึกการใช้ไวยากรณ์อย่างมีความหมายด้วยการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน ผู้สอนมีความสุขสนุกสนานในการสอน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้ผู้เรียนทำให้เกิดความสนุกสนานไม่เบื่อหน่ายการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันเกิดประสบการณ์ร่วมกันในเนื้อหาวิชาที่เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ซึ่งส่งผลต่อความสามารถด้านไวยากรณ์ที่สูงขึ้นด้วย

2.2 ก่อนการเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับไวยากรณ์ค่อนข้างต่ำ (คะแนนความสามารถทางไวยากรณ์ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.48 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน) แต่เมื่อก่อนตัวอย่างได้รับการกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยบทเรียนที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนเฉพาะกลุ่มร่วมกับการทำกิจกรรมและแบบฝึกหัดซ้ำๆ ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (คะแนนความสามารถทางไวยากรณ์หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.26 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวนิดา สุขวนิช (2538 : 30) ริชชี (Ritchey 1986 อ้างถึงใน Seels and Glasgow 1990 : 4) กันเทอร์ (Gunter 1990 : 80) และสวัสดี สุวรรณอักษร (2531 : 107)

3. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมที่มีต่อบทเรียนไวยากรณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 ซึ่งสามารถแยกออกเป็นรายละเอียดได้ดังนี้

3.1 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อเนื้อหาในบทเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.63)

3.1.1 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อที่ 6 เนื้อหาในเอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาน่าสนใจ ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.65) อาจเนื่องมาจากลักษณะเฉพาะตัวของเอกสารจริงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคมที่แตกต่างจากของผู้เรียนเป็นอย่างมาก จึงสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจเนื้อหาในบทเรียนยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวอลเตอร์ (Walter (1982 : 1) สวาฟฟาร์ (Swaffar 1985 : 18) ที่กล่าวว่า ครูควรนำเอกสารจริงมาใช้สอนภาษาเพื่อให้เนื้อหาในการเรียนการสอนดึงดูดและน่าสนใจยิ่งขึ้น

3.1.2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่ ข้อที่ 5 คำอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์ชัดเจนเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.73) อาจเนื่องมาจาก ผู้วิจัยเขียนข้อความในบทเรียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจข้อความที่ต้องการสื่อเพราะมีอคติ หวาดกลัวและหวาดวิตกต่อสื่อภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพะนอน สวงนแก้ว (2553 : 1-5) ที่กล่าวถึงสาเหตุการเรียนที่ไม่คงทนและความอ่อนล้าในการเรียนภาษาอังกฤษ และการอ่านคำอธิบายเป็นภาษาไทยอาจช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพอลตันและบรุนเดอร์ (Paulston and Brunder 1979) ที่ว่า ผู้สอนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษทุกอย่างในการสอนหรือสื่อ แต่จำเป็นต้องคำนึงถึงระดับภาษาของผู้เรียนเป็นสำคัญ แล้วตัดสินใจสัดส่วนการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาแม่ระหว่างมีการเรียนการสอน

3.2 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการออกแบบบทเรียนและการจัดกิจกรรมของบทเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.69)

3.2.1 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อที่ 11 คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจนเข้าใจได้ง่าย ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.66) อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยพยายามใช้ภาษาต่างๆ ชัดเจนด้วยประโยคความเดียวหรือความรวม อีกทั้งยังใส่รูปภาพเพื่อสื่อความถึงกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องทำให้ชื่อนั้น เช่น มีรูปหูฟังหรือวิทยุ เพื่อสื่อว่าเป็นกิจกรรมการฟัง

3.2.2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อที่ 10 แบบฝึกหัดมีความเหมาะสมต่อผู้เรียน ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = 0.72) ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมบางชนิดยากเกินไปสำหรับระดับของ

ผู้เรียน อีกทั้งเอกสารจริงที่นำมาใช้อาจยากเกินไปสำหรับผู้เรียนบางคนที่มีความสามารถด้านไวยากรณ์ไม่สูงนัก ซึ่งสอดคล้องกับลี (Lee อ้างถึงใน กมลทิพย์ รัชชนะกุล 2548 : 13) ที่กล่าวถึง ข้อควรคำนึงในการเลือกเอกสารจริง เพราะโครงสร้างและคำศัพท์มักยากกว่าสื่อที่สร้างมาเพื่อสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ

3.3 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อประโยชน์ของบทเรียนไวยากรณ์อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.63)

3.3.1 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อที่ 12 บทเรียนไวยากรณ์มีความสนุกสนานและท้าทายความสามารถของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.64) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้วิจัยสร้างบทเรียนไวยากรณ์ที่มุ่งความหมาย ไม่ใช่เน้นรูปแบบเท่านั้น และนำเสนอไวยากรณ์ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เป็นขั้นตอนทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน อยากรู้และฝึกการใช้ไวยากรณ์ในบริบทหรือสถานการณ์ที่มีความหลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของอมรา แสงจันทร์ (2524 : 15) สันทนา สุชาติรัตน์ (2531 : 95) กรินทร์ สังข์ทอง (2541 : 14-15) และลีชและสตาร์ตวิก (Leech and Startvik 1989 : 11-13) ที่ให้ความเห็นว่า ความหลากหลายของเนื้อหาและการนำเสนอทำให้การเรียนการสอนไวยากรณ์มีความท้าทาย

3.3.2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อที่ 13 บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียนได้สูงขึ้นมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.64) อาจเพราะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหลากหลาย การสร้างบทเรียนเพียง 7 บท อาจไม่พอเพียงสำหรับผู้เรียนบางคนต้องการเรียนรู้มากกว่าที่ผู้วิจัยนำเสนอ

ปัญหาที่พบในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะได้วางแผนและดำเนินการตามขั้นตอนอย่างละเอียด แต่ยังคงพบปัญหาและอุปสรรคต่างบางประการเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงาน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. เนื่องจากเนื้อหาในการสอนไวยากรณ์ต้องยึดจากบทเรียนในรายวิชาการเขียนเป็นหลัก ซึ่งรายละเอียดของแต่ละบทเรียนในหนังสือรายวิชาดังกล่าวมุ่งเน้นที่กระบวนการเขียนเป็นหลัก และกล่าวถึงไวยากรณ์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และไม่ได้แยกสอนอย่างชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องศึกษาเนื้อหาเพิ่มเติมจากเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งปรับเนื้อหาไวยากรณ์ให้มีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนและให้ประยุกต์ใช้ในเรื่องที่ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้เขียนส่งครูผู้สอน

2. แม้ว่าผู้วิจัยจะใช้เอกสารจริงเพื่อสร้างบทเรียนไวยากรณ์ แต่ในแต่ละบทผู้วิจัยมุ่งเน้นเพียงไวยากรณ์หลักหนึ่งเรื่องเท่านั้น ซึ่งขัดแย้งกับธรรมชาติการใช้ภาษาจริง เพราะในการสื่อสารทั่วไปนั้น จะมี

การใช้ไวยากรณ์อย่างหลากหลายและปฏิสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้อจำกัดในการวิจัยครั้งนี้ ที่ต้องการมุ่งเน้นการเรียนการสอนไวยากรณ์พื้นฐานที่จำเป็นต่อการเขียนระดับประโยคและย่อหน้าตามคำอธิบายรายวิชา ทำให้บางครั้งในช่วงเวลาของการสอนเขียน ผู้วิจัยจำเป็นต้องบูรณาการหลักไวยากรณ์อื่นๆ เข้ามาในการสอนด้วยอาจทำให้เกิดตัวแปรแทรกซ้อน (extraneous variables) ในการวิจัย

3. ระดับภาษาและความรู้ของผู้เรียนมีความหลากหลาย ผู้เรียนบางคนมีความสามารถด้านไวยากรณ์ค่อนข้างต่ำ ทำให้บทเรียน กิจกรรมและแบบฝึกที่สร้างขึ้นจากเอกสารจริงกลายเป็นอุปสรรคและส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้รายวิชาการเขียนเบื้องต้น ขณะที่ผู้เรียนบางคนมีความสามารถดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ดี บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างก็สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและอยากเรียนรู้เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมหรือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอนาคต โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะด้านการพัฒนาเนื้อหาของบทเรียนไวยากรณ์

1.1 ในบทเรียนการสอนไวยากรณ์ ควรเน้นการนำกฎไวยากรณ์ต่าง ที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันมาทำการสอนอย่างปฏิสัมพันธ์กัน เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นความสำคัญและสามารถนำกฎต่างๆ เหล่านี้ไปใช้ได้ในอนาคตอย่างมีความหมายมากขึ้น

1.2 ควรเพิ่มเกมไวยากรณ์ (grammatical games) ลงไปในบทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความผ่อนคลายจากการทำแบบฝึกหัด พร้อมทั้งยังได้รับความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ในขณะที่เล่นเกม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาและพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ ในเนื้อหาอื่นๆ โดยผ่านทักษะการสื่อสารต่างๆ เช่น ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน เพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษให้ครบคลุมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นไป

2.2 ควรเปลี่ยนเอกสารจริงประเภทอื่น นอกเหนือจากด้านสังคมและวัฒนธรรม อาจเปลี่ยนเป็นด้านอื่น เช่น วิทยาศาสตร์ นวนิยายรัก สืบสวน หรือภาพยนตร์ สื่อโฆษณาอื่นๆ เพื่อให้บทเรียนเกิดความหลากหลายและตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้วยบทเรียนไวยากรณ์แบบเน้นภาระงานกับการเรียนไวยากรณ์ด้วยวิธีปกติหรือวิธีการอื่น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาระบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อไป

2.4 ควรจัดให้มีการบูรณาการหลักสูตร (curricular integration) ในการสอนไวยากรณ์ เพื่อการสื่อสารกับเนื้อหาวิชาอื่นๆ นอกเหนือจากรายวิชา การเขียน เพื่อให้เนื้อหาไวยากรณ์มีความน่าสนใจ และกระตุ้นให้ผู้เรียนมองเห็นความเป็นไปได้ในการกฎไวยากรณ์รวมทั้งเนื้อหาไปใช้ในอนาคตของการใช้ภาษา

สวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.), 2545.

กระทรวงศึกษาธิการ. คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก 185/2527 เรื่องกำหนดหนังสือเรียน

สำหรับเลือกใช้ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2527.

_____. คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก 674/2546 เรื่องการกำหนดสื่อการเรียนรู

สำหรับเลือกใช้ในสถานศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2544.

กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2546.

_____. คู่มือครูสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Projects :

Play and Learn. กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2547.

_____. หนังสือเรียนแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Projects : Play and

Learn 4. กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2546.

_____. หนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Projects : Play and Learn 4.

พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2546.

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. คู่มือพัฒนาสื่อการเรียนรู. กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2545.

_____. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาระดับ

พื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2544.

_____. หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : ครูสภา,

2539.

กระทรวงศึกษาธิการ. กองวิจัยทางการศึกษา. รายงานการวิจัยการศึกษาสภาพการเรียนรู้หนังสือ

ของนักเรียน กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2543.

_____. วิธีการเรียนของนักเรียนเรียนดีและวิธีการสอนของครูสอนดี ระดับประถมศึกษา.

กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2545.

กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. แนวการวิเคราะห์

หนังสือ. กรุงเทพฯ : ครูสภา, 2548.

กุศยา แสงเดช. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2545.

- โกชัย และสมพร สาริกบุตร. แนวท้าววิเคราะห์และประเมินแบบเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
คุรุสภา, 2521.
- โชติรส ไสอูดร. "การส้ร่างแบบฝึกแจสแซนทเพื่อใช้ประกอบการสอนรายวิชาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศึกษานารีวิทยา
กรุงเทพฯ." วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร,
2545.
- จรี เทียนไชย. "การวิเคราะห์สื่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 513-514 และความสอดคล้องกับ
หลักสูตร." วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528.
- จินตนา ไบกาชยี่. การเขียนสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2537.
- _____. รูปลักษณะหนังสือเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2538.
- จุฑารัตน์ บุญทราหาญ. "วันครู." เดลินิวส์, 16 มกราคม 2549, 5.
- ชิมมี อุปรา. "การวิเคราะห์คำศัพท์และขอบข่ายความหมายที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนภาษา
อังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย." วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- ณัฐพล ภัคดีเจริญ. "การวิเคราะห์เนื้อหาทางวัฒนธรรมของแบบเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย." วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537.
- ทองพูน กิ่งนาค. "การศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2530
สาขาช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนใน
วิทยาลัยเทคนิคกลุ่มภาคกลาง." วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2533.
- ทีศนา แชนมณี. เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2548.
- นพคุณ คุณาชีวะ. การวิเคราะห์หนังสือแบบเรียน. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดแสงจันทร์การ
พิมพ์, 2530.
- นวรรธณ พันธุ์เมธา. ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองการพิมพ์, 2527.
- นิติ เอียวศรีวงศ์. สังคมไทยในกระแสการเปลี่ยนแปลง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, 2547.
- นุชนาฏ วรยศศรี. "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

- สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้." ปริญญานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2544.
- บุษราภรณ์ ทับทิมงาม. "การศึกษาปัญหาและความต้องการและวิธีการพัฒนาสมรรถภาพการ
สอนวิชาภาษาอังกฤษของครูประถมศึกษาในเขตการศึกษา 5." วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2542.
- เบญจภรณ์ สมศักดิ์โยธิน. "การศึกษาปัญหาด้านเนื้อหาวัฒนธรรมในหนังสือแบบเรียนชุด
Discoveries (Student's Book 1-3) ของครูภาษาอังกฤษ." ปริญญานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2537.
- ประคอง กรรณสูต. สถิติประยุกต์สำหรับครู. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- ประนอม สุรัสวดี. ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
โครงการวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม, 2531.
- ประสรวรค์ ตันติเสนาะ. "การวิเคราะห์กลวิธีนำเสนอเนื้อหาในตำราภาษาไทยของพระยา
ศรีสุนทรโวหาร (น้อย อาจารยางกูร)." วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.
- ปรียาพร อภิตะ และคณะ. คู่มือครูสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
Say Hello 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด, 2547.
- ปรียาพร อภิตะ และคณะ. หนังสือเรียนแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Say
Hello 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด, 2547.
- ปรียาพร อภิตะ และคณะ. หนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Say Hello 4.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด, 2547.
- พรทิพย์ ศิริสมบุญมเวช. "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทยกับวัฒนธรรม ระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย." วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2528.
- พรอณี ชูทัยเจนจิต. "การสนองความต้องการพื้นฐานของเด็ก." ใน การพัฒนาพฤติกรรมเด็กหน่วย
ที่ 1-7, 113-187. พิมพ์ครั้งที่ 17. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2544.
- พัชระ ไพบูลย์ศรีนครา. "การวิเคราะห์หนังสือเรียน English for a Changing World, Book 4."
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2534.
- พิชิต ฤทธิจรรณ. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : ราชภัฏพระนคร, 2544.
- รัชณี เป็ฟ้า. "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง."

- ปริญญาานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2546.
- รีนฤทัย สัจจพันธุ์. อิทธิพลวรรณกรรมต่างประเทศในวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- ระวีวรรณ ศรีคำรามศรีน. ปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษก่อนฝึกสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์
พรีนซ์, 2546.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. “การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก.” ใน การพัฒนาพฤติกรรมเด็ก
หน่วยที่ 8-15, 562-597. พิมพ์ครั้งที่ 17. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
2544.
- วันเพ็ญ สุวรรณนารี. “การวิเคราะห์หนังสือสารคดีสำหรับเด็กก่อนวัยรุ่นภาษาไทยที่จัดพิมพ์
ระหว่างปี พ.ศ. 2530 – 2540.” วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- วราภรณ์ บวรศิริ และสุมิตรา อังวัฒนกุล. รายงานการวิจัยเรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยด้าน
การเรียนการสอนในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2541.
- วิสาข์ จิตวิวัฒน์. การอ่านภาษาอังกฤษ. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2543.
- วารี ดิถีจิตร. การวิเคราะห์หนังสือแบบเรียนในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
บรรพกิจ, 2522.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุวิทย์สาส์น, 2547.
- ศิวกานต์ ปทุมสูติ. การอ่านเพื่อชีวิต. กรุงเทพฯ : บริษัท เลิฟ แอนด์ ลิฟ เพรส จำกัด, 2540.
- ศิริพร ลิ้มตระการ. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน เอกสารการสอนชุดวิชาการอ่านภาษาไทย
หน่วยที่ 1-7, 13-15 . นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2544.
- สงัด อุทรานันท์. พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สมเชาว์ เนตรประเสริฐ และคณะ. ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2544.
- สมพร จารุณี. “การใช้คำถามในหนังสือเรียนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้.” ใน พัฒนาหนังสือ, 9-15.

กรุงเทพ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2535.

สรรเสริญ สุวรรณประเทศ. Grammar Thorough Conversation. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : วิทยพัฒน์, 2543.

สลิลทิพย์ ใจดี. “การวิเคราะห์หนังสือเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น : New Horizons in English เล่ม 1-3.” ปรินญาณิพนธ์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

สุธาสิณี บุญครอบ. “การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูปประกอบภาพยนตร์การ์ตูน เพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.

สุนิดา กิตติศรีธนานันท์. “เอกสารการเรียนสถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย.” ภาควิชาพื้นฐาน การศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546. (อัดสำเนา)

สุพรรณิ ช่วยบำรุง. “การวิเคราะห์หนังสือเรียน Odyssey เล่ม 1 2 และ 3.” วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2531.

สุภัทรา อักษรานุกเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุภาภรณ์ แห่งทอง. “การตรวจสอบความซ้ำซ้อนของคำในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษสำหรับวิชา ภาษาอังกฤษ อ 011 และหนังสือเรียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.” วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.

สุมิตรา อังวัฒมนกุล. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2537.

_____. การวิจัยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2537.

สุรางค์ โค้วตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2548.

สุไร พงษ์ทองเจริญ และเทือก กุสุมา ณ อยุธา. ตำราวิชาความรู้มัธยมของครูสภา วิชาชุด ครูภาษา อังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ครูสภา , 2513.

เสาวภา ธนะนาวานุกุล. “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำสันธานเดี่ยวที่ปรากฏ ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.” ปรินญาณิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,

2535.

เสงี่ยม ไตรรัตน์. การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษ. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ , 2534.

อรสา กุมารี่ ปุกหุด. "หนังสือสำหรับเด็ก." ใน การพัฒนาพฤติกรรมเด็กหน่วยที่ 8-15
หน่วยที่ 8-15, 562-597. พิมพ์ครั้งที่ 17. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
2544.

อัญญา กลิ่นแก่นจันทร์. "การวิเคราะห์หนังสือคณิตศาสตร์ในระดับประถมศึกษาที่พิมพ์จำหน่าย
โดยสำนักพิมพ์เอกชน." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

อักษรประเสริฐ เศรษฐประเสริฐ. "การวิเคราะห์เนื้อหาวัฒนธรรมในหนังสือเรียนและคู่มือครู
ภาษาอังกฤษ รายวิชา อ 411 ภาษาอังกฤษ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4." วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร,
2527.

อัจฉรา วงศ์โสธร. การทดสอบและประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544. วพ.สวพ.1

เอกรินทร์ ศรีมหาศาลและสุไธรดิษฐ์ ทองเปรม. คู่มือครูสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 Smart Kids 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์ อจท.
จำกัด, 2546.

Sandra Brown และคณะ. หนังสือเรียนแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Smart
Kids 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด, 2546.

Sandra Brown และคณะ. หนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 Smart Kids 4.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด, 2546.

_____. "ทฤษฎีแบบเรียนเมื่อการประกอบการศึกษา" สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ 55, 28 (ศุกร์ที่ 4
- พฤหัสบดีที่ 10 เมษายน 2551) : 2551.

ภาษาอังกฤษ

Allwright, R.L. "What Do We Want Teaching Materials For?." In Currents in Language
Teaching, 119 - 134. Edited by Rossner and Bolito. U.S.A. : Oxford University
Press, 1990.

- Benda, Ndomba. "Acquiring English Vocabulary and Structure : Some Procedures and Problems." Forum, no.4 (April 1983) : 11-23.
- Borg, Simon. (1998). "The Use of Grammatical Terminology in the Second Language**
- Brown, Douglas. Principle of Language Learning and Teaching. New Jersey : Prentice Hall Inc., 1971.
- Buck, C. "Miscue of Non-Native Speakers of English" In Miscues Analysis : Applications to Reading Instruction, 91-101. Edited by Goodman. U.S.A. : National council of teachers of English, 1973.
- Byrd, Patricia, " Textbooks : Evaluation for Selection and Analysis for Implementation," In Teaching English as a Second or Foreign Language, 415-427. Edited by Marianne Cele-Murcia. U.S.A. : Heinle & Heinle, 2001.
- Cater, Ronald, Rebecca Hughes, and Michael McCarthy. "Telling Tails : Grammar, the Spoken Language and Materials Development," In Materials Development In Language Teaching, 67-86. Edited by Brian Tomlinson. Cambridge : Cambridge University Press, 1999.
- Chambers, F. "Seeking Consensus in Coursebook Evaluation." ELT Journal 5, 1 (January 1997) : 29-35.
- Classroom : A Qualitative Study of Teachers' Practices and Cognition." Applied Linguistics 20, 1 : 95-126.**
- Crawford, Jane. "The Role of Materials in Language Classroom : Finding the Balance," In Methodology in Language Teaching : An Anthology of Current Practice, 80-91. Edited by Richards and Renadya. U.K. : Cambridge University Press, 2002.
- Crystal, D. English as a Global Language. Cambridge : Cambridge University Press, 1997.
- Cunningsworth, Alan. Choosing Your Coursebook. Great Britain : Heinemann, 1995.
- Edge, Julian, and Sue Wharton. "Anatomy and Development Living in the Materials World." In Materials Development in Language Teaching, 295-310. Edited by Brian Tomlinson. Cambridge : Cambridge University Press, 1999.

- Fan, May. "How Big is the Gap and How to Narrow it? An Investigation into the Active and Passive Vocabulary Knowledge of L2 Learners." RELC Journal 31, 2 (April 2000) : 105-119.
- Ferrant, J.S. Principles and Practice of Education. 2nd ed. Singapore : Longman Singapore Publishers Pte.Ltd., 1988.
- Frodesen, Jan. (2001). "Grammar in Writing". In Marianne Cele-Murcia (Ed.), Teaching English as a Second or Foreign Language. Boston : Heinle.
- Gladstone, J.R. Teaching English as a Second Language. New York : McGraw-Hill Inc., 1972.
- Grant, Neville. Making the Most of Your Textbook. New York : Longman Inc., 1987.
- Gu, Yongqi and Keith Johnson. "Vocabulary Learning Strategies and Language Learning Outcomes." Language Learning 46, 3 (Summer 1996) : 643-665.
- Harmon, Janis M. "Initial Encounters with Unfamiliar Words in Independent reading." Research in the teaching of English 33, 2 (February 1999) : 305-337.
- Harmer, Jeremy. How to Teach English. 5th ed. England : Longman, 1999.
- Hyman, Dell. The Communicative Approach to Language Teaching. London : Oxford University Press, 1975.
- Inlow, Gail M. Maturity in High School Teaching. New Jersey : Prentice Hall, 1963.
- Johnson, Keith. Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford : Pergamon Press, 1982.
- Johnson, Krashen. (1983). Perspective in Communicative Language Teaching. London : Academic Press, 1983.
- Halliday, M.A.K. Language as Social Semiotic : The Social Interpretation of Language and Meaning. London : Edward Arnold Publishers, 1973.
- Keopasom, Wasina and Kriengsukdi, Syananond. "Status and Practice in Pronunciation Teaching in English Programs for Lower Secondary Level in Thailand." In Studies in Language and Language Teaching (SLLT) : Occasional Papers. Vol.21, 31-51. Edited by Sarnang Hiranburana. Bangkok : Mahidol University Press, 1985.

- Kitao, Kenji. Et al. Theory, Research and Practice. Tokyo : Eichosha, 1995.
- Krashen, Stephen D , and Tracy D. Terrell. Principles and Practice in Second Language Acquisition. New Jersey : Prentice Hall, 1983.
- Larsen-Freeman, Diane. "Grammar." In Teaching English to Speakers of Other Language, 34-41. Edited by Ronald Carter and David Nunan. United Kingdom : Cambridge University Press, 2001.
- Lewis, Michael, and Jammie Hill. Source Book for Teaching English as Foreign Language. Great Britain : Heinemann, 1993.
- McKay, Sandra Lee. Teaching English as an International Language : Rethinking Goals and Approaches. China : Oxford University Press, 2002.
- Michel, Joseph. "Objectives of Foreign Language." In Foreign Language Teaching, 335-336. Edited by Joseph Michel. New York : Macmillan Publishing company, 1967.
- Nakamura, Taichi. " Social Aspects of the Use of Word Attack Strategies : the Case of Japanese EFL Learners." Thai TESOL Bullentin, no.1 (January 1999) : 53-63.
- Nazari, Ahmed and NegahAllahyar.(2012). "Grammar Teaching Revisited: EFL Teachers between Grammar Abstinance and Formal Grammar Teaching." Australian Journal of Teacher Education 37, 2 : 73-87.
- Norton, Donna E. The Impact of Literatures – Based Reading. New York : Macmillan Publishing company, 1992.
- Nunan, David. (1995). Design Tasks for Communicative Classroom. Cambridge : Cambridge University Press.
- O'Neill, Robert. "Why Use Textbooks?" ELT Journal 36, 2 (April 1990) : 105-110.
- Peacock, Matthew. (1995). "The Effect of Authentic Materials on the Motivation of ESL Learners." ELT Journal 51, 2 : 144-156.
- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice : Text and Content in Second Language Learning. U.S.A. : Addison-Wesley Publishing Company, 1983.

- Schwartz, R.M. and T.E. Raphael. "Concept of Definition : A Key to Improving Students' Vocabulary." The Reading Teacher, no.39 (1985) : 198-205.
- Scrivener, Jim. (2003). Teaching Grammar. Oxford : Oxford Press University.
- Willis, Jane. (1996). The Framework for Task-Based Learning. London : Longman.
- Sesnan, Barry. How to teach English. Hong Kong : Oxford University Press, 2001.
- Sinatra, R & J. Stahl- Gemake and N.W. Morgan. "Using Semantic Mapping After Reading to Organize and Write Original Discourse." Journal of Reading, no.30 (December 1986) : 4-13.
- Tomlinson, Brian. Materials Development in Language Teaching. 2nd ed. Cambridge : Cambridge University Press, 1999.
- _____. "Materials Development." In Teaching English to Speakers of Other Language, 66-71. Edited by Ronald Carter and David Nunan. United Kingdom : Cambridge University Press, 2001.
- Tucker, C.A. "Evaluating Beginning Textbooks." English Teaching Forum 13, 1 (January 1975) : 355-361.
- Ur, Penny. A Course In the Language Teaching : Practice and Theory. Cambridge : Cambridge University Press, 1996.
- Watson, K. "Language, Power, Development and Geological Changes : Conflicting Pressures Facing Plurilingual Societies." Compare 29, 1 (January 1999) : 9-13.
- Webster, Noah. Webster's New Twentieth Century Dictionary of English Language Unabridged. New York : The World Publishing company, 2004.

อินเตอร์เน็ต

- กระทรวงศึกษาธิการ. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 [เข้าถึงเมื่อ]. 30 ธันวาคม 2548. เข้าได้จาก www.pt.ac.th/ptweb/studentweb/p_r_b/
- ดวงพร หनुพงษ์. (2545). ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการพัฒนาวิชาชีพของครู

ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมาสืบค้นจาก

http://www.culi.chula.ac.th/e-Journalt/research_05.htm. วันที่ 1 มิถุนายน 255

Ansary, Hasan and Esmat Babaii. Universal Characteristics of EFL/ESL Textbooks : A Step Towards Systematic Textbook Evaluation [Online]. Accessed 4 April

2003. Available from <http://iteslj.org/Articles/Ansary-Textbooks/>

Batstone, Rob. (1998). Language Form, Task-Based Teaching and the Classroom Context. Retrieved from www.eltjournal.org on June 12, 2013.

Department of Public Instruction of North Carolina. English Language Arts Textbook Criteria [Online]. Accessed 5 October 2006. Available from

www.dpi.state.nc.us/textbook/downloads/elak-5_textbook_criteria.pdf

Lamie, Judith M. Making the Textbook More Communicative [Online]. Accessed

30 December 2005. Available from <http://iteslj.org/Articles/Lamie-Textbooks/>

Kitao, Kenji. Selecting and Developing Teaching/Learning Materials [Online].

Accessed 10 October 2004. Available from <http://iteslj.org/Articles/Kitao-Textbooks/>

Richards, Jack C. The Role of Textbooks in a Language Program [Online]. Accessed

30 December 2005. Available from <http://www.professorjackricards.com>.

Tabor, Joan. (2008). A Brief History of ESL Instruction: Theories, Methodologies, Upheavals. Retrieved from

<http://papersbyjoantaber.blogspot.com/2006/05/brief-history-of-esl-instruction.html> on June 1, 2013.

Yang, Zhihong. Learning Words [Online]. Accessed 21 December 2002. Available from <http://exchanges.state.gov/forum/vols/vol38/no3/p18.htm>

Yu-Hshin, Tsai. The Creative Use of Language Textbooks : Rationale and Recommendations [Online]. Accessed 30 December 2005. Available from <http://www.hkjtefl.org/2000-Tsai-Creative.html>

Yu-Hshin, Tsai. EFL Learner Strategies for Using Listening Textbooks [Online].

Accessed 30 December 2005. Available from <http://www.hkjtefl.org/2004->

Tsai-Strategies.html

Zhang, Lanlin. Globalization and the Teaching of English in China [Online]. Accessed 30 December 2005. Available from <http://www.hkjtfeol.org/2003-Zhang-Globalization.html>

ฐานข้อมูล

Akindjo, Oniankpo. Teaching English in Senior High Schools in Togo : a Textbook Analysis and Pedagogical Implications [CD-ROM]. 10 October 2000. Available from UMI ProQuest Digital Dissertation Item : AAT 9982512.

Al-Hajailan, Talal Abdul-Rahman. Evaluation of English as a Foreign Language Textbook for Third Grade Secondary Boys' Schools in Saudi Arabia [CD-ROM]. 10 October 2000. Available from UMI ProQuest Digital Dissertation Item : 11AAT 9959045.

Chan, Chak Lai. an Analysis of Advanced ESL Composition Textbooks [CD-ROM]. 28 March 2003. Available from UMI ProQuest Digital Dissertation Item : AAT 9982512.

Chang, Moon-Jeung. Analysis of Writing Activities in Korean English Textbooks [CD-ROM]. 13 May 2004. Available from UMI ProQuest Digital Dissertation Item : AAT 1419940.

Claymukh, Chanpen. How Multicultural are Picture Books? Multicultural Perceptions in Caldecotte Medal Book between 1938-2000 [CD-ROM]. 22 February 2001. Available from H.W.Wilson Item : 9975059. PDF.

Lee, Incho. Globalization, Nationalism, and the English Language : Korean High School English Textbook Analysis. [CD-ROM]. 29 November 2005. Available from UMI ProQuest Digital Dissertation Item : AAT 1428654.

สัมภาษณ์

จุฑามาศ คล้ายสังข์. ครูคส. 2 โรงเรียนอนุบาลสุพรรณบุรี. สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2550.

ดวงจันทร์ สินโพธิ์. ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
สัมภาษณ์ วันที่ 27 มิถุนายน 2556

ทองพูน กิ่งนาค. ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมการต่อเรือ พระนครศรีอยุธยา.

สัมภาษณ์, 15 สิงหาคม 2550.

อารี เทศเพ็ญ. ช่างตัดเสื้อ ผู้ปกครองของด.ช. เกียรติพัฒนชัย เทศเพ็ญ. สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2550.

สาวพ.
มทร.สุวรรณภูมิ